SATAN VORBEȘTE!

ANTON SZANDOR LAVEY

CUVÂNT ÎNAINTE DE MARILYN MANSON
INTRODUCERE DE BLANCHE BARTON

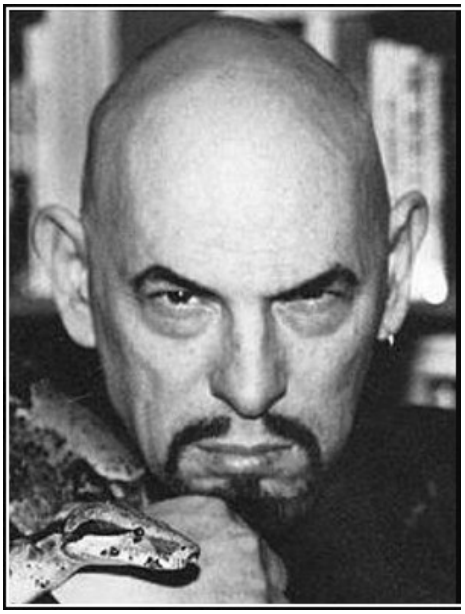

Prefață

Anton LaVey a fost cel mai drept om pe care l-am cunoscut vreodată. Și-a onorat nemurirea și a avut mai multă încredere în axiomele sale particulare decât a avut vreodată orice creștin de fotoliu care recită în gol Ioan 3:16. Totuși, în ciuda cinismului său și a viziunii sale apocaliptice asupra societății, el spera adesea la o lume mai bună sau cel puțin una în care inteligența și creativitatea erau aplaudate. Găsesc mai mult respect pentru umanitate în cel mai negru umor al său decât în zelotria lipsită de pasiune care perpetuează toate celelalte religii convenționale. Chiar dacă nu aș fi fost niciodată de acord cu un cuvânt pe care l-a spus, ar fi irresponsabil să nu apreciez pură strălucire cu care a fost rostit - ca să nu mai vorbim de faptul că a avut curajul să iasă și să-l spună.

Am ajuns să realizez că adevărul este cel mai adesea nedorit sau considerat o minciună. Într-o lume atât de plină de rahat, Anton LaVey a reușit să-l împingă prin toate părțile cu cel mai bun dintre ei.

Cineva m-a întrebat odată care este secretul succesului meu. Le-am răspuns că, dacă nu sunt suficient de deștepți să-și dea seama singuri, nu merită să știe; și dacă le-aș spune, nu ar mai fi un secret. Din fericire pentru mine și pentru noi toți, Anton LaVey și-a împărtășit magia și cred că a făcut din această planetă nenorocită un loc mai bun.

Vă mulțumesc pentru sprijin și inspirație,

Marilyn Manson

Introducere

Dr. Anton Szandor LaVey, fondatorul Bisericii Satanei și ideolog al satanismului modern, a murit pe 29 octombrie 1997, în timp ce această carte era compilată. Viața și vocațiile sale neconvenționale au fost bine relatate; cititorul este îndemnat să caute „Viața secretă a unui satanist" sau alte profiluri biografice despre Papa Negru pentru a vedea cum viața sa de oboist de concert, traficant de arme, caliopist de carnaval, antrenor de lei de circ, hipnotizator, vânător de fantome și fotograf de crime a format o alchimie diabolică în el care a izvorât ca filozofie satanică.

Anton LaVey a lansat Biblia Satanică în 1969 și aceasta a rămas continuu tipărită de atunci, un fel de record pentru o ediție originală de buzunar. Această carte conține esența a ceea ce Dr. LaVey a propus ca noua sa religie sinistră. Totuși, unii dintre susținătorii lui LaVey recomandă celor curioși să înceapă curriculumul nu cu acel abecedar de bază, ci cu „Jurnalul Diavolului", colecția de eseuri publicate anterior acesteia. Oricine citește eseurile publicate fie în acea carte, fie în „Satan vorbește!" va zări un om cu un spirit tăios, pasiuni eclectice și o percepție inconfortabil de clară asupra omenirii. Scrierile bune creionează portretul unui om pentru cititorul atent, iar bărbatul portretizat în aceste eseuri a fost exact așa cum a fost promovat - puternic, talentat, exigent, amuzant, cu opinii ferme, romantic, înflăcărat, hotărât în minte și în mișcare.

Unul dintre motivele pentru care Anton LaVey a exercitat influența ascunsă și evidentă asupra modei, muzicii, divertismentului, politicii și altor arene ale culturii populare pe care le-a avut în ultimele decenii este datorită onestității sale. Ciudat, poate chiar insultător, faptul că Ambasadorul Diavolului pe Pământ ar trebui considerat „cinstit". Anton LaVey are mulți critici care ar dori să conteste aceasta afirmație, în special acei paraziți care se grăbesc să discrediteze oamenii după ce sunt morți. Dar susțin că a fost, în esență, un om cinstit și onorabil, care și-a dedicat viața expunerii nedreptății și pompozității. Este demn de statutul de antierou pe care mulți dintre admiratorii săi i l-au acordat.

Nimic nu l-a iritat mai mult pe LaVey decât autoamăgirea ipocrită - și a văzut-o peste tot. A sfâșiat fără milă vaci sacre de orice umbră, susținând că nimic nu-i oferă unui om o licență mai largă de a ucide, mutila sau distruge decât o iluzie spumoasă de indignare justă. Acest lucru a fost adevărat în timpul cruciadelor și Inchiziției; este încă adevărat în epoca hipersensibilității PC și a victoriei prin victimizare. Prin lucrările sale, s-a străduit să arunce o lumină puternică asupra aspectelor vieții de zi cu zi de care toți ne-am putea simți oprimați, dar pe care nu am îndrăzni niciodată să le contestăm. Diavolul este cunoscut pentru că își folosește furca pentru a face găuri în tabuuri supradimensionate. În propriile sale scrieri, dacă LaVey simțea că devine prea grandios, se readucea la realitate chicotind. Nu a trebuit să se gândească la asta; pur și simplu a făcut-o. Anton LaVey vorbește cu Diavolul din noi toți. O frază aproape universală pe care a auzit-o toată viața a fost: „Întotdeauna m-am simțit așa și eu, dar nu am știut că altcineva o face". El considera sacru ceea ce alții ridiculizau și râdea de trucurile de salon uzate pe care alții le venerau ca adevăr. Găsea frumusețe în ciudații diformi și era dezgustat de urâțenia pe care agenții de publicitate încercau să o prezinte drept frumusețe. Veți găsi această perversitate și satiră constantă în toate eseurile conținute în această carte.

Și totuși, Anton LaVey nu a susținut niciodată că scrierile sale erau revelații directe de la Satana; nu a pretins niciodată că este Lucifer Întrupat. (A murit și a înviat în 1995, dar asta e o altă poveste.) Ar fi fost o poză ușor de adoptat și nu complet incredibilă. Înfățișarea și ținuta lui reflectau cu siguranță imaginea Gentlemanului de Jos. Ideile sale au evoluat din entuziasmul său pentru simpatizanții sataniști și reprobații precum George Bernard Shaw, John Milton, Goethe, Mark Twain, Jack London, Friedrich Nietzshe, Machiavelli, Rasputin, poeții romantici și decadenți - presărați cu o doză generoasă din Catalogul de glume, trucuri și noutăți Johnson, Smith & Co. Simțul său al ritmului și al dramei, pe care l-a înfășurat în muzica, magia și viața sa, a fost impecabil. Sistemul de vrăjitorie al lui LaVey (și da, el credea cu tărie în vrăjitorie și o practica) era atât de complex și subtil încât ar fi nevoie de mai multe vieți pentru a-l explora pe deplin.

Lui Anton LaVey îi place să spună că, dacă nu ar exista, cineva ar trebui să-l inventeze. El a experimentat atât încântările, cât și inconvenientele asociate cu meseria de a fi acolitul diavolului. Marele Preot a rezonat atât de complet cu arhetipul malefic încât a atras extreme delicioase în viața sa - iubire nemuritoare, loialitate aprigă, trădare de neconceput, putere supranaturală, gelozie intensă. Am satisfacție știind că numeroșii săi critici care încearcă să atace detaliile banale ale vieții sale vor rămâne pentru totdeauna fără nicio idee despre adevărata complexitate a Dr. LaVey. Deși nu a pretins niciodată a fi Diavolul pe Pământ, a fost cât se poate de aproape de el - chiar și în negarea acelei identități. Păstrătorul trecutului uitat, cântărețul cântecelor pierdute, iubitorul femeilor decăzute, apărătorul dreptății potrivite, visătorul viitorurilor rele - cum am putea evoca o imagine mai șmecheră a Celui Întunecat?

Nu exista loc pentru supraviețuire după moarte în filosofia lui Anton LaVey. Trăim, ne facem iluzii pompoase despre noi înșine, murim. Păcat. Și totuși, dacă hipnotizăm, iritățm, inspirăm sau terorizăm destui oameni, numele noastre vor fi ținute minte. Dr. Anton Szandor LaVey și-a câștigat acest drept.

Blanche Barton

Dumnezeul nemernicilor

Se crede, pe baza dovezilor empirice, că mulți tineri care pretind că nu cred într-o zeitate încep să creadă în „Dumnezeu” când îmbătrânesc. Se presupune că, cu cât se apropie mai mult de moarte, cu atât devine mai mare nevoia lor de confortul oferit de religie.

Ei bine, presupun că nu există excepții de la regulă. Rareori menționez teologia. În afară de Biblia mea satanică, am lăsat orice discuție despre zei și creatorii lor altora să dezbată sau să exorcizeze, indiferent de cerințele lor. Acum, trebuie să mărturisesc că l-am găsit pe Dumnezeu; sau poate ar trebui să spun că am găsit un Dumnezeu. El (da, de obicei este bărbat și vă voi spune de unde știu asta) nu este genul de zeu pe care aș vrea să-l cunosc. Este un prost complet.

De ce spun astfel de lucruri? Încerc să arăt cât de blasfem pot fi, asta vă așteptați de la mine? Vă pot asigura; dacă par crud, este pentru că trebuie să vorbesc despre zeul pe care l-am descoperit.

Știm cu toții ce este un idiot. Dacă Dumnezeu n-ar fi un idiot, aproape sigur se comportă ca unul. Este complet nedrept, o pacoste, impulsiv, capricios și nestatornic, iresponsabil și imprevizibil, un răsfățător, un ratat amar, un copil sâcâitor și un hoț mărunt. Se hrănește cu intrigi, scandaluri și bârfe; îi place să-i pedepsească pe cei drepți și să-i recompenseze pe cei corupți. Este adevărat: iubește omul de rând. Omul de rând, cel mai bun. Dacă un om de rând nu crede în El, îl va face credincios ucigându-i fetița sau punându-l într-o situație precară în care bietul om trebuie să se roage la El. Pe scurt: Dumnezeu este real, nechibzuit, nesimțit, lacom și insignifiant.

Desigur, Dumnezeu este o construcție foarte jungiană. A fost creat de oameni mici pentru a le servi nevoile, în funcție de nevoile lor. Apoi, după ce mințile limitate ale câtorva milioane de idioți au recunoscut acest lucru, manechinele blestemate s-au prefăcut că există o altă cale de urmat. Au insistat că Dumnezeu l-a creat pe om. Ei au presupus că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa, dar nu au putut niciodată extinde această idee la asemănare. Nevrând să-l prezinte ca pe un monstru, l-au prezentat ca pe un patriarh într-o robă albă lungă și cu o barbă albă și lungă. În acest fel, au putut crea figura unei figură paterne severe, pentru a da un exemplu copiilor Săi. Dacă Tata spune că e în regulă să te comporți ca un prost nechibzuit, atunci adepții Săi ar trebui să acționeze în consecință. Astfel, dacă li se dă permisiunea, subordonații Săi își fac treaba.

Puterea colectivă a tuturor minților care îl acceptă pe zeul nebunilor dă temelie unei astfel de divinități. Aceasta dezvăluie puterea magiei. Este voința colectivă a milioane de oameni de zece wați. Prin însăși credința lor, zeul lor devine realitate.

Subordonații săi sunt destul de corectați în multe dintre presupunerile lor teologice. Dumnezeul lor veghează asupra lor - cel puțin atât cât le permite natura lor jegoasă. Dacă zeul pe care l-au creat pare uneori lipsit de sentimente, este din cauza a ceea ce fac ei. De aceea poate fi iertat atât de ușor. La urma urmei, este doar om și știi cât de idioți pot fi! Dacă uneori este „voia lui Dumnezeu”, este pentru că este încăpățânat. Dar, la fel ca „mândria”, aceasta este la fel de falsă pe cât este de adevărată. Există o mare diferență între voință și încăpățânare.

Am spus că vă voi spune de ce Dumnezeu are de obicei o formă masculină. Este pentru că majoritatea creatorilor săi au fost băieți. De când există de atât de mult timp, suficiente femei stupide au spus că poate lua ocazional o formă feminină. Știind ce poate fi un escroc și un zeu trădător, nu este surprinzător dacă nu este un bărbat îmbrăcat în femeie. Dumnezeu, la fel ca discipolii săi, se bucură să facă promisiuni pe care nu le poate respecta; câștigând speranța umană, doar pentru a o trăda. Este un truc inteligent de a-i umfla ego-ul. Se numește „rugăciune".

Dacă Dumnezeu este ceea ce cred eu că este, iar Satan reprezintă antiteza lui, îmi voi pune credința în Satan. Am demnitate. Prin urmare, trebuie să am respect pentru personificarea pe care am ales-o ca zeitate a mea. Nu pot respecta proștii. Nu știu ce este mai rău, un prost sau un ticălos - un om înțelept sau unul prost. Fiind la fel de popular ca Dumnezeu, pare să posede caracteristicile amândurora. Nu vreau să fac parte din el. Nu numai că îl resping, dar îl disprețuiesc. Este meschin, rău intenționat și insignifiant. Aș vrea să-l spulber. Dacă aș crede că-l pot extermina trăgând în aer cu pistolul meu de calibrul .45, aș face-o. Există două defecte în acest tip de raționament. (1) Cunoscând „voia lui Dumnezeu", glonțul ar putea cădea peste un copil nevinovat. (2) Dacă îl ucid pe Dumnezeu, chiar vreau ca toți idioții din lume să se roage la Satan? Nu este el prea bun pentru ei? Prea rezonabil? Prea logic?

În realitate, Satana a condus întotdeauna lumea, dar a trebuit să le ofere celor aroganți morali o „Insignă de Bun"! Nebunii, care acumulează lux și titluri, se ridică la statutul de zeitate prin intermediari, dar nu pot recunoaște acest lucru. Poate că nici Satana nu vrea să aibă legătură cu astfel de oameni. El știe că atunci când ei fac o mizerie, el este cel care trebuie să o curețe. Potrivit lui LaVey, aceștia sunt oameni care fac intenționat lucruri superficiale pentru a părea „buni".

CĂTRE: Toți provocatorii de Apocalipsă, agitatorii, manipulatorii, plângăcioșii, satanofobii, adepții identității, consilierii supraviețuirii, nebunii Academiei și diverșii tremurici

Apocalipsa voastră e aici. A sosit exact la timp. Cum vă place, saramură în centru cu mușchi deasupra. Dați-mi mie meritul pentru revoluție, dar dați-vă vouă meritul pentru formele pe care le-a luat. Eu am oferit motivul și rebeliunea. VOI ați furnizat stimulentul și armamentul.

Când am început New Age-ul meu în 1966 (a nu se confunda cu New Age-ul vostru modern al banalităților), am crezut că aș putea fi singur: un visător și un speculant cu câțiva acompaniați prietenoși. M-am descoperit diferit. Foarte curând, vestea avea să se răspândească. Fără publiciști, fără agenți de PR - dimpotrivă, cei care cer faimă falsă. Doar oameni rari și plini

de compasiune, în locuri bune, care îmi împărtășeau opiniile. Nu după mult timp, au apărut circulare mimeografiate.

În anul următor, ori de câte ori organizam un „eveniment”, presa se înghesuia în jurul lui. O nuntă, un botez, o înmormântare - și altare goale, de asemenea. Curând, soțul uneia dintre studentele mele de la Atelierul Vrăjitoarelor, editorialist la Merla Zellerbach, a făcut ceva foarte special. Numele lui era Fred Goerner și tocmai scrisese o carte numită „În căutarea Ameliei Earhart”. Fred a spus că ar trebui să scriu o biblie și era sigur că ar putea fi publicată. „Stai puțin”, am spus. „Nu sunt scriitor, nu am fost niciodată și nu am avut niciodată aspirații.” „E în regulă, nu-ți face griji”, a spus Fred. „Poți să o faci.” M-a prezentat agentului său literar, Mike Hamilburg, care a adus un bărbat să mă vadă. Numele lui era Peter Mayer, un nou editor dinamic la Avon Books. Am discutat despre titlu, iar Peter m-a întrebat: „Cât de repede îl poți avea gata?”

Ca orice altceva în viața mea, asta a fost neașteptat. Nu mai scrisesem niciodată o carte, darămite o Biblie, mai ales având un termen limită. „Spune-o așa cum este”, a insistat Peter. „O să fie bine”.

Și așa am scris. Restul e istorie. M-am gândit că, după ce va fi luată drept divertisment, cartea mea va clarifica unele lucruri legate de satanism. Și a făcut-o, pentru unii dintre cei care au citit-o. Pentru alții, le-a intrat într-un ochi și le-a ieșit pe celălalt. Dar câțiva ani mai târziu, cineva mi-a făcut un compliment grozav. Mi-a spus: „Anton nu mai glumește”.

Când apăream la televizor sau la radio, îmi dădeau câteva secunde să spun ceea ce aveau nevoie disperată de la mine. Altcineva care slăbise 110 kg de grăsime oribilă a primit 20 de minute de emisie. O femeie care l-a văzut pe Isus într-o tortilla a primit și mai mult timp să-și spună povestea. Dacă satanismul era mai controversat, de ce nu puteam vorbi despre el? Presa iubea povestea, dar nu putea permite ca adevărul să fie răspândit.

Eram ca Moș Crăciun, doar că eu livram cadourile după ce le alegeau și le împachetau. Am început să simt că poate ceea ce aveam de spus era periculos. După impactul neașteptat al blasfemului film Rosemary's Baby, Hollywood-ul avea nevoie să ofere un antidot. Au crezut în povestea absurdă a unui catolic devotat pe nume Bill Blatty, iar filmul a devenit un succes de box-office. Mi s-a interzis chiar și accesul pe platourile de filmare. Au fost stabilite reguli de bază pentru posedarea demonică. Un inspector de omucideri pe nume Dave Toschi mi-a spus: „Pun pariu că mulți oameni se întorc la biserică, Anton.” A fost mai mult decât atât. L-a readus pe acel bătrân Satan - acel om bun de la biserică - care urmărea creștinii nevoiași.

Apoi au venit cei care urmăresc descriere, experții, învingătorii răului. Supraviețuitorii, cei abuzați, cei care cresc, foștii mari preoți, polițiștii lui Hristos - toți aspiranți la artiști. Unde era înțelepciunea freudiană când psihiatria, ca în Michelle Remembers, era validată de mass-media? Unui „supraviețuitor satanic” i s-a permis să descarce mărturii timp de 15 minute aplaudate, în timp ce un satanist adevărat a avut norocul să fie ascultat timp de două minute întregi de niște idioți de studio care gâfâiau și huiduiau. Michelle Remembers a fost prima carte scrisă pe tema abuzului ritualic satanic și a memoriei reprimate.

Acum, în Timpul Sfârșitului, dați vina pe Death Metal și influența sa asupra tineretului. Vă faceți griji cu privire la calitatea și conținutul sunetelor sale. Cereți etichete de avertizare pe ambalajele de plastic. Proști și neghiobi. VOI ați ascultat avertismentele și exemplele date de Blattys, Pazders, Geraldos, Oprabs, Sally Jessie, Bob Larson și marionetele lor

însetate de identitate. Am vrut să le spun copiilor voștri ce era ADEVĂRAT despre satanism: încurajarea sexualității cu satisfacție, indignarea cu dreptate, nonconformismul cu înțelepciune. În schimb, VOI le-ați oferit o mass-media saturată care îi informa ce fac sataniștii „adevărați", ce fel de zgomote scot când sunt posedați. I-ați încurajat să se răzvrătească împotriva standardelor estetice pe care VOI le-ați stipulat și totuși vă plângeți când sunt atrași de Slayer, Ozzy, Electric Hellfire Club, Mercyful Fate, Deicide, Marilyn Manson, Acheron, Morbid Angel.

Știți ce? Cred că acele trupe sunt grozave. Aș vrea ca și copiii voștri să asculte Liszt, Borodin, Saint-Saëns, Dvořák, Ketelbey, Wagner, Puccini, von Suppé, Rossini, Romberg, Kern, Eriml, Al Jolson, Russ Columbo, Nelson Eddy, Nat „King" Cole și marșurile lui John Philip Sousa. Dar nu mi-ați dat niciodată timp să le explic ASTA. Ca niște proxeneți, erați prea ocupați să vă mijiți ochii lacomi și să vă frecați mâinile, să vă luați bani și să vă gândiți la reputație. Sau, ca public, ați fost suficient de proști să credeți că nimeni de la televizor sau din reclamele mainstream nu vă poate înșela în legătură cu satanismul. Vă controlează viețile, așa că trebuie să fie în regulă pentru copiii voștri.

Idioți ipocriți și pudici. Ați făcut din trupele de death metal și metal satanic ceea ce sunt, după standardele voastre de blasfemie - dar cu o întorsătură elocventă. Acum spectacolele și publicul nu resping ideea de satanism. Acum primesc cu brațele deschise orice monstru care salivează ca pe un prieten. Își ridică brațele într-un salut satanic. Indiferent de forma pe care o iau sunetele lor, versurile, abia inteligibile în urletul lor gutural, le aruncă în față toate avertismentele și îndemnurile.

Ați stabilit principii estetice alarmante care acum te preocupă. Dacă va ieși ceva îndrăzneț și nou din asta, nu va fi în meritul vostru. Va fi pentru că destui tineri urmăresc alte arene satanice. Planul tău isteric s-a întors împotriva ta. Și-au provocat propria apocalipsă, ca victimele stupide ale masochismului care sunt; aveau nevoie de un iad conform propriilor nevoi de confort.

Nu a funcționat așa. Satana nu se ghidează după regulile internetului, ale Universului Marvel sau ale Nintendo; nici după regulile augustiniene. În curând, copiii voștri vor intra pe ușă cu o Biblie satanică într-o mână și un CD cu „Noaptea pe Muntele Pleșuv" de Mussorgsky în cealaltă. Atunci vor înțelege că au probleme serioase. Au vrut Iadul. Le voi da Iadul. Nu va fi distractiv. Planul Diavolului s-ar putea să nu fie pentru ei. Apocalipsa lor este AICI. TU ai provocat-o. Ia-o. Suferă. E totul al tău.

Nu-i amuzant, McGee

Nu există vrăjitor fără simțul umorului. Simțul umorului conferă putere în moduri care nu pot fi învățate. Iată formula pentru un simț al umorului autentic:

Dacă vrei să-ți faci viața mai ușoară, uneori este util să ai o perspectivă diferită asupra lucrurilor. Ia în serios ceea ce alții consideră amuzant și invers.

Un adevărat simț al umorului se manifestă în acest fel. Dar mai întâi, trebuie amintit ca un drept intrinsec și eronat că unele lucruri nu pot fi altceva decât ridicole. Altele nu pot și

nu ar trebui să fie amuzante. Oricine încalcă această regulă fundamentală este ca un „închinător la demoni" creștin care încearcă cu încăpățânare să fie „rău". În cel mai bun caz, este fără discernământ; în cel mai rău caz, își adorm o moarte masochistă dorită. Adevărata nenorocire cheamă masele, care trebuie să se simtă superioare. Omul superior vede comedie în ceea ce alții consideră solemn, dar este rușinea a ceea ce fac ei înșiși. Exemplele includ tragedia personală, ruina financiară și problemele legate de condiționarea mass-media de tot felul.

Dar a vedea partea bună a lucrurilor serioase este mai mult decât o abilitate. Nu poți avea un adevărat simț al umorului fără un simț egal al profunzimii. Clișeul familiar despre clovnul cu inima frântă conține un mare adevăr.

Invariabil, cei cu cel mai rafinat simț al umorului găsesc un sens profund în ceea ce alții ridiculizează. Însăși natura glumei constă în fundamentul sau ghinionul ei. Glumețul poate detecta înșelăciunea în situații acceptabil de grave. Apoi, după ce a atras atenția asupra înșelăciunii, poate de acum înainte să stea ca pe o platformă satanică. Inversul nu este atât de ușor. Același rebel care îi apără pe cei nepopulari și ridiculizați performează pentru un public a cărui singură iluzie de putere constă în capacitatea lor de a batjocori. Este interesant de observat cum omul de rang inferior, deși conștient de tristețea clovnilor, rareori le acordă atenție atunci când au gânduri serioase de oferit.

Unele grupuri de muncă și profesionale sunt în mod evident lipsite de umor. În fruntea listei se află ocultiștii, care, la fel ca consilierii, avocații, clerul, asistenții sociali, decoratorii de interior, designerii de modă și funcționarii publici minori, nu au niciun scop profesional real. Rândurile celor mai inutile profesii sunt întotdeauna pline de profesioniști lipsiți de umor. O regulă generală ar putea fi că simțul umorului este direct proporțional cu valoarea tangibilă a cuiva ca ființă productivă.

Cât de ironic este că ocultiștii sunt în fruntea credințelor lipsite de umor. În încercările lor de a descoperi și utiliza secretele arcane/misterioase ale vieții și ale morții, ei dau greș în cel mai important domeniu. Dacă este cu adevărat specialitatea lor, mulți sunt născuți pentru acest rol. Asemenea indiciilor cu semne de râs și aplauze, ei își etalează obiectivul - care nu este nimic. Ceea ce studiază ocultistul este un refugiu pentru cei nepractici și incompetenți, la fel ca alți negustori inutili care caută azil în altă parte. Dacă nu ar fi insigna lor de serviciu, funcționarul public insignifiant ar putea să nu inspire niciun respect. Majoritatea asistenților sociali sunt preocupați doar de ei înșiși, iar sociologii nu râd de glumele obscene - pur și simplu le colecționează. Desigur, opusul poate fi valabil și pentru sociologi; se bucură atât de mult de glume încât devin sociologi.

Psihiatria este adesea văzută ca un ghetou de proscriși, condus de practicieni dezechilibrați care sunt, în felul lor, la fel de nebuni sau chiar mai nebuni decât pacienții lor. Nicio profesie nu suferă la fel de mult din cauza satirei ca cei care se presupune că i se dedică. Moartea, fiind o excepție de la lipsa de umor asociată cu ea, distrează o mare parte a profesioniștilor înclinați spre umor. Poate de aceea, datorită apropierii lor de moarte, cei din științele mortuare dau adesea dovadă de un simț al umorului remarcabil. Spre deosebire de artele oculte, moartea este foarte reală, foarte tangibilă și trebuie neapărat abordată. Există puțin loc de interpretare. Moartea este finită, perceptibilă și trebuie confruntată. Lucrătorii ei ar înnebuni fără simțul umorului.

Oricine îndeplinește funcții esențiale și duce o viață esențială are un simț al umorului mai înalt decât cetățenii pretențioși, dar inutili. O nevoie puternică de identitate se opune simțului umorului. Unul dintre primele refugii ale umoristului este în lumea sumbră a cluburilor de comedie. Îmi amintesc de un om pe care l-am cunoscut odată - complet lipsit de umor - care se grăbea să identifice umorul ca fiind „a râde mult". La fel ca cărțile despre „Cum să fii comedian", comedianții sunt printre cei mai plictisitori oameni din lume. Nu trebuie să fie amuzanți - publicul lor este de obicei compus din leneși similari. Membrii lor „râd mult" pentru că un comedian profesionist – un specialist – stă în fața lor și spune cu abilitate lucruri amuzante, întotdeauna pe teme stabilite în siguranță pentru a-i expune ridicolului.

Adevăratul umor este stimulat de individualitate, mai degrabă decât de conformismul mulțimii. Trebuie să ne distanțăm de contagiunea frivolității familiare, ruda apropiată a bolii falsei preocupări.

Vremurile bune de altădată: Un avocat al diavolului.

Fiind un tânăr rebel, pot depune mărturie că „vremurile bune de altădată" nu au fost chiar atât de grozave. În primul rând, conformismul - bun sau rău - era rege. Desigur, putem vorbi despre parametrii conformismului în lumea de astăzi și, într-un fel, să-i comparăm cu cei din trecut. Este ușor să argumentăm că ne conformăm la fel de mult astăzi, dar la standarde diferite. Dar cred că există mai mult loc pentru individ, pentru ca nonconformismul să iasă la iveală mai mult ca niciodată - dacă profităm de ocazie. Lucrurile pe care le luăm acum de bune erau odată atât de tabu încât devin de neconceput.

În vremurile bune de altădată, dacă nu credeai în Dumnezeu, cel puțin te lăudai cu o ființă supremă binevoitoare. Interesant este că Diavolul nu reprezenta nicio amenințare și putea fi folosit în orice formă de cultură populară. Putea apărea pe orice, de la produse alimentare la mascotele echipelor sportive, fără consternare. Atâta timp cât credeai în Dumnezeu, era perfect în regulă să-l distrezi pe Satana pentru distracție. Dacă luai persecuțiile metafizice în serios, riscai să fii etichetat, în cel mai bun caz, drept un fanatic religios ciudat sau, în cel mai rău caz, drept un închinător al diavolului. Cei aparținând Ordinului Rozicrucian erau cât se poate de obscuri.

Instituții precum armata nu aveau loc pentru religii alternative, excentrice. Dacă erai de o confesiune creștină, trebuia să fii evreu - un alt tip de ființă umană, tolerată în cel mai bun caz. Cel puțin evreii își puteau schimba numele și trăi ca creștinii, iar nimeni nu ar fi înțeles. Nu atât pentru oamenii de culoare, care erau blocați cu propriul stigmat. Este de neconceput astăzi ca rasismul să fie la fel de real ca în vremurile bune de altădată.

Romanticilor le place să vorbească despre ritmul mai lent de ieri. În multe privințe, nu era atât de grozav. Dacă călătoreai în străinătate și te îmbolnăveai, nu puteai pur și simplu să te urci într-un avion și să fii înapoi în patul tău câteva ore mai târziu. Poșta era lentă, iar apelurile telefonice interurbane erau scumpe. Bunurile fine erau atât de bine realizate încât era

nevoie de patru bărbați puternici pentru a muta o piesă care acum putea fi ridicată fără ajutor într-o dubă (oamenii respectabili nu conduceau astfel de vehicule pentru uz personal). Munca extenuantă însoțea sarcini care acum sunt îndeplinite fără efort. Condusul unei mașini era un risc mare. Anvelopele explodau. Frâne probabil eficiente cedau. O ușoară împingere din partea unei mașini din parcarea alăturată era suficientă pentru un portbagaj crăpat, o aripă îndoită sau bare de protecție blocate. Radiatoarele se supraîncălzeau, iar majoritatea vehiculelor, supuse condițiilor de condus de astăzi, rămâneau oprite pe marginea drumului.

Îmbrăcămintea era confecționată dintr-un material subțire și greu - incomod, fierbinte, aspru și dificil de întreținut. Cutele erau acolo unde trebuiau să fie și își păstrau forma, chiar dacă asta însemna să nu stau jos. Codurile vestimentare erau stricte. Nu puteam cumpăra o cămașă neagră care să nu fie făcută conform lor. Bărbile de orice fel erau purtate exclusiv de psihologi, magicieni de scenă, marinari bătrâni și Moș Crăciun. Podoabe precum cerceii la un bărbat erau de neconceput. Un bărbat respectabil nu avea tatuaje, iar dacă o femeie nu purta corset sau brâu, era prostituată. Părul bărbaților putea fi purtat lung deasupra dacă părțile laterale și spatele lăsau scalpul expus - niciodată la fel de lung ca părul fetelor.

Școlile aveau ofițeri care investigau absențele nemotivate și erau mai stricți decât sunt închisorile de astăzi. Nu exista loc pentru un copil fără reguli, oricât de inteligent ar fi fost. Astăzi, o persoană se poate bucura de heavy metal și poate asculta și muzică clasică. Pe atunci, un băiat era „supărător de dulce" sau „intelectual" dacă prefera muzica clasică. Echipele sportive erau obligatorii dacă doreai acceptarea colegilor tăi. Mă întreb câți proscriși înarmați până la pământ au început (ca mine) să se protejeze de copilul obișnuit?

Dacă erai alb, creștin și îți plăceau sporturile, erai ferit de critici și bine considerat. Era cu adevărat era WASP. Restul își aveau locul în ghetouri - pentru propria lor liniște sufletească.

Sexul era minunat de lasciv - într-atât - în anumite privințe. Masturbarea era un păcat și o boală, iar sexul premarital descalifica pe oricine de la aprobarea publică. Majoritatea căsătoriilor serveau unui singur scop - să te fuți sau să fii futut. Când se ia în considerare fastul elaborat însoțit de jurăminte contractuale și cu un singur scop, vinovăția impusă % Protestant alb anglo-saxon: o persoană din clasa privilegiată din SUA, albă, anglo-saxonă și protestantă. Prin religie, acestea devin orbitoare. Și mai deprimant de contemplat sunt efectele eugeniei asupra societăților întregi care au izvorât din astfel de uniuni. Ar putea fi comparat cu soarta unor națiuni întregi determinată de regularitatea intestinelor lor.

Comerțul cu produse de igienă personală nu devenise încă calificativul suprem. Dar erai liber să fii constipat. Dacă nu erai „regulat", existai într-un purgatoriu special, alături de masturbatori și mâncători de usturoi. Curățenia era alături de sfințenie - cu excepția cazului în care eram în intimitate. În general, oamenii miroseau destul de puternic. Hainele mai groase îi făceau să transpire mai mult. Acum, sunt disponibile mai multe lucruri pentru a reduce pericolul de ofensă; cu toate acestea, activitatea este mai puțin obositoare și există mai puține șanse de a începe să transpiri. Exercițiile fizice erau mai mult decât se obținea de la muncă. Femeile nu aveau nevoie de antrenament. Treburile casnice se ocupau de asta.

Limba nu purta genul de blasfemie așteptat astăzi. Cu toate acestea, puteai insulta sau jigni fără a fi pedepsit. Blasfemia, la fel ca sexul, folosea eufemisme cu termeni care puteau

transmite mesajul, dar lăsau mult de dorit ca și catharsis. Ceea ce simțeai că vrei să spui nu era de fapt ceea ce spuneai. Doamne ferește!

„Înțelegerea" se limita la învățare, nu la relațiile umane. Intoleranța prolifera pentru că îi oferea omului de rând oportunitatea de a se simți superior. Conformismul era primordial; îl făcea pe oricine puțin diferit o țintă pentru ridicol sau insultă. Nu existau „oameni speciali". Era o lume mult mai crudă pentru vârstnici, persoane cu dizabilități și copii. Ipocrizia era peste tot pentru că pretenția de superioritate morală era ușor de menținut. Deși standardele erau mai înalte în arte, respectul era universal pentru titluri discutabile precum „Reverend". Un „educator distins" acoperea multe aspecte nemeritate. Orice „școlar" era suficient de prestigios pentru a merita respect, iar generalii de fotoliu aveau întotdeauna partea lor de discipoli cu ochii mari.

Isprăvile războiului făceau ca fiecare om să iasă în evidență. Vai de camarazii care nu aveau camarazi de război cu care să se identifice. Se aștepta să asculți poveștile unui fost soldat. Acum, poți pleca cu conștiința împăcată. Tipul de pe scaunul de lângă tine nu are pe nimeni obligat să asculte. Escrocii și escrocii aveau întotdeauna un public pentru că fiecare dintre ei era atât de politicos, manierat și extrem de încrezător. Dacă încuiai ușa, erai fie un fel de nebun paranoic, fie aveai ceva de ascuns pentru că nu existau Nimic nu era „de colecție". Nimic nu merita ascuns sau încuiat. Obiectele de colecție erau considerate „gunoaie" și trebuiau aruncate. O mașină veche de peste cinci ani era o „mașină" care nu trebuia luată în serios, chiar dacă putea fi un Packard sau un Stutz personalizat. Mașinile mai vechi erau foarte apreciate de liceeni ca pânze pe care să picteze sloganuri stupide.

Cărțile erau tratate ca niște „prieteni" de către studenți, dar chiar și studenții își maltratau prietenii mizerabil, folosind slănina drept semn de carte. Revistele erau tratate ca pe ambalajele de pește. Toată lumea era arogantă și călcată în picioare. Excepțiile erau de tipul „artistic", iar cei care doreau să fie mai mult decât niște nemernici – „un om al străzii" – ar fi trebuit să fie pregătiți să-și apere fizic sensibilitățile. Interacțiunea umană era mai viscerală (protecția corpului nu era încă ceva obișnuit) și trebuia să demonstrezi ocazional că nu erai, de fapt, un pustiu. Un băiat putea fi bătut pentru că îl citea pe Platon sau purta o cutie de vioară (cu excepția cazului în care aceasta conținea o mitralieră).

„Gay" însemna „fericit și lipsit de griji". Dacă erai homosexual, erai o sissy, un ciudat, un queer sau tot ce ținea de perversiune. Din nou, când sexul normal părea indecent, homosexualitatea ascunsă a lăsat loc la mult mai mult - și ipocrizie: corul de maeștri, șefi de cercetași, antrenori, directori de tabără, instructori de sport - și preoți - toți ireproșabili. Prin urmare, au avut loc mult mai multe abuzuri reale decât astăzi, când preferințele sexuale nu trebuie să fie mascate în acreditări sacrosancte sau în rah-rah supracompensate. Ironia constă în onestitatea și candoarea blasfemică de odată ce homosexualii flagranți au fost expuși, care erau cei mai stimulanți indivizi din punct de vedere intelectual din fiecare grup. Grupul lor nu era un grup identitar, ci unul personal, lipsit de evanghelizare și convertire. Nu le păsa dacă lumea devenea gay sau dacă îi simțea măcar influența. Acum, vânzătorii de la dulapuri și cei care pipăie sălile de sport au cea mai sănătoasă (și mai veselă) concurență, fără nicio perversiune reală.

Preferințele alimentare nu erau oferite în vremurile bune de altădată. Orice altceva decât „american" era în ofertă limitată. Deși se referă la pronunția engleză a cuvântului

„străini”, în acest caz a cuvântului „America”. Criticată, mâncarea fast-food are adesea savoare și devine mâncarea preferată, ușor accesibilă. Pizza putea fi consumată doar în cartierele etnice, probabil cu o singură specialitate care deservea un oraș întreg. Același lucru era valabil și pentru mâncarea asiatică sau mexicană.

În ciuda plângerilor legate de lipsa muzicii „bune”, ascultătorii de muzică clasică nu au avut niciodată mai mult de oferit. Este tot ce există, dacă vreți. O simfonie întreagă poate fi cumpărată pentru o fracțiune din prețul său din 1940 și ascultată la nesfârșit pe o casetă sau un CD. Aceeași selecție cuprindea 4,5 kg de discuri foarte fragile, cu o pauză pentru schimbarea la fiecare câteva minute. O întreagă colecție de filme preferate poate fi cumpărată și vizionată de oricine are un player video. În trecut, doar cei mai privilegiați își puteau permite proiecții private.

Lista poate continua. Anterior, dacă dețineai sau conduceai o motocicletă, erai stigmatizat ca un nebun sălbatic. Dacă foloseai o bicicletă pentru transport și aveai peste 14 ani, erai, fără îndoială, un excentric predispus la o dietă de nuci și fructe de pădure, îmbrăcat în haine largi. Dacă nu practicai sport, erai o fetiță plângăcioasă. Artele marțiale erau cunoscute doar sub numele de „jooey jitsoo” și practicate de lași. Un bărbat adevărat își pune mănuși și luptă ca un bărbat adevărat. Dacă un tânăr nu dansa, era un cretin care nu putea spera niciodată să aibă o fată. Dacă o tânără nu gătea sau nu cosea, niciun tip nu se căsătorea cu ea.

Toți băieții voiau să se joace de-a cowboy-ii și indienii, fiind mereu ei înșiși cowboy-ii. Un băiat corpolent era numit „gras”, unul cu ochelari „cu patru ochi”. Constituția ideală pentru un băiat era ca ceva care plutea într-o toaletă, cu o față pe măsură. Dacă era foarte înalt și foarte slab, era „moartea ambulantă”. Fetele cu nasuri acviline (mari) și picioare lungi erau blestemate, iar orice încălțăminte peste mărimea 45 era considerat hidos și evitat. O fată cu ochelari era destinată să fie bibliotecară și sprinteră și se presupunea că este toată împăiată. Standardul de astăzi pentru frumusețea feminină este exact ceea ce era considerat atunci stângaci și neatrăgător.

Nu-ți dorești să te poți întoarce la acele vremuri trecute când cea mai mare realizare era să devii președinte? Atunci toată lumea te-ar iubi și te-ar respecta.

Diavolul tasmanian

Am învățat o mare lecție despre conștiința de sine de la un diavol tasmanian. Permiteți-mi să vă spun cum.

Când eram adolescent, în zilele mele de carnaval, l-am întâlnit pe un bătrân artist pe nume Ben Davenport. Ben era un maestru al prezentării și al publicității senzaționale, rivalizat de doar alți oameni. Barnum a cumpărat o orgă cu aburi veche și autentică și a restaurat-o la starea ei originală, complet albă, cu o margine aurie. A prezentat un cimpanzeu supradimensionat ca pe o gorilă tasmaniană destul de rea și feroce, care își ucisese bietul tată după ce îi smulsese brațul.

Ben avea și un diavol tasmanian, primul pe care l-aș fi întâlnit vreodată. Îl dobândise pe diavol când era pui, prin surse dubioase, intenționând să-l crească cu cât mai multă dragoste

și grijă pe câte se putea da unui diavol tasmanian. Apoi, la vârsta adultă, probabil că ar fi o atracție la fel de puternică ca gorila sa tasmaniană.

Anticipase, pe bună dreptate, că cimpanzeul, odată ce va deveni gorilă, se va bucura să joace cu ferocitate. Cimpanzeii sunt actori desăvârșiți cărora le place să joace. Și asta ar putea însemna că era de fapt mult mai mult decât presupusele sale rude gorile sălbatice. Un diavol tasmanian, își imagina Ben, era din fire năzdrăvan. Tot ce trebuia să facă era să lovească animalul într-o cușcă și să-l lase, ca un idiot, să se comporte ca un nebun. Dar ceva nu a mers bine.

În primul rând, diavolul făcea ceva mai mult decât să doarmă. Când se trezea periodic, ataca mâncarea pe care Ben o arunca în cușcă, devorând-o așa cum majoritatea oamenilor mănâncă fast-food. Apoi, după ce pufăia și se zgâria zdravăn, diavolul mai trăgea un pui de somn. Se pare că diavolul adusese cu el puricii tasmanieni. Ben bănuia că diavolul ar fi mai fericit - dar totuși rău - dacă ar putea scăpa de puricii tasmanieni. Într-o zi, a vărsat o găleată plină cu tratament antipurici pe animal, l-a lăsat să stea puțin, apoi l-a spălat pe micuț. Diavolul, numit în acest moment „Belzebut" - pe scurt Bub - a adormit înainte ca animalul să se usuce. La trezire, Bub și-a atacat cina ca de obicei.

Câteva zile mai târziu, s-a întâmplat ceva ciudat. Bub terminase de mâncat și pufăia de lanțul cuștii sale, frecându-se de el și privindu-l pe Ben cu ceea ce putea fi interpretat ca afecțiune. Scoțând sunete mici, răgușite, Ben se comporta aproape ca și cum ar fi vrut să se joace. Bob a aruncat un pantof vechi în cușca lui Bub și, în scurt timp, Bub îl zbătea. Apoi Bub a adormit.

În două zile, diavolul mânca din mâna lui Ben, și cu blândețe. Bub se prefăcea în continuare furios, însă, când se apropia de mâncarea din cușcă, executa un fel de atac ritualic. După ce își termina ritualul, mânca ca o pisică, savurând fiecare îmbucătură. Atunci Ben a înțeles că diavolii tasmanieni sunt feroce pentru că sunt constant deranjați de puricii tasmanieni. Somnul îi ameliora durerea. Aceștia ar putea fi aceiași purici care l-au făcut pe lupul tasmanian - tilacinul - atât de temut, aproape dispărut.

Pe scurt, Bub a devenit o vedetă proeminentă - datorită unui ton puternic. Deși și-a făcut un prieten loial și un tovarăș de noapte (era nocturn), tot își ataca mâncarea. Îi plăcea să fie cărat și să se joace cu el, ceea ce nu se potrivea cu imaginea așteptată de el. Și totuși își trăgea puiul de somn în orele în care spectacolul era deschis publicului. Ben produsese o schimbare bruscă pe care Lamarck ar fi aplaudat-o.

Abia mulți ani mai târziu mi-am dat seama de lecția lui Belzebub, diavolul tasmanian: semănam foarte mult cu el! Eram nocturn, preferam să-mi stabilesc propriul program și ritm, dar eram truculent în privința puricilor care îmi infestau viața sub formă de ființe umane. Faptul că pot dormi mai mult și pot îndepărta Infernul personal al lui Sartre - „alți oameni" - a avut, fără îndoială, un efect plăcut și calmant asupra mea.

O, da... era să uit de guralivul pe care Ben a trebuit să-l folosească în timp ce expunea diavolul tasmanian: „Apropiați-vă, oameni buni, marele spectacol e pe cale să înceapă în interior... ferocele diavol tasmanian... cea mai rea creatură din lume, care va ataca orice îi stă în cale! Vedeți cu ochii voștri ce a mai rămas din fostul său îngrijitor... doar un pantof ros pe care l-a păstrat ca suvenir! E gata să se trezească din somn și, slavă Domnului că doarme când doarme, altfel am avea cu toții probleme mari! Vedeți-l când se trezește și veți ști de ce îi spun

așa! Animalul fără sentimente pentru nimic sau nimeni! Sunt atât de rari, pentru că își mănâncă chiar și puii! În interior, oameni buni, în interior! Cred că îl aud cum se mișcă acum! Stați departe de cușca lui când se trezește, asta e tot ce am de spus! Diavolul tasmanian! Veți avea coșmaruri, dar vor merita! Grăbiți-vă, grăbiți-vă, grăbiți-vă!"

Un plan

Există indicii peste tot că noi, ca sataniști, avem o anumită afinitate pentru elemente atât ale iudaismului (nerealizate și neexprimate), cât și ale nazismului (recunoscut și despre care se vorbește) - probabil incompatibile. Sunt implicați mulți factori:

Estetica nazismului este înrădăcinată în întuneric. Magicianul negru medieval, de obicei evreu, practică „Artele Negre". Estetica noului satanist (descris convenabil drept „noul-nazist") este condusă de tinerii care preferă îmbrăcămintea neagră, mulți dintre ei având origini parțiale evreiești.

Totuși, nu sunt „evrei". Mulți nici măcar nu au pus piciorul într-o sinagogă. Nici nu sunt entuziaști ai Holocaustului.

Prin intermediul rock and roll-ului, toți copiii albi au adoptat, fără să știe, o identitate culturală neagră care, într-un fel sau altul, le este străină. Negrii sunt acolo unde sunt astăzi pentru că copiii albi au insistat să fie parțial negri, fără niciun alt motiv. Dacă există o mișcare „Puterea Albă" astăzi, este pentru că scapă de sub control.

Dacă a fi satanist înseamnă a avea origini iudeo-naziste, copiii din afară, ca spectatori, o vor găsi atât de atrăgătoare încât vor crea o rasă, dacă va fi necesar.

Jaffe, în cartea sa *Evreii americani*, a prezis că un nou amestec demografic vast de oameni ne practicanți și parțial evrei ar necesita noi identități, dar nu chiar ca creștini sau evrei, ci ca altceva. Fără să-și dea seama, Jaffe descria satanismul.

Grupul lor este viitorul satanismului.

Satanismul a devenit o forță gravitațională. Știm că nu contează ce erai înainte. Odată ce îți descoperi persoana/imaginea satanică, asta e tot. Știai că se ascundea în tine. Pur și simplu nu puteai să-l vizualizezi pe deplin.

Există mulți copii ai uniunii dintre persoanele de culoare și cele albe. Singura modalitate prin care pot face față acestei situații este prin noi numitori comuni care stabilesc stigmatele ca fiind inconsistente. Acesta este un cuvânt foarte important aici: inconsistent. Satanismul a făcut asta. În fiecare an, face ca creștinismul să fie mai puțin un dușman și mai inconsistent.

Cultura evreiască tradițională este o rampă de lansare perfectă pentru sentimentele anticreștine. Evreii au un picior în prag ca singurii țapi ispășitori și dușmani ai lui Hristos consecvenți din punct de vedere istoric. În ciuda afirmațiilor unor anticreștini (în special ale neo-hedoniștilor și neo-păgânilor) că ura lor se bazează pe „originile evreiești" ale creștinilor, acest factor nu a primit prea multă atenție populară de-a lungul secolelor. Persecuția evreilor a avut loc în mare parte din cauza „dominării majorității", cu consensul popular că evreii l-au ucis pe Hristos. Se susține că există o lipsă totală de valori creștine, prin urmare, evreii trebuie

disprețuiți. Când s-a confruntat cu ideea că Isus însuși era evreu, ei bine... a plătit pentru păcatul său. Sau, cum ar spune Groucho Marx, „Vom trece pur și simplu cu vederea asta". Ce e amuzant - s-ar putea să nu auziți multe dintre aceste observații despre Torquemada. Asta e diferit.

A fi satanist înseamnă, prin asociere, a fi deja aliniat cu legile universale ale Diavolului evreu universal. Evreii au avut întotdeauna numele Diavolului. Pur și simplu nu l-au mărturisit și nici nu s-au mândri cu el. În loc să declare că Isus a fost un nebun și un scandalagiu și că a primit ceea ce merita și că vom face totul din nou, au ales să se infiltreze în lumea creștină și să supraviețuiască în acest fel. Pentru prima dată în istorie, noi, ca grup de sataniști, am luat numele Diavolului - și suntem mândri de asta.

„Noul evreu", probabil un metis prin naștere, nu are nicio reținere în a participa la valul actual de popularitate satanică. Nu există nicio tendință de a urma ceea ce este „bine". Aceasta a fost pentru umilul evreu talmudic vechi care nu a vrut niciodată să provoace probleme și a încercat cu disperare să mențină acceptarea într-o societate neevreiască. În ziua în care se va instala vinovăția, evreii liberali vor începe să se împuțineze după ce hipioții le vor abandona sediile. Singurii care au mai rămas par să fie rămășițele influenței yuppie-dar-vinovate.

Așa cum naziștii „arieni" aveau nevoie de anumiți evrei, vom vedea și mai mult același fenomen, având în vedere legătura pragmatică evreiască/satanică. Neamurile fără o picătură de sânge evreiesc pot fabrica dovezi genealogice ale unui bunic evreu, făcându-i, prin moștenire, sataniști generaționali. Ar putea deveni chiar mai dezirabil decât să ai o stră-stră-străbunică care a ars pe rug ca vrăjitoare. Și de ce mai dezirabil? Pentru că bunicul era un câștigător, iar bunica o învinsă. Bunicul poate fi evreu, dar a fost un supraviețuitor și poate făcuse ceva special, în ciuda numelui diavolului. Bunica arsă, dintre care foarte puțini erau evrei, era o „vrăjitoare" din alte motive decât afilierea ei religioasă. Dacă evreii erau distruși în masă, nu era pentru că erau vrăjitoare, ci pentru că erau evrei, al căror unic scop în viață era să ucidă creștini și să răspândească răul. Isobel Gowdie poate că au fost vrăjitoarele condamnate și executate, dar evreii erau cu toții demoni.

Va fi mai ușor și mai convingător pentru unii sataniști să combine originea evreiască cu estetica nazistă și cu mândria, mai degrabă decât cu vinovăția și îndoiala. Moartea este aruncată odată cu numărul mare de copii metiși de origine evreiască/neamnică. Au nevoie de un loc unde să meargă. Au nevoie de o identitate rezistentă. Nu o vor găsi în biserica creștină, nici în sinagogă. Cu siguranță nu vor fi acceptați în rândul identității anticreștine și antisemite care folosește o mitologie nordică nobilă, bogată și inspiratoare ca scuză și vehicul pentru a cânta în favoarea „ZOG"!! Singurul loc în care se va găsi un amalgam rațional de mândrie - recunoscută, sionistă, odinistă, bolșevică, nazistă, imperialistă, socialistă, fascistă - așa cum se susține, va fi în Biserica Satanei. Spuneți! Nu e un nume rău pentru ceva! „Biserica Satanei!"

Distrează-mă

Ce e de văzut dacă ies? Nu-mi spuneți. Știu. Pot vedea alți oameni. Nu vreau să văd alți oameni. Arată oribil. Bărbații arată vagabonzi, iar femeile arată ca bărbații. Bărbații au fețe încadrate de păr lung, iar femeile au nasuri mari, maxilare mari, capete mari și corpuri ca niște bețe. Asta mă deprimă. Nu e amuzant că oamenii văd mai multe, pentru că există atât de puțină varietate în tipuri.

Spui că e bine să schimbi peisajul. Ce peisaj? Clădiri noi? Mașini noi? Autostrăzi noi? Centre comerciale noi? Mergi în păduri sau parcuri? Am văzut odată un copac. Cele noi arată toate la fel, ceea ce e în regulă. Îmi amintesc chiar și cum arătau cele vechi. Memoria mea nu e chiar atât de rea, dar nu merită să merg să văd o veveriță cum înșfacă un fruct sau un pește înotând într-un acvariu mare, dacă trebuie să îndur poluarea oribilă a oamenilor contemporani care însoțește fiecare ieșire. Veverița s-ar putea să mă înveselească și să-mi amintească de cele mai frumoase priveliști, dar prețul în interacțiunea socială nu merită. Dacă, în drum spre veveriță, dau peste o singură persoană care este entuziasmată uitându-se la mine, simt că am dat mai mult decât am primit și mă irit.

Dacă de fiecare dată când merg undeva și văd un pește înotând, devin sursa de entuziasm a altcuiva, mă simt înșelat. Îmi voi cumpăra propriul pește și îl voi privi cum înoată. Atunci pot vedea peștele, peștele mă poate vedea, putem fi prieteni și nimeni altcineva nu interferează cu interacțiunea, cum ar fi încercarea de a-mi auzi peștele și pe mine vorbind. Nu va trebui să mă îmbrac într-un anumit fel ca să vizitez peștele. Nu trebuie să mă îmbrac așa cum îmi dictează mândria, pentru că cine mă va vedea? Nu trebuie să port pantaloni. Peștelui nu-i pasă. Nu citește tabloidele. Dar dacă mă duc să văd un alt pește decât al meu, mă întorc de unde am început: să-i distrez pe alții, ceea ce este mai obositor decât să vizitez noul pește.

Poate ar trebui să merg la o cafenea. Nu găsesc stimulare în a-i privi pe oameni obișnuiți încercând să-și pună amprenta asupra altor oameni neinteresanți. Îmi pot face propria cafea și nu trebuie să văd sau să vorbesc cu alți oameni. Indiferent unde merg, îi stimulez pe alții și am făcut asta toată viața. Înainte eram uneori stimulat. Dacă m-aș uita la rochia unei fete frumoase, aș putea vedea murdărie, aș putea vedea lenjerie intimă murdară. Nu mai este cazul. Dacă pornesc radioul, nu-l aud pe Rudy Vallee, așa că las-o baltă. Nu mă pot uita la televizor. Îmi obosește creierul. Îi văd pe acești bieți leneși de vârsta mea sau mai mari, care sunt toți la curent cu ultimele noutăți, iar eu nu vreau să știu despre asta. Tinerii nu știu despre ce vorbesc - nu știu despre Jack, Doc și Reggie; sau despre Simfonia I a lui Șostakovici. Dacă le spun, atunci sunt un profesor neplătit și șomer, și e floare la ureche, dar nu-mi vor da niciun credit. Nu vor suna într-o emisiune și nu vor spune: „Am găsit ceva de Anton LaVey pe care cred că toată lumea ar trebui să-l știe. Anton LaVey, de la Biserica Satanei, a spus că câinii scoțieni au fost odată populari pentru că președintele Roosevelt avea unul, iar numele câinelui său era Fala." Cel care a sunat nu știa asta. Șansele sunt Sunt bune; ascultătorii nu știau asta. Sunt informații chiar mai valide decât opiniile unor dezgustători care cățără social despre ce ar trebui să facem în cazul cazurilor repetate de violuri homosexuale.

Desigur, răspunsul la cele de mai sus este că nimănui nu-i pasă cu adevărat de Fala. Bine, în regulă. Atunci de ce ar trebui să-mi pese mie de ei? Ar trebui să fie interesați dacă vorbesc despre satanism, dar atunci aș fi amuzant și stimulant, iar orice mi-ar putea plăti - ceea ce nu ar putea - ar fi insuficient pentru a cumpăra genul de pește pe care l-aș putea vizita fără pantaloni, așa că de ce să mă mai deranjez?

Achiziționare

Mă întreb adesea dacă alții care și-au dobândit dorințele materiale simt la fel ca mine. Când mă gândesc la parabola și mesajul transmis de „Rosebud” în Cetățeanul Kane, mă pot identifica mai mult ca niciodată. Acum că am multe dintre lucrurile pe care mi le doream, îmi lipsește timpul să mă dedic altora. Achiziționarea de dragul în sine nu m-a atras niciodată. Nu am fost niciodată un colecționar și nici nu am ieșit să achiziționez ceva ce pur și simplu nu doream doar pentru a stârni invidia altora. Puterea mea constă în alte mijloace.

Așa că, adesea, mă mulțumesc cu cele mai simple lucruri. Mângâierea unei pensete frumoase pentru bijuterii îmi poate oferi o mare plăcere - ca și cum ar fi un safir neprețuit. Pare atât de curată, atât de lipsită de pete și, prin urmare, lipsită de invidia altora. Un pahar cu apă de izvor limpede, pură și rece poate deveni un elixir al extazului, de sorbit și savurat mai mult decât cel mai bun vin de epocă.

Dețin mașini pe care nu le conduc, cărți pe care nu le citesc, prieteni pe care nu îi văd și ei sunt încă acolo, iar asta îmi satisface nevoile atâta timp cât doresc să mă împărtășesc cu ei. Nu este că nu îi prețuiesc; este că sunt ușor distrasă de omagiul ușor adus la ceva ușor disponibil, iar indolența mea îi acordă prioritate. De aceea, voi citi iar și iar o carte plasată convenabil. Nu mă gândesc niciodată: „De ce petrec atât de mult timp citind aceeași carte oribilă când aș putea alege alta din bibliotecă?”. Doar că, de fapt, găsesc satisfăcător să examinez aceeași carte conștiincios iar și iar. Nu mă deranjează și nu mă incomodează; dimpotrivă, îmi ocupă timpul. Este oare cu adevărat diferit de a te uita iar și iar într-o baltă de apă? Prima variantă sună foarte spirituală, în timp ce citirea repetată a aceluiași catalog, pentru alții, pare plictisitoare și inutilă. Pentru mine, principiul este același.

Dobândesc puține lucruri noi pentru că, de fapt, am mai mult decât pot avea grijă. Săbii pe care nu le lustruiesc, arme pe care nu le trag, camere fără film, telescoape fără stele. Într-o lume dependentă de consumerism, sunt dependent de droguri. Ar trebui să-mi doresc ceva nou sau cel puțin îmbunătățit. Dar nu. Sunt fericit să-mi văd fiul, pisicile, tablourile de pe perete, pânzele de păianjen. Dacă există o nevoie în viața mea de pânze de păianjen noi și îmbunătățite, am o înțelegere cu păianjenii.

Dacă cineva îmi spune că ar trebui să ies și să experimentez lucruri noi, să-mi lărgesc orizonturile, aș putea pur și simplu să întreb: „De ce?”. Pot merge la ocean și să privesc orizontul, care există deja, și este imposibil să-mi doresc ceva mai bun. Dacă vreau să experimentez lucruri noi, pot smulge o bucată de vopsea de pe perete și pot observa ce se află dedesubt. În acest ritm, voi putea în curând să înțeleg calea călugărului, singur în chilia sa cu paiul său. Mă îndoiesc însă că se va termina aici. Iubesc frumosul și am cunoscut-o. Voi avea întotdeauna nevoie de ceva ce pot ține în mână, ceva bine lucrat și tactil. Voi avea întotdeauna nevoie de una dintre achizițiile mele trecute, oricât de nesemnificativă ar părea pentru alții.

Achiziția mea actuală este ceva ce mi-am dorit și am obținut. Reprezintă succesul într-o lume a nemulțumirii și eșecului, a anticipării și a neliniștii, a efortului, a străduinței, a speranței, a împovărării, a intrigii și a înșelăciunii. Micul obiect pe care îl țin în mâini este al meu, dar și mai important, sunt mulțumit de el.

Un secret (ei bine, cam așa ceva)

Secretul pe care urmează să-l dezvălui mi-a servit bine, mai ales în viața de adult. Mi-am dat seama de puterea sa după ce l-am folosit fără să vreau.

Se bazează pe un principiu psihologic conform căruia, odată ce o persoană este în pragul supunerii, va accepta tot ceea ce i-a provocat stăpânul.

Este același principiu care face ca victimele să devină loiale răpitorilor lor.

Majoritatea oamenilor sunt masochiști, reacționând la frică și eșec. Acesta este un adevăr confirmat de dovezi empirice. Multe exemple, de-a lungul mileniilor, demonstrează acest lucru fără nicio umbră de îndoială.

Rădăcina cuvântului „supus" este aceeași cu cea a cuvintelor „subiectiv" și „subjugator": Fiecare monarh, fiecare națiune are supușii săi.

Am observat că femeile sunt cei mai puternici aliați ai mei. Acest lucru nu este întâmplător; este planul meu. Ceea ce nu exercit asupra acestor scopuri prin implementare directă, fac prin rolul meu, cu conotațiile sale înfricoșătoare și subjugatoare.

Dacă publicul este o femeie, un adevărat lider trebuie să fie un subjugator.

Cunoașterea carnală este una dintre cele mai primitive formule de subjugare. Este puternicul subjugator împotriva căruia femeile au trebuit să folosească misterul pentru a-l combate. Cunoașterea carnală ia multe forme, în multe grade. De aceea, nu voi rătăci în tricouri sau desculță. Nu voi trece linia care mă face vulnerabilă. Doar o femeie frumoasă se poate expune puterii, prin vulnerabilitate.

Fanteziile despre viol la femeile care au nevoie de ele nu sunt nimic mai mult decât una dintre multele situații care satisfac nevoia femeilor de a fi subjugate. Fiecare femeie își dorește să iubească. Sexul și dragostea sunt împletite indelebil în femei, care, cedând unui bărbat ales de ele, oricât de obtuz, deschid portalurile iubirii.

Nu este necesar să violezi, să agresezi, să abuzezi verbal.

Eu le fac pe femei să-și ude pantalonii.

Le ofer un exercițiu de rușine. Le permit să rupă convențiile în timp ce experimentează sentimente subiective de umilință, rușine, degradare și subjugare. Dar, mai important, fără nicio responsabilitate. Provoc o revenire la primele treziri sexuale, îngropate, dar mai puternice ca efect decât orice posesiune sexuală evidentă. Presupun că cunoștința carnală merge mult dincolo de efectele pietonale ale violului.

Restaurez figura tatălui.

Aceasta este satanic.

Alții mi-au împărtășit secretul. Pot rămâne anonimi, deși divulgarea identităților lor m-ar putea plasa în compania despoților și tiranilor, a icoanelor pop, a psihiatrilor legendari și a figurilor publice iubite de milioane de oameni.

Primul exercițiu cerut de grupurile de control precum Scientologia, EST etc. este de a ține captiv un public, unul în care nimeni nu își poate părăsi locul. Captivitatea este impusă - dar în mod voluntar. Acest lucru creează chiar și adepți fanatici devotați.

Metodele mele sunt mult mai ascuțite; nu recurg la subterfugii transparente similare cu sfântul orgasmic - înfășurat în tabernacole ale păcatului și morții.

Explic planul, scopul și metoda. Nimeni nu este obligat să participe.

Dacă propriul meu fetiș produce dăruire și loialitate prin nevoi feminine naturale exploatate, nimeni nu pierde. Și în ceea ce privește uneltele meseriei mele și detaliile procedurale, acestea trebuie să rămână un secret.

A treia latură: alternativa inconfortabilă

Nu există întotdeauna „două fețe ale fiecărei probleme". O astfel de afirmație este un slogan ridicol invocat de interese personale și perpetuat de indivizi cu vederi înguste.

În chestiuni de sens, există invariabil o altă alternativă: A TREIA PARTE, partea satanică.

„Două fețe ale aceleiași monede" este ceea ce reprezintă, ingenios construite, majoritatea problemelor. Ulterior, oamenii trăiesc după alegerile imperceptibile ale lui Hobson, deghizate în puncte de vedere opuse.

Punctele cele mai înalte ale pentagramei inversate a lui Satan reprezintă natura dualistă a tuturor lucrurilor, așa cum toate lucrurile sunt percepute în mod natural. Omul a fost întotdeauna motivat și controlat de orice concept dualist este la modă și va fi întotdeauna. Fie că ne place sau nu, așa stau lucrurile cu adevărat. Nuanțe de gri care apar doar între contrariile stabilite.

Baza, vârful, pintenul, cuiul și stâlpul - însăși lovitura fulgerului îndrăzneț al lui Satan - este punctul inferior al stelei cu cinci colțuri înfipte în pământ sau pământul înțelepciunii pentru coarnele de sus. Cu siguranță, punctele inferioare împinse în jos presupun Trinitatea negată. Odată ce această chestiune a fost luată în considerare - și ne-am ocupat de asta - trebuie să recunoaștem punctul inferior al pentagramei pentru ceea ce este cu adevărat: SABIA ÎN PIATRĂ.

Punctul inferior deschis reprezintă deschiderea porților Iadului, dezlănțuind Forțele Întunericului în lumea de sus. Acesta este motivul pentru care corpul de bază al Bisericii lui Satan, Ordinul Trapezoidului, a folosit inițial acest simbol. Ordinul Trapezoidului este astăzi singurul factor de reglare al Bisericii lui Satan, simbolul său original fiind păstrat atât ca o reamintire, cât și ca un sigiliu al execuției.

Esența satanismului constă în răspunsurile și soluțiile evocate de A TREIA LATURĂ - punctul inferior reprezentând sabia înfiptă în pământ, pâinea înțelepciunii văzută deasupra țapului din steaua inversată.

Este întotdeauna o a treia latură care este trecută cu vederea în fiecare problemă și demers, de la avort la controlul armelor. A treia latură poate fi chestia extravagantă a teoriilor conspirației sau poate fi concluzia cea mai logică și simplă, dar deliberat neglijentă.

De exemplu, știința eugeniei oferă soluții la problema avortului. Ca aliat satanist, sunt împotriva avortului. Cu toate acestea, îl consider o problemă de suprapopulare. Prin urmare, pledez pentru contracepție obligatorie. Copiii nenăscuți nu au cerut să fie concepuți. Odată concepuți, ar trebui să aibă părinți iubitori și responsabili, chiar dacă sunt adoptivi. O femeie proastă și iresponsabilă nu ar trebui să aibă dreptul de a „decide" ce face cu propriul corp

atunci când, în toate celelalte chestiuni, mintea ei este controlată de interese impersonale. Tatăl unui copil nenăscut ar trebui să influențeze rezultatul unei sarcini dacă poate fi determinat a fi mai responsabil decât celălalt. Dacă este prost, insensibil și iresponsabil, ar trebui sterilizat. Părinții iresponsabili, bărbați sau femei, ar trebui pur și simplu să se abțină de la conceperea copiilor.

Cele mai zgomotoase cruciade anti-avort sunt cele ale creștinilor fundamentaliști. Întregul lor plan și scop a pornit de la aceeași motivație propagată de orice grup etnic sau religios: să umple lumea cu mai mulți oameni ca ei. Mișcarea feministă pentru dreptul la avort se bazează pe premisa că trupul unei femei îi aparține exclusiv, pentru a-și controla alegerile. Nici susținătorii contracepției, nici sterilizarea selectivă obligatorie, care - ca o a treia latură - ar putea elimina cea mai mare parte a problemei. Desigur, ori de câte ori o problemă devine mai importantă decât soluția, nu vă așteptați să dați peste o a treia latură.

Respect pe cineva care pur și simplu recunoaște că nu-i plac copiii - sau câinii, pisicile, maimuțele, zebrele sau ploșnițele de cartofi - din motive personale. Atunci când își ascund motivele în cauzele ipocriziei populare, devin truculentă.

Alte probleme populare, cum ar fi criminalitatea, abuzul de substanțe și controlul armelor, au a treia latură, care, deși îi distrează pe toți, par mai bine să nu fie spuse.

Satanismul, care a devenit o problemă, are o a treia latură care exemplifică mesajul a ceea ce citiți. Escrocheria „două laturi ale fiecărei probleme" susține că, pentru un creștin fundamentalist „expert", amenințarea satanismului este un amalgam oribil și cuprinzător al tot ceea ce este crud, inuman, sadic și monstruos. Nu sunt prezentate alte motive decât lupta pentru putere și iubirea de „rău". În schimb, „cealaltă latură" a problemei este prezentată, se presupune, de cadre universitare „experte" care, în felul lor amenințător, minimizează sau resping satanismul ca fiind banal. O aberație socială, practicată de o mână de nemulțumiți nesiguri. Susținătorii ambelor tabere au încercat în mod convenabil (și previzibil) să dilueze adevăratul satanism inventând „diferite tipuri" de satanism, orice mișcare potențial enormă, cu puțin noroc, promovând genul de sectarism care subminează solidaritatea.

A treia latură a satanismului este, desigur, latura precisă, ușor de înțeles și cu adevărat periculoasă - pentru detractorii săi - a satanismului.

De teama de a fi contestat că Trinitatea consacrată își are locul, sigiliul Ordinului Trapezoidului trebuie privit din punct de vedere academic. După cum s-a menționat anterior, punctul final al pentagramei inversate corespunde ancorei sale: Exc. alibur, Sulița Destinului, vârful de lance al lui Wotan, fulgerul îndrăzneț care a creat protoplasma vieții așa cum o știm. Acest punct central, inferior, reprezintă o soluție rațională la premisele opuse consacrate, dar superflue, subliniate în continuare de cele două puncte laterale. Pe sigiliul Ordinului Trapezoidului, „cele două fețe ale fiecărei întrebări" apar doar ca întăriturii de susținere pentru secțiunea inferioară, care, atunci când este deschisă, reprezintă poarta Iadului. Împins în sus prin această deschidere și în pentagonul central se află tridentul Diavolului, sau tridentul lui Poseidon. Acesta reprezintă revărsarea de flogiston pur din adâncurile Iadului.

Pentru cei neinițiați, simbolul Ordinului Trapezoidului s-ar putea să semene cu puntea unei platforme de foraj petrolier, cu o furcă unde s-ar termina mânerul ridicat al burghiului. Sau poate cu un pod de cale ferată sau cu un pod suspendat pătrat. Simbolic și metaforic, există mult loc pentru speculații.

O „trinitate” satanică reală ar fi simbolizată de o stea inversată cu trei colțuri, cu configurația observată în marca înregistrată a Mercedes Benz; sau însemnele Brigăzilor Internaționale, care au luptat în Spania în anii 1930 ca test pentru al Doilea Război Mondial. Sigiliul ar semăna atunci cu litera „Y”.

Este oare o coincidență că cel mai important cuvânt pentru un satanist este „De ce?”

Cum să fii vrăjitor

Pentru a reprezenta supranormalul, trebuie mai întâi să fii capabil să atingi supranormalul.

Pentru a reprezenta supranormalul, este util să fii tu însuți supranormal. Pentru a fi supranormal, este util să fii diferit. Adică, cu adevărat diferit.

Asta nu înseamnă să urmezi o procedură stabilită sau o programă de ezoterism, de exemplu, să înveți detaliile erudiției oculte.

Poți spune sincer că nu știi sau că nu-ți pasă ce se întâmplă la știri? Ești voit ignorant în ceea ce privește cultura populară - nu în ceea ce privește cele mai recente filme, actori, muzică, produse de consum etc.?

Dacă răspunsul este „nu”, ai înlocuit-o cu interese și conștiințe alternative recomandate sau prescrise - „de ultimă generație”?

Câți oameni cunoști care nu corespund niciuneia dintre aceste categorii?

Izolarea, exclusivitatea și unicitatea sunt primele cerințe pentru a fi suficient de „diferit” pentru a fi considerat „supranatural”.

Un vrăjitor adevărat nu este niciodată „la nivelul lucrurilor”, deoarece acestea nu manifestă niciun interes pentru el. Nici nu este câtuși de puțin interesat de stereotipurile fabricate și de clișeele oculte. Este un outsider, iar activitățile și interesele sale sunt practic ignorate de cei care îl cunosc. Nu este vorba că ar fi mândru în mod special de alienarea sa; nu-l privește deloc. Pur și simplu studiază ceea ce face și face ceea ce face pentru că este cel mai natural lucru pentru el. Nu „evită” nimic pentru a-și spori unicitatea. Pur și simplu nu este interesat.

Nimeni nu „evoluează” și nu „devine” magician. Nu există exerciții, în ciuda afirmațiilor ordinelor ezoterice. Clișeul „Nu e niciodată prea târziu să înveți” nu se aplică aici. Predispozițiile speciale ale cuiva suficient de diferit pentru a fi considerat „supranatural” sunt proiectate de la o vârstă foarte fragedă. Un accent excesiv - de popularitate - a fost pus pe abilitățile „moștenite”. Un copil mic, în anii de formare, este un candidat rezonabil pentru puteri stranii ulterioare.

Care este rezultatul tuturor acestor lucruri? Cum se învață? Ce exerciții și măsuri pot fi luate pentru a se adapta la starea supranaturalului — ca să nu mai vorbim de supranatural. Supranatural? Răspunsul? Nu există niciunul. E inutil. Învață o meserie. Dezvoltă o abilitate. Fă cel puțin un lucru care te diferențiază - cum ar fi un tatuaj suplimentar pe degetul mic. Apoi, ține pasul cu numitorii comuni ai colegilor tăi. Vei fi plin de magie - magia vieții care te face să te miști, să acționezi, să reacționezi, ca un organism care nu are nevoie de fire externe. Ești un

miracol în tine însuți, care încă nu a fost reprodus. Gălăgia independentă a unui păianjen nou-născut sau poticnirea nesigură a unui elefant nou-născut pot avea un avantaj asupra ta când vine vorba de șansa de a deveni un adevărat magician. Dar nu renunța. Poți deveni mai magic decât ești deja. Poți dezvolta un echilibru și un echilibru mai mare fără giroscoape. Poți învăța să scrii (cu un corector ortografic), să cânți (cu karaoke), să te joci (cu un secvențiator) și să îndeplinești tot felul de abilități. Dar nu vei fi niciodată supranatural, supranatural sau un făcător de minuni. Dacă te consolează cu ceva, ești un miracol, așa cum ești. Aproape la fel de mult ca cel mai mic păianjen sau mult mai mare decât un elefant.

Despre femei sau de ce mâna mea dreaptă trebuie să fie o femeie

Vă rog să nu mă credeți un fel de maniac sexual pentru că prefer să vorbesc cu doamnele decât cu domnii. De fapt, cu cât o femeie este mai frumoasă, cu atât mă bucur mai mult de compania ei. Asta mă îndepărtează de acei tipi efeminați care iubesc doamnele în vârstă la fel de mult ca pe cele tinere și care frecventează petrecerile cu ceai. Spre deosebire de ei, eu nu aș putea fi niciodată coafor. Și nu știu să bârfesc bine, ceea ce cer saloanele de coafură. În schimb, îmi place să predau. Cei mai buni elevi ai mei au fost întotdeauna femei. Vor să învețe mai degrabă decât să provoace. Lipsa bărbaților este ceea ce este necesar pentru a ține coarnele închise. Dacă un bărbat este travestit, este și mai rău pentru că există întotdeauna o agendă sexuală ascunsă - una pe care nu aș putea-o niciodată să o răspund. Prin urmare, dacă un bărbat nu este eclectic, demn, extrem de capabil și politicos, nu sunt cu adevărat interesată să mențin o prietenie. Într-un fel, acesta este un mare compliment pentru prietenii mei bărbați și colegii apropiați. Un bărbat ar trebui să fie superior, în timp ce o femeie ar trebui să fie foarte imperfectă, dar binecuvântată cu suficientă atenție și aspect fizic pentru a se descurca. Cred că femeile sunt sexul dominant, cu sau fără validare feministă. Principala diferență dintre femeile eliberate și cele neeliberate este că femeile eliberate sunt înrobite de bărbații gay, iar femeile sunt mult mai distructive decât își pot permite să fie de bărbații heterosexuali. Sunt luate prin surprindere de niște ticăloși egoiști, ipocriți și fără vlagă. Apoi, lipsite de armele lor naturale, trebuie să concureze atât cu bărbații gay, cât și cu cei heterosexuali, bazându-se pe un arsenal masculin „nou și îmbunătățit". Mai mult decât orice, pierd. Apoi, se întreabă ce au pierdut și se întorc la școală pentru a afla. În acel moment, sunt sigure că au irosit cei mai frumoși ani din viața lor și se fac și mai proaste încercând cu disperare să recupereze timpul pierdut. Pentru a-și îmbunătăți mintea, se înscriu la tot felul de cursuri și cursuri conduse de homosexuali și feministe, trecând de la tigaie la foc. Ulterior, bietele fete au fost atât de confuze și demoralizate încât, la vârsta decrepită de 35 de ani, au uitat, dacă au știut vreodată, cum este să fii o femeie adevărată. Dacă, printr-un destin nefericit, mi-ar intersecta calea și aș face greșeala de a le spune cât de bine le-ar arăta cu ruj roșu, o rochie și tocuri înalte, ar reacționa ca și cum ar fi ceva în neregulă cu mine. Cum îndrăznesc să le sugerez să-și revendice genul! Și totuși, par să se

bucure de timpul meu, chiar și de atenția mea - probabil ca o persoană de 35 de ani. Tipează unul după altul. Ar trebui să-i apreciez pentru ceea ce sunt - ceea ce echivalează cu o copie a unui bărbat în cel mai rău caz și o femeie incompletă în cel mai rău caz. Nu, mulțumesc foarte mult.

Revenind la preferința mea pentru o companie feminină autentică, stimulatoare vizual, cu gen declarat: cred că mulți bărbați heterosexuali ar trebui să împărtășească alegerea mea de companie dacă li se oferă șansa. Mulți tineri tânjesc să fie vedete rock pentru a putea avea toate fetele pe care le doresc, țipând isteric în timp ce urcă pe scenă rupându-și hainele. Mi se pare ironic că aceiași tineri sunt ofensați dacă refuz cererile lor de a se întâlni cu mine, să-mi fure timpul prețios și chiar să fie ucenicii mei. Totuși, dacă rolurile ar fi inversate, ar putea să-mi respingă compania în momentul în care o fată frumoasă li se oferă opțiunea de a petrece timp cu mine. Motivul pentru care unii bărbați ar prefera compania altor bărbați este pentru că nu se simt confortabil cu femeile (chiar și în medii profesionale), nu pot obține o femeie sau nu caută aprobarea altor bărbați pentru orice obiective pe care le cer.

Lăudând lingușitorii

Sunt un lingușitor. Și un lăudăros. Dacă admir pe cineva, pot spune asta și pot oferi motive. De fapt, dacă îmi place suficient de mult cineva, nu numai că pot vorbi de bine despre el, dar poate chiar pot scrie despre el. Și nici măcar nu trebuie să fie mort. Într-adevăr, ai putea spune că sunt un lingușitor al cuiva care îmi place. Acest lucru este în concordanță cu definiția mea despre Bine și Rău: „Binele este ceea ce îți place, iar Răul este ceea ce nu îți place".

Se poate oare ca cei care folosesc cuvântul „lingușitor" într-un mod peiorativ să fie atât de plini de ură de sine încât nu simt nicio simpatie pentru nimic sau nimeni prea mult timp? Există atât de mult „rău" în viețile lor mici, încât singurul motiv pentru a continua să trăiască este să creeze probleme pentru alții.

Dacă sunt indignat, este pentru că sunt consternat. Consternat de nevoia umanității de luptă și confuzie. Consternat că omul este cea mai imperfectă (incompletă) creație a naturii și că trebuie să împărtășesc forma lui. Oricât de indignat aș fi, nu vreau să fiu nefericit. Deși sunt plin de resentimente, nu sunt meschin și rău. Pot lăuda. Pot face complimente. Pot încuraja. Pot exprima respect fără a fi nevoie să adaug calificative imediat după aceea.

Poate de aceea îmi plac lingușitorii. Mă îmbogățesc, mă înviorează și mă încurajează. Am înființat Biserica Satanei pentru că am vrut să mă bucur de rarul privilegiu de a-mi auzi opiniile eretice repetate pe la spatele meu. Nu există dezbateri. Nu există contradicții. Nu este nevoie să te convertești. Adversitatea poate fi întăritoare, dar acordul poate fi inspirator. La ce bun puterea dacă servește doar cerințelor și așteptărilor altora?

„Critica constructivă" este la fel de bună ca și situația consilierului său. Gândește-te la sursa fiecărei sugestii. Dă roade abilitățile lor? Dacă da, pe cheltuiala cui? Cine plătește pentru poziția elevată a consilierului? Crezi sincer că ai nevoie de sfaturi într-o problemă dacă ești la fel de capabil, dacă nu chiar mai capabil, să o rezolvi singur? Dacă ai avea sprijin moral - undă verde - nu ar fi mai bine decât sfaturile stupide ale altcuiva? Atunci și acolo lingușitorii sunt de

folos. Sunt ca un glob de cristal care, prin natura sa calmantă și reflexivă, îți poate elibera mintea pentru a căuta răspunsuri și inspirație.

Lingușitorii sunt făcuți să creadă că sunt slabi și impresionabili, în mare parte pentru că îi subminează pe cei care îi urăsc și îi critică pe celebrități. Este de așteptat ca, dacă un lingușitor este făcut să se simtă umil, acesta să-și retragă sprijinul de la obiectul stimei sale. În realitate, lingușitorul este cel puternic, iar cel care îl urăște este nesigur și slab. Este nevoie de un ego solid pentru a lăuda și respecta pe altcineva. Mai mult, este nevoie de discernământ pentru a cunoaște și a lăuda pe oricine îl merită. Nu toți lingușitorii pot fi perspicace în alegerea idolilor, dar detractorii unui lingușitor rareori recunosc ceva de valoare. Sunt atât de chinuiți de durerea propriei lor insignifianțe.

Mi-am stabilit o regulă prin care nu voi întâlni sau nu voi distra pe nimeni care mă solicită fără să-și prezinte mai întâi respectul sau să mă flateze pe mine sau munca mea. Dacă mă întreabă: „Trebuie cineva să fie de acord cu tine pentru a-ți fi prieten?", răspunsul meu este un „DA" răsunător! Raționamentul meu este că există atât de mulți oameni care nu sunt de acord cu mine și sunt jigniți de mine, încât pot folosi tot sprijinul pe care îl pot primi. Oricine nu mă place sau nu-mi place felul în care fac lucrurile poate merge în iad. Nu are dreptul la propria opinie.

Binele comun

Nimic nu se face având în vedere binele comun atunci când sunt implicați bani. Dacă caritatea începe acasă, cineva va crea un sistem în care fiecare casă este o celulă, care va fi folosită în beneficiul colectiv al unor interese personale perspicace.

De exemplu: nu mai există legi de carantină pentru imigranții din Statele Unite. Rutele de contagiune există în principal prin contactul uman. Vânturile nu mai trebuie să le poarte. Călătoria aeriană a făcut treaba bine. Zborurile intercontinentale au oferit un mijloc de contagiune virală nelimitată către locurile de ciumă din antichitate. Acolo unde imigranții odinioară soseau fără bani și la clasa a treia pe nave, călători de orice fel, acum sosesc cu carduri subțiri de plastic și haine potrivite pentru călătorie, deși ca recipiente cu corpuri bolnave.

Nu se face nicio încercare de a descuraja sau reține noii purtători ai ciumei, cu excepția cazului în care sunt suspectați că trafică droguri ilegale sau că ascund animale mici, bombe, arme de foc sau muște de fructe.

Cu toate acestea, majoritatea bolilor transmisibile - ciumele contemporane care provoacă mai multă suferință și moarte decât toate mișcările infernale - sunt complet lipsite de nas care curge sau de un gât suspect de iritat. Nimeni nu este oprit de securitatea aeroportuară sau de vamă pentru dispozitive teroriste și narcotice combinate.

Companiile aeriene sunt în afacerea de a face bani. Orice afacere legitimă de miliarde de dolari va încuraja mai mult din același lucru. Tarifele speciale de călătorie pentru vacanțe sunt oferite cu taxe generoase clientului merituos. De fapt, toate dividendele aparent generoase oferite de orice fel de afacere sunt pentru binele companiei, nu al clientului. Afirmația „Americanii iubesc economia și vor plăti orice" a fost piatra de temelie a tuturor ofertelor

speciale, reducerilor și loterii - altfel stârnește vinovăția oamenilor care vor să fure ceva și să scape nepedepsiți.

Pot fi interesele corporative vinovate de menținerea unui climat de ambiție și lăcomie în numele bunăvoinței? La urma urmei, nu trebuie „bărbatul obișnuit" să creadă că cineva îi pasă de bunăstarea lui? Nu voia prostituata lui Juan să creadă că aspectul ei fizic și magnetismul personal erau factori determinanți în relația lor - că, în mod ideal, ar trebui să aibă o înțelegere cu „prietena" lui? Dacă companiile ar înceta să le „pese" de clienții lor, ar putea continua să existe?

Atâta timp cât bărbații nesiguri și insignifianți și nevoile egoului femeilor trebuie servite – nu, prioritizate – va exista întotdeauna satisfacție sub forma unui mic gest de caritate sau de asistență socială. Având în vedere o premisă atât de brutală, nu este majoritatea turmei umane beneficiară de asistență socială într-o măsură apreciabilă?

Dacă comercianții cu amănuntul ar avea cu adevărat grijă de bunăstarea celorlalți, și-ar putea închide ușile în timpul sezonului de Crăciun, contribuind astfel la pacea și liniștea care ar trebui să însoțească o perioadă a anului în care fiecare creatură vie hibernează sau este inactivă. Mi-ar plăcea să cred că am evoluat până într-un punct încât nu mai credem că soarele moare și că trebuie să avem o ultimă aventură, forțată, de bucurie înainte de sfârșitul lumii.

Cei adormiți, orfanii și sărăcia

Când se menționează „clasic", de obicei se referă la și este sinonim cu raritatea. Un Ford din 1956 este un „clasic" pur și simplu pentru că nu există multe mașini pe șosele. Cele care au fost văzute au fost conservate sau restaurate cu dragoste. Nimeni nu le-a aruncat, nu a râs de ele și nu i-a râs pe cei care le-au condus. Au fost întotdeauna mașini „sigure" de deținut și condus. Acum, sunt „clasice".

Apoi au existat mărcile „orfane": Nashes, Hudsons, Packards, Grahams, Studebakers. Erau conduse de nonconformiști. Nu costau mai mult decât cele Trei Mari (General Motors, Chrysler, Ford), dar erau intimidante. Proprietarii mărcilor populare nu ar fi recunoscut niciodată că se temeau să fie diferiți, de unde și evitarea acestor alte mărci. Scuza era întotdeauna: „Ce vei face când vei avea nevoie de piese sau reparații?" Nu au reușit să realizeze că există un preț de plătit pentru individualitate. A fost un semn instantaneu de nonconformitate: „Condu un Studebaker..." Prin urmare, toate mașinile mărcilor „orfane" aveau să ajungă în spatele parcărilor de mașini second-hand la prețuri ridicol de mici. Au devenit elefanții albi ai lumii auto.

În timp, acele mașini excentrice erau chilipiruri. Nimeni nu le-a salvat. Multe au fost cumpărate inițial pentru că erau atât de ieftine și, chiar dacă cutia de tablă era în stare excelentă, erau conduse la extrem și apoi casate. Au devenit mai rare ca niciodată. Ironia satanică este că acum sunt mai valoroase. Din cauza rarității lor, au devenit mai dorite decât au fost vreodată mașinile de colecție, chiar și atunci când erau noi.

Toată lumea adună reviste National Geographic, Life fiind pe locul doi.

Se spune că Pământul a fost mișcat cu câteva grade pe axa sa de greutatea tuturor revistei National Geographic pe care lumea a deținut-o vreodată. Salvate. Desigur, mamele au renunțat la benzile desenate când copiii lor au crescut și s-au mutat. În timp de război, ziarele au revendicat milioane de reviste care nu erau considerate demne de salvat. Acum, benzile desenate valorează mii de dolari. Așa cum era de așteptat, o revistă veche Look este rară și mai valoroasă decât Life. Același lucru este valabil și pentru imitațiile Life: Pic, Click, Vue, Parade, Peek etc. Motivul: imitațiile nu au fost considerate demne de păstrat.

Lista de exemple este nesfârșită. O revistă ieftină cu povești de groază este mai greu de găsit decât una despre povești ciudate și valorează mai mult. Cele mai ieftine jucării vechi fabricate sunt acum rare și mai scumpe decât multe jucării „ostentative" din aceeași epocă. Jucăriile ieftine erau de unică folosință - se jucau cu ele până se spărgeau, apoi se aruncau.

În epoca Marii Depresii, paharele și porțelanurile oferite cadou erau mai căutate decât o porțelan Wedgwood, iar un radio din plastic de dimensiuni mari oferă mai mult decât un sistem hi-fi elaborat. O casă victoriană este mai vandabilă decât o casă cu două etaje din anii 1960, și nu datorită măiestriei sale. Este pentru că majoritatea caselor victoriene au fost demolate și considerate lipsite de valoare, așa că există mai puține dintre ele - și acum sunt asociate cu stilul gotic, mai vandabil.

Într-un sens satanic, ceea ce este cel mai nepopular va deveni cu siguranță cel mai dezirabil. Timpul este important; cronologia nu. Chiar și un ceas stricat este precis, cel puțin de două ori pe zi. Așadar, păstrează-ți ceasul stricat. Timpul este în termenii lui, indiferent cum îl setezi. Trebuie să-l anunți când să-ți lustruiască pantofii. Dacă nu porți pantofi, spală-te pe dinți. Dacă nu ai dinți, fă sex cu o persoană mai în vârstă (pentru că sunt mulți) sau fă o plimbare plăcută într-un Packard vechi.

Abuzul asupra copiilor

Ori de câte ori părinții își văd propriile nevoi reflectate în copiii lor, ei practică o formă de abuz asupra copiilor. Acest solipsism, un păcat satanic, este folosit de adulți față de copiii mici care acceptă de bunăvoie și cu entuziasm îndrumarea celor bătrâni.

Părinții își cresc copiii în funcție de propriile nevoi. Ei sunt cei care au nevoie de prieteni cu care să vorbească, nu copiii lor. Prin urmare, „toți copiii au nevoie de tovarăși de joacă". În ciuda tuturor dovezilor că copiii izolați sunt mai predispuși să fie copii minune, pedagogia parentală indică contrariul! Este mai bine să crești un copil surd, prost (ca părinții lor) decât unul neortodox, dar inteligent.

„Toți copiii au nevoie de soare", sau cel puțin așa cer părinții lor, bronzat cosmetic. Bebelușii neajutorați sunt astfel supuși privirii și radiațiilor luminii zilei. Dacă se simt inconfortabil cu căldura soarelui, nu contează. Dacă părinților lor le place, și copiilor trebuie să le placă - altfel.

„Participarea la sport învață fair-play-ul și încurajează competiția sănătoasă." Ce râs, cu excepția părinților care au nevoie de sport pentru stimulare și identificare indirectă. Și cât despre „competiția sănătoasă"! Un stimulent suficient pentru a excela ar putea fi ușor oferit

prin exemplu - fără stresul epuizant al competiției. Când vine vorba de construirea unui caracter bun, închisorile sunt pline de oameni buni care au fost crescuți cu spirit sportiv și religie de modă veche. Singurul lucru pe care îl conferă sportul este o justificare durabilă pentru agresivitate.

Promovarea testelor este considerată în cele din urmă o măsură invalidă a inteligenței reale. Cea mai mare parte a educației, precum și alte eforturi umane, necesită ca o persoană cu statut inferior să se dovedească în fața altei persoane, care, în poziția sa de autoritate (ca examinator), este presupusă demnă. Trauma pe care testele o pot prezenta copiilor cu adevărat inteligenți este mai mult decât compensată de imbecilii bine educați care devin „experți" în fiecare domeniu.

Spirit sportiv bun

Ce înseamnă „spirit sportiv bun"? Nu este termenul un oximoron? Nu este o activitate sportivă o justificare blândă pentru luptă? Dacă oamenii ar înceta să se mai urmărească, ar putea continua să existe?

Dacă „sportul" este o activitate umană naturală pentru a rămâne în viață și a perfecționa abilitățile de autoconservare - legea supremă - este necesar să-l „civilizezi" prin strângerea mâinii înainte și după fiecare conflict? A ajutat cu adevărat la civilizarea umanității necesitatea de a te preface că ierți adversarul? Sau a suprimat acest lucru hotărârea pentru schimbare și progres, perpetuând astfel stagnarea observabilă istoric?

Dacă nu există învingători, nu poate exista nicio schimbare; victoria este vehiculul care răstoarnă (sau ar trebui să răstoarne) sistemele folosite și idealurile. Iertarea inamicului este idealul creștin în sine. Dar la acest nivel de „spirit sportiv bun", nu există vreun scop productiv în a nega lupta sau conflictul?

Permiteți-mi să vă arăt niște spirit sportiv bun: doi homosexuali, ambii masochiști, stau, vorbind la colțul unei străzi. Unul povestește evenimentele din noaptea precedentă. Pare lovit și învinețit, cu un braț în gips și eșarfă. Îi descrie prietenului său cum a însoțit o nouă cunoștință la apartamentul său. Apartamentul este chiar în fața colțului unde conversau. Bărbatul rănit continuă să intre în detalii despre umilințele, atât morale, cât și anale, pe care le-a suferit. Pentru a culmina noaptea, povestește cum fostul său partener l-a aruncat fizic pe fereastra de la etajul doi, punând capăt întâlnirii abuzive și degradante. Așa și-a rupt brațul. În timp ce își termină povestea, ochii înspăimântați și pătrunzători ai victimei îl zăresc pe bărbatul din noaptea precedentă stând la fereastra lui. Acesta a urmărit întâlnirea amicală din apartamentul său. Lovindu-și cunoștința pe umăr, tipul învinețit exclamă: „Oh... Oh! Uite-l ACUM! Chiar la fereastră, ne privește!". Fâlfâie de entuziasm: „Salut! ...Salut! ...Nu sunt supărat!". Destul despre „spirit sportiv bun".

Marele Ty Cobb a supraviețuit în istoria baseballului ca un personaj negativ pentru că și-a tratat rău adversarii. Poate că Ty Cobb a fost singurul erou adevărat al baseballului care a practicat cu adevărat spiritul sportiv, mai degrabă decât spiritul sportiv „bun". Disprețuia și respingea subtilitățile bătăilor pe fund, îmbrățișărilor, strângerilor de mână și altor lucruri de

genul valsului îndrăgostiților. Respingea orice noțiune de „inamic refuzat” și „nu contează dacă câștigi sau pierzi, ci doar să joci”. El era ceea ce ar trebui să fie un gladiator.

Ideea prostească că inamicul ar trebui lăsat să piardă cu demnitate este o trăsătură creștină care dezvăluie o nevoie masochistă de a face față frustrării și conflictelor nerezolvate. Un inamic învins ar trebui să plece cu greu, curățându-și rănile, frecându-și loviturile și fiind învinețit în spirit. Apoi, chiar dacă încă mai nutrește resentimente, se va gândi de două ori înainte de a înfrunta același adversar pentru o revanșă.

Dacă mândria este o virtute satanică, un satanist merge doar acolo unde mândria sa poate triumfa. Dacă vrea întotdeauna să plece dintr-o situație cu mândria intactă, se abține de la a intra pe un câmp de luptă pe care ar trebui să-l știe demoralizator. Jurisprudența și o conștientizare puternică a factorului său de echilibrare ar trebui să-i dicteze eforturile asertive. În acest fel, va ști cum să joace jocul pentru a câștiga, nu doar pentru a participa, iar decisivitatea victoriei sale îi va face pe alții să creadă ceea ce crede el.

Alege-ți armele

Foarte puține cercetări au fost efectuate cu privire la alegerea armelor de foc în investigațiile de omucidere. O mare parte din tipul și modus operandi-ul unui criminal poate fi discernută din arma aleasă. Anumiți suspecți pot fi aproape excluși pur și simplu prin incongruența dintre armă și făptaș. De exemplu, un tânăr puternic influențat de explozia de violență a bandelor este mai predispus să folosească un revolver de calibru 9 mm (nouă milimetri, cu un încărcător de capacitate mare, semiautomat) decât un revolver Colt Frontier. Iată câteva arme și persoanele la care ar putea să se potrivească:

Pușca lungă de calibru .22 este o armă omniprezentă folosită pentru orice, de la puști Derringer mici la mini-puști de asalt de tip aerosol. Prin urmare, va fi folosită de cineva a cărui preocupare principală este să nu fie detectat. Deoarece există atât de multe arme de calibru .22, există și cantități mari de depozite de muniție din care se poate alege. Practica extinsă este posibilă datorită costului minim al muniției. Armele sunt printre cele mai bune oferte și, prin urmare, sunt ușor de aruncat fără griji cu privire la înlocuire. Aceste arme, deși mici, sunt mai puțin preferate de utilizatorii lor, cu excepția cazului în care posedă o caracteristică unică sau neobișnuită. Exemplu: Un tip care folosește un Whitney Wolverine probabil că nu l-ar scăpa pe stradă după ce și-ar face treaba. Tot de calibru .22, este greu de identificat, lăsând mai puține urme ale proprietarului său - cu excepția cazului în care un suspect apare cu un Whitney Wolverine. Crimele Manson au arătat că Ted Watson folosise un „Longhorn” High Standard - nu un pistol obișnuit. Dacă pistolul strâmb și ruginit de calibru .22 nu ar fi fost găsit pe marginea drumului și nu ar fi atras atenția autorităților, acestea tot nu ar fi putut afla anumite detalii, cu atât mai puțin pe cine căutau. Calibrul .22, ușor de obținut și de unică folosință, este prima alegere a profesioniștilor care nu subestimează capacitatea letală a glonțului .22. Există chiar mai mulți oameni uciși de un glonț .22 decât de orice alt glonț, așa că făptașul ar putea fi oricine, de la un băiat de la țară până la un asasin angajat.

Calibru .25 ACP. Acesta a fost preferat în anii 1920 și 1930, deoarece legile privind armele mici încurajau orice O armă „automată" care putea fi purtată în buzunar sau în poșetă. Oricine (de obicei, proprietarii magazinelor de arme) care spune că nu poți provoca niciun prejudiciu cu un mic pistol automat de calibru .25 vorbește prostii.. Ia orice revistă detectivistică adevărată din acea epocă și vei vedea câte crime și omucideri au fost comise de aceste mici „jucării" „neputincioase". La fel ca pachetele de țigări și titlurile de ziar, calibrul .25 atrăgea sofisticarea. Era considerat urban să porți o armă automată de calibru .25 și existau o mulțime de mărci, majoritatea variante ale modelului mic Browning. Acum, un criminal care folosește un calibru .25 trebuie să fie fie un tip care l-a cumpărat ieftin, cineva căruia nu-i plac armele și se simte atât de insignifiant încât este mai puțin periculos să aibă una la îndemână, fie un romantic oarecum comun care consideră estetica și ascunderea un factor. Ultimul tip nu intenționează să ucidă, dar se întâmplă să aibă arma asupra lui atunci când o omucidere din culpă este inevitabilă.

Calibru .32, .32 ACP sau 7,65 mm. Acesta este omul la care trebuie să fii atent - adesea adevăratul nebun care nu citește cele mai recente recenzii din revistele de arme de foc. Arma lui este un companion foarte personal, cu o istorie legată de ea. El știe pagubele pe care le poate provoca un calibru dedicat, .32, și uneori chiar le face. La un moment dat, revolverele standard ale poliției și serviciului din întreaga lume aveau acest calibru. Milioane de oameni fuseseră uciși de el. Apoi, după al Doilea Război Mondial, americanii au decis că dimensiunea era inadecvată și, la fel ca puterea automobilelor, calibrul a căzut victimă mentalității „cu cât mai mare, cu atât mai bine". Excentricii ocazionali nu și-au abandonat revolverele .32. Făptuitorul care folosește un calibru .32 este mai predispus să ucidă decât poate orice alt tip și își execută victima cu o deferență aproape clinică. Un exemplu potrivit al acestui tip a fost portretizat de Charles Bronson în Death Wish, unde arma a fost un cadou pentru un adversar blând - un tânăr politicos cu un scop, care și-a folosit noul tovarăș (arma) ca vehicul pentru a obține acest scop. Întrucât această armă este în prezent foarte nepopulară, dar foarte personală, poate fi ușor legată de utilizatorul său. Prin urmare, este puțin probabil să fie lăsată la voia întâmplării sau aruncată pe geamul unei mașini,

.380 sau 9 mm mai mic. O alegere rezonabilă pentru potențialul, dacă nu chiar realul, criminal. Ușor de ascuns, adesea cu acțiune dublă (sigur), se bucură de acceptare în rândul contemporanilor. Tipii macho de la expozițiile de arme s-ar putea uita unii la alții când aud de un .25 sau .32, dar nu vor clipi niciodată dacă le menționezi .380. Pistolul automat de buzunar actual pentru oameni practici și informați, dar rar folosit de ucigași.

9 mm. Arma preferată în prezent, în mare parte datorită acțiunii duble pozitive și capacității mari a încărcătorului. Exemplarele clasice sunt excelente din punct de vedere estetic, dar adesea, acestea nu au acțiune dublă și/sau capacitate mare a încărcătorului: Luger (acțiune simplă, capacitate limitată a încărcătorului) etc. Opțiunile mai populare sunt deținute de cei mai vocali potențiali ucigași, care probabil nu ar comite niciodată aceste acte. Mantra câte unui criminal în serie îi pune în mișcare pe vicari și imitatori. Împușcăturile televizate declanșează un apel exploziv. Aceasta nu înseamnă că armele „double nines" Glock, Sig, Beretta,

Ruger și S&W "double nines" nu sunt arme ideale de lucru, dar avertizează forțele de ordine împotriva presupunerii că fiecare ucigaș își dorește și folosește același tip de armă ușoară de grad militar ca ei (și aceasta a devenit cea mai populară armă preferată de forțele de ordine). Un lucru iese în evidență: făptașul care folosește această armă se uită adesea la țintă, adică la orice, cu excepția camuflajului.

.38 ACP. O versiune mai mare a calibrului .32 ACP, folosită de un tip similar de ciudat, dar care necesită mai multă putere de foc și nu se încadrează în categoria 9 mm.

.38 Special. Cel mai popular „revolver”, cinci sau șase focuri de revolver. Aproape ca un calibru .22, pe cât posibil; nicio amintire a cartușelor goale prin preajmă. Muniție ieftină și ușor de obținut. O armă bună și sensibilă pentru ucidere. Datorită actualizării freudiene, .357 Magnum poate fi și mai popular pentru hot dog, dar, la fel ca Dirty Harry Magnum sau .44, este mai degrabă pentru vorbăreți decât pentru ambițioși.

.45 ACP. Pistolul clasic „Nu accept nimic de la nimeni”. Autorii sunt interesați în primul rând de lichidarea victimelor lor, mai degrabă decât de împușcături. Odată ce vigilența foștilor soldați s-a transformat într-un moment de pauză pentru ucigași, acest calibru intimidează și ucide. O armă tradiționalistă; acum folosită de răzbunătorii „sfârșitului”. Chiar și Wilhelm Reich a încărcat un .45 ACP în ultimele sale zile. Autorii vor să se asigure că victimele lor știu că se confruntă cu ceva grav și să le ofere ceva la care să se gândească în timp ce se holbează la acea gaură mare din partea din față a armei.

Pantoful vrăjitoarei ca armă

Tocul stiletto al vrăjitoarei, deși în mod tradițional asociat cu virtutea și disponibilitatea îndoielnice, a fost transformat într-un simbol al puterii feminine. În ciuda farmecului și atractivității sale estetice, însăși designul său îl poate transforma dintr-un instrument de incitare într-o armă mortală.

Prin el însuși, fără modificări, un toc stiletto este o armă formidabilă. Disponibil instantaneu, poate fi prins ferm și folosit pentru a răzui, a săpa, a grebla și, în general, a face ravagii asupra oricărui dăunător care devine agresiv.

Zonele corpului care trebuie atacate sunt identice cu cele descrise în detaliu în multe manuale competente, în special cele referitoare la presiunea și punctele de înțepare atacate cel mai eficient de armele cu lamă. Surse precum Loompanics pot oferi o multitudine de informații publicate anterior.

La prima vedere, ar părea mai bine să scoți ambele încălțăminte într-o situație critică pentru un echilibru corporal mai bun și mai eficient și o mișcare decisivă. Dacă alegi această tehnică, folosește căptușeli de tip pediatric în interiorul încălțămintei. În acest fel, picioarele tale vor avea o protecție rudimentară împotriva suprafețelor rugoase atunci când îți scoți încălțămintea. Acestea vor funcționa și pentru tălpile bătătorite. Dacă multe vrăjitoare ar

petrece mai mult timp dezvoltându-și bătături pe tălpi și mai puțin timp ridicând greutăți și exercitând, ar fi într-o condiție mai bună într-o situație imediată de supraviețuire, păstrând în același timp carnea elegantă și voluptuoasă a unei succube complete.

Alternativa de scoatere a ambilor pantofi are propriile avantaje. Tehnica „un pantof pus, un pantof scos" implică folosirea unui pantof ca armă de mână, în timp ce celălalt rămâne pe picior pentru a lovi, zgâria și călca în picioare adversarul. Un toc stiletto pe vârful piciorului victimei poate avea un efect descurajant. Dacă pantoful ținut în mână reușește să dubleze spatele adversarului, un deget îndreptat spre față, cap sau inghinal poate fi lovit cu o forță mai mare din mușchii picioarelor. Ai putea lua în considerare inserții de oțel în vârf.

Velcro-ul permite o ingeniozitate nelimitată în modificarea pantofilor de vrăjitoare pentru luptă. Cele mai sexy și mai delicate brățări de gleznă își pot păstra cataramele mici pentru a-și menține aparențele, dar, în fapt, pot fi protejate de căderi accidentale de către Velcro. Un toc stiletto poate fi perforat, creând o acoperire sau o teacă pentru un spărgător de gheață sau un pumnal plasat în cele. Pantoful, care la rândul său servește drept un punct de sprijin substanțial. Tija de oțel instalată în teaca înaltă a tocului asigură rigiditate, în timp ce Velcro-ul aplicat la joncțiunea dintre pantof și capac/toc garantează permanența până când capacul/tocul este complet îndepărtat. O variantă a aceleiași modificări este de a păstra întregul pantof și toc intacte, de a perfora tocul acolo unde intră în contact cu solul și de a introduce o spărgătoare de gheață cu un toc mic, adaptat. În mod profetic, multe crampoane sau tocuri de pantofi ascuțiți sunt construite în acest fel - o tijă metalică încorporată în toc pentru întărire.

Pentru cea mai serioasă vrăjitoare satanică, pricepută în meșteșuguri - sau dacă nu, cu un prieten care este - un toc stiletto este o toc excelent. Eliberat instantaneu, poate dezvălui un pistol substanțial. Ideal pentru această sarcină este mini-revolverul cu cinci focuri de la North American Guns, care poate fi obținut în diferite lungimi de țeavă și de la calibrul .22 Short până la calibrul .22 Magnum. Orice pistol de tip Derringer va funcționa admirabil, cu o precizie sporită datorită aderenței suplimentare oferite de corpul pantofului. În caz de îndoială, utilizatorul poate folosi tehnica de substituție a vechiului magician, oferind pantoful inocent spre inspecție și permițând legii invizibilității să ascundă existența unuia letal. Acest lucru poate necesita introducerea unei variații sau a unui schimb neașteptat, înlocuind temporar pantoful drept pe piciorul stâng. Chiar și cei mai perspicace observatori vor observa rareori dacă un pantof uzat este drept sau stâng. Magicienii au folosit metode de substituție încă de când primii șamani au descoperit trocul.

Indiferent de metoda ei, nu există nicio scuză pentru nicio vrăjitoare satanică să-și compromită strălucirea, dacă are acest potențial. Departe de a fi mai vulnerabilă în stiletto, ea este de fapt mai intimidantă pentru bărbații care poate nu au întâlnit niciodată o „femeie adevărată". Combinați acest lucru cu armamentul insidios oferit de o îmbrăcăminte unică prin excluderea sa din moda unisex. Data viitoare când un ciudat scapă de sub control, încercați să-l amenințați cu adidașii sau Birkenstock-urile voastre și vedeți cât de departe va merge. Desigur, puteți oricând să fugiți. Dar multe femei fac asta de mult timp.

Minorii nu au acces

S-a observat că acei copii care prezintă un grad mai ridicat de inteligență preferă muzica în tonalități minore. Nu există nicio îndoială de ce. Tonurile minore, fiind sunete mai „melancolice", încurajează introspecția și reflecția serioasă. Tonurile majore strălucitoare nu îl fac pe ascultător să gândească, ci mai degrabă răspund - în mare parte la ritm - mai mult decât la conținutul liric.

În zilele în care cântam la pian și orgă în fața publicului, era mai ușor să clasific și să compar oamenii cu muzica. Mai ales în baruri, unde restricțiile sunt atât de laxe încât aproape că puteam identifica o selecție solicitată înainte ca clientul să o ceară măcar. De fapt, această abilitate era atât de precisă încât puteam cânta o selecție pentru un anumit client și să fiu sigur de un răspuns de genul: „De unde ai știut că o să cer acel număr?"

Dintre toate categoriile de utilizatori clasificate pentru muzică, niciuna nu a fost mai consistentă decât ceea ce am ajuns să numesc „hitul paradei menopauzei" sau „top 10 al menopauzei". Selecțiile muzicale din această categorie au avut o atracție universală în rândul femeilor de peste 40 de ani. Natura pieselor avea anumite caracteristici comune. Toate erau în tonalități majore, fie cu melodii triviale, fie cu fraze disonante care păreau să întărească anxietatea și frustrarea - melodii lăsate în suspensie pe alocuri sau cu un aer nesfârșit. De exemplu, „Fascination" (sugestivă), „Tenderly" și „All the Way" (romantism dur), „These Boots Are Made for Walking" (protest), „Downtown" și „The Stripper" (emancipare disperată), „Calcutta" și „Raindrops Falling on My Head" (cochet). Toate aceste cântece arată o revenire la valorile adolescenței; o a doua copilărie în care lucrurile nu au fost niciodată la fel de extreme ca în anii de mai târziu. Și toate sunt în tonalități majore.

Rareori am putut întâlni o femeie mai în vârstă care să ceară în mod expres un cântec într-o tonalitate minoră. Atât de ferm înrădăcinat este accentul pus pe tinerețe încât o asociere, oricât de inconștientă, cu caracterul melancolic, mortal al muzicii în tonalitate minoră nu poate fi trecută cu vederea. Marșurile funerare, toate în tonalitate minoră, sunt rareori apreciate de persoanele în vârstă. Tinerii, însă, par să nu aibă nicio problemă cu ele.

Un factor care nu ar trebui trecut cu vederea este faptul că majoritatea oamenilor care frecventează barurile cu cocktailuri încearcă să reducă durerea interioară. Mulți sunt alcoolici care fug de angajamentele vieții. Muzica în tonalitate minoră duce la introspecție și încurajează meditația. Femeile care se tem să îmbătrânească și încearcă să scape de stigmatul său; nu vor o amintire a farmecelor estompate. Tânjesc după dragostea exuberantă a romantismului adolescentin mai mult ca niciodată. Seriozitatea este semnul vrăjitoarei. Muzica în tonalitate minoră, prin însăși natura sa, este muzică serioasă. Aici avem un paradox. Femeile de douăzeci și treizeci de ani sunt predispuse să accentueze și să amplifice gravitatea unei probleme. Pe măsură ce îmbătrânesc, există o înclinație spre o frivolitate lipsită de griji, cum ar fi: „Mă face să mă simt atât de tânără". Bătrânele amețite nu sunt interesate de muzica în tonalitate minoră. Deloc.

Clișeul „cântece triste, nu pentru mine" are un motiv. Apoi vine plângerea din pub: „Hai să înviorăm lucrurile aici!" Când moare tinerețea, vine prostia. De aceea nu există prost mai mare decât un prost bătrân.

Stereo: Escrocheria secolului

Î: Care este diferența dintre rațiile armatei și un stereo?
R: Una este gunoi la conservă, iar cealaltă o înșelătorie gătită într-o tigaie.

Nașterea stereo a adus moartea aprecierii muzicii adevărate. Înainte de stereo, a existat hi-fi: o îmbunătățire a muzicii înregistrate. Hi-Fi a adus un nou realism muzicii înregistrate. Stereo a adus noi trucuri audio, dar mai puțin realism muzical. Stereo este o propunere, atât de acceptată și așteptată, încât nimeni nu o pune la îndoială, darămite nu o critică.

Cu excepția cazului în care cineva se află în mijlocul unei orchestre, există întotdeauna o sursă monofonică a unei muzici auzite, interpretată fie colectiv, fie individual. Deși muzica a fost înregistrată stereo de mulți ani, cea mai mare parte a muzicii live este auzită dintr-o singură sursă definibilă, de două urechi montate pe un anumit cap, atașate unui corp. Urechile care lucrează în pereche acționează ca localizatori de gamă pentru sunet, la fel cum fac doi ochi care văd un singur obiect. Prin urmare, cea mai mare parte a muzicii, fie că este interpretată de o orchestră simfonică, un pianist solo sau un cimpoier, este auzită binaural, indiferent dacă sursa sonoră este un ansamblu sau o singură voce. „Stereofonic" se referă la sursă, nu la receptor. „Monaural", atunci când este aplicat auzului muzical, este un termen impropriu. Înseamnă „auzit de o singură ureche", o afecțiune exclusivă pentru persoanele cu deficiențe auditive.

Dacă o sursă de sunet este oprită, aceasta va fi auzită emanând din punctul său de origine. Acest lucru se aplică atât oricărui ansamblu, cât și unui singur sunet. Susținătorii stereofoniei proclamă că fiecare instrument dintr-o orchestră poate fi definit și, prin urmare, mai bine apreciat. Evident, ei ascultă muzica pentru analiză, mai degrabă decât pentru savurare. Dinamica muzicii necesită un echilibru între melodie, armonie și ritm. Atunci când are loc o omogenizare a celor trei elemente, ca în redarea stereo (și chiar mai democratic cu echipamente muzicale procesate digital), o performanță excelentă devine un simplu mecanism de vibrații. Fiecare nuanță este auzită cu o claritate egală, dar nu există nicio forță de caracter oferită de pasajele cheie tăiate printr-un spum armonios. Un flaut devine la fel de stentorian ca o trompetă; un trianglu la fel de deranjant ca un tremolo de timpan. Asta nu înseamnă să asculți muzică. Este ascultarea sunetelor individuale care se ceartă între ele pentru a fi auzite. Mai mult decât orice altceva, însă, oferă consumatorului ocazia de a-și demonstra echipamentul scump.

Escrocheria stereo a fost vândută prin demonstrarea valorii sale, ceea ce era un lucru simplu atunci când era prezentat clienților simpli. Sunetele trenurilor care treceau, ale orgilor (singurul instrument muzical cu adevărat capabil să fie cântat și auzit stereofonic), ale păsărilor, furtunilor, ale curselor de care, ale roiurilor de greieri, ale trecerii în revistă a trupelor și ale meciurilor de ping-pong au convins pe oricine cu două urechi funcționale că orice suna mai bine venind de la stereo (sau quadrofonic sau octofonic, de altfel). Și chiar sună. Aproape orice, adică, cu excepția cântatului, vorbirii sau muzicii.

Mi se pare interesant că, dintre toate sunetele audibile, calitatea generală a celor trei menționate mai sus a scăzut semnificativ de la apariția „stereo”. Este aceasta o coincidență sau un schimb cultural?

Recunosc anumite aplicații limitate ale stereo-ului. Dacă nu aș asculta cornurile alpine sunând pe un ghețar cu urechea stângă, și halbele de bere mai jos cu urechea dreaptă, atunci aș putea aprecia cu adevărat stereo-ul, mulțumesc foarte mult. Altfel, dați-mi un difuzor mare și bun, un difuzor mic și bun și suficientă putere pentru a acoperi conversațiile nedorite, și sunt perfect mulțumit. Și încă un lucru pe care aproape l-am uitat: muzica bună.

UR-SONG sau de ce nu mai există pedală de volum

Iată câteva dintre secretele mele despre muzică. Par simple și chiar sunt.

Dacă cânți la o claviatură, folosește o pedală de volum, cunoscută și sub numele de genunchiera de orgă sau pedală de expresie. A face muzică este o formă de exprimare. O pedală de expresie este aproape necunoscută astăzi. Pentru a o folosi, trebuie să știi cum să-ți exprimi sentimentele. Pentru a-ți exprima sentimentele, este util să ai așa ceva.

Sensibilitatea tactilă sau controlul vitezei nu înlocuiește controlul volumului și nu poate fi niciodată. „Sensibilitatea tactilă” sună impresionant; conferă iluzii false unui nesuferit insensibil care are sentimente profunde. Controlul vitezei este o truc pentru a vinde claviaturi. Toate aceste controale sunt începutul unei note. Dar unde te duci de acolo? Ai putea conduce o mașină fără pedală de accelerație? Dacă te consideri muzician, ar trebui să pui mai multă emoție în muzica ta decât în condus. Și totuși, conduci cu o pedală și asculți muzică fără una. Spui că mașina nu va funcționa dacă nu ai o pedală - va sta pur și simplu într-un singur loc. Presupun că vrei să spui că, odată ce pui degetul pe o clapă, muzica va continua automat până când îl ridici de pe clapă, cu sau fără pedală. Fiul meu de șase luni poate face asta. Poate cânta non-stop și sună mai bine decât mulți muzicieni contemporani. Nici nu folosește pedală de volum, dar asta pentru că nu i-ar ajunge picioarele. Picioarele lui sunt mai scurte decât ale multor muzicieni. Dacă vrei să cânți cu aceeași gamă de expresie ca un bebeluș de șase luni, nu mai citi. Dacă muzica este menită să fie impunătoare, trebuie să aibă variații subtile de intensitate.

Majoritatea muzicienilor cântă muzică ca și cum ar mânca sau ar fute. Înghite-o. Mestecă-o până te saturi. Împinge-o. Prinde-o până se termină. Tempo-ul muzical este de obicei fie foarte rapid, fie foarte lent. Nu există dinamică. Există un termen care descrie variația ritmului în funcție de ceea ce dictează starea de spirit imediată a muzicii. Se numește rubato. Acest lucru face diferența dacă compoziția care se cântă este „G G E A G E”. Pare a fi un simbol muzical sau sonic, un produs al conștiinței colective. În muzică, rubato (care înseamnă furat în italiană, dar și tempo rubato) înseamnă, în terminologia muzicală, accelerarea sau decelerarea ușoară a tempo-ului unei piese, la discreția solistului sau dirijorului. Rutină sau seducător. Un tempo strict (de rutină) menține atenția ascultătorului concentrată asupra a ceea ce face deja,

fie că dansează, se plimbă, lucrează sau face cumpărături. Rubato (seducător) îndepărtează atenția ascultătorului de la ceea ce face și îl face să asculte, în loc să-l audă pur și simplu. Deoarece rubato este imprevizibil, este misterios. Este fascinația exercitată de subtilitățile unui dansator de harem sau de mișcările unui fermecător de șerpi cu cobra sa. Este sinuos și neliniar. Este curba serpentină, mai degrabă decât forța unui mecanism de ceasornic. Dacă muzica trebuie să convingă, trebuie să aibă o melodie și o armonie previzibile, dar un tempo imprevizibil. Aceasta nu înseamnă un ritm imprevizibil, ci o variație a vitezei ritmului.

Mulți claviaturiști profesioniști sunt ca majoritatea compozitorilor profesioniști. Cântă sau scriu la gramofon. Mai mult este mai bine. Cu cât mai multe note pot fi comprimate într-un acord, cu atât mai bine. Pot transforma un ton irezistibil într-o harababură atonală în încercările lor de a-și valida profesionalismul. În loc să se străduiască să obțină o economie de note, distilând și perfecționând armonia până la esența sa cea mai puternică, ei exemplifică un comentariu genial al lui Stan Laurel: „Ne distrăm de multe ori, nu-i așa?". Când cântă în armonie, ei se străduiesc să obțină note lipsite de sens, mai degrabă decât mai multe note.

Coarnele unei dileme

„Zăpăcește și încurcă" până când stelele vor fi numărate. Poate că această imagine simplă poate fi folosită ca exemplu: un băiețel care se întoarce acasă de la școală ținând un exemplar al Bibliei Satanice într-o mână și un LP Al Jolson în cealaltă. Cum poate reacționa un părinte în mod corespunzător la o astfel de situație? O problemă insurmontabilă devine inconfortabil de clară. Tatăl nu-l poate condamna pe băiat pentru entuziasmul său față de cântecele lui Jolson, dar îl poate condamna pentru interesul său față de Biblia satanică. Totuși, ce se întâmplă dacă băiatul îi vede pe cei doi ca fiind inseparabili? Pentru presa publică saturată, este insolubil. Dar cum îi explică un tată calm acest lucru unui satanist militant de 13 ani?

Trăim într-un nou tărâm al oportunităților. Ca sataniști, știm că una dintre cheile succesului este o credință neclintită că nu există reguli. Oricine a reușit a urmat această premisă; fără a crede în proceduri, afaceri sau altceva stabilite. Pesimiștii sunt inevitabil lăsați în urmă în mijlocul strigătelor de genul „nu se poate face" și „nu ar trebui făcut". A susține că ceva nu va fi distribuit, nu va primi recunoaștere sau nu va fi niciodată acceptat de public... Sunt atât de multe cărți bune de scris pe teme satanice, atât de multe filme de făcut - numai în industria cinematografică, străzile sunt din nou pavate cu aur. Experții vă vor spune că nu puteți avea triumfurile sataniștilor, ei nu pot fi băieții buni. De ce nu? Ce reguli spun că nu puteți? Este pur și simplu un fapt că nu se poate face - aceasta este una dintre acele legi nerostite care spun că toți sataniștii trebuie să susțină răul și trebuie să săvârșească fapte rele. Desigur, asta a oferit noua industrie, pentru a consolida sistemul de sprijin de miliarde de dolari pentru creștinism - presupunerea că sataniștii sunt răi din dragoste pentru rău și că, prin acte profunde de răutate, favoriții diavolului primesc tot felul de beneficii. Nu este neapărat așa. Și pentru că nu este, dilema trebuie valorificată. Este dăunător nu numai economiei să se

facă comerț, ci și inițiativei individuale, fără a profita de aceste fracturi în sistemul de credințe consacrat.

Dacă cineva scrie un scenariu în care protagonistul, care se întâmplă să fie satanist, are calități admirabile și eroice, iar toate trăsăturile cele mai josnice, mai false, mai rău intenționate și mai stupide sunt posedate de așa-numiții oameni „buni", nu există nicio regulă împotriva acestui lucru. Totuși, nimeni nu va spune: „N-ai putea niciodată să distribui un astfel de film". Posibil că nu. Dar eu cred că da. Cred că, dacă este diferit, dacă este ambalat și dacă există, cineva îl va lua și îl va exploata pur și simplu pe motiv că este dăunător și că nu s-a mai făcut așa ceva înainte. Doar disperarea celor ale căror interese depind de norme stabilite, ca cineva să ia mingea și să alerge cu ea - către un nou teren de joc - este cea care ține astfel de filme departe de ecrane. Trebuie să ne dăm seama că aceste dileme dominante, aceste temeri care există în mintea status quo-ului, sunt singurele obstacole care împiedică apariția unor noi posibilități pe scenă.

Aceleași elemente de dilemă sunt prezente și menținute în lumea muzicii. Muzica populară generică ar trebui să fie rock - rock clasic, rock de calitate, rock de modă veche, punk rock, acid rock, rock-ul din „Rock of Ages" - orice, atâta timp cât este „rock", până la punctul în care a devenit generic. Singura alternativă la „rock-ul satanic" sunt grupuri precum Stryper, care evident nu fac niciun progres. Sunt doar o mărime diferită a aceluiași stil de pantofi. Scopul nostru satanic este să derutăm, să derutăm, să creăm dileme - să stabilim un tip de muzică revizionistă care este practic o întoarcere la vechiul format clasic, la discipline, la era romantică a muzicii; în care muzica are formă, melodie, armonie și structură ritmică care pot fi înțelese, care pot avea un impact indelebil asupra minții prin urechile ascultătorului. Dacă acest tip de muzică este readus sub steagul satanismului și în ambalajul său în mod corespunzător, indiferent cât de scandalos ar fi, cineva, undeva, îl va valorifica, prin forța meritelor sale, a disciplinei sale, a impactului său emoțional și a efectului său asupra ascultătorului. Nu poate decât să nu copleșească, indiferent de forma copleșitoare pe care a luat-o rock-ul generic până acum. Rock-ul și-a avut și el vremea lui. Există foarte puține variații de la o formă la alta. Singura modalitate prin care muzica se poate schimba este în direcția anului 1802: spre disciplină, formă, melodie, armonie, lirism, romantism... „bombastic".

De aceea, muzica bombastică, care are dinamică și produce o reacție viscerală, este obligată să copleșească scena rock generică actuală. Desigur, vorbim despre milioane de dolari în interese personale. Există o presiune enormă pentru a reduce noul generic - „muzica bombastică" - așa cum s-a întâmplat în trecutul recent. Pe 1 decembrie 1987, un articol din Rolling Stone intitulat „Skinhead Nation" oferă un strigăt de frică abia voalat în avertismentul său sumbru. Prin citate greșite și distorsiuni, scriitorul face referiri sarcastice la noua muzică skinhead ca fiind „reductivă, bombastică și timidă", cu „tempo-uri lente și o melodie mai convențională", „un interpret simplu de pub, contagios și monoton". (Ce ar putea fi mai monoton decât controlul liniar al vitezei rock-ului?) Bombastica nu va fi ușor de dobândit, potrivit „experților" în comerțul cu amănuntul, merchandising și comerțul en-gros cu muzică. Evident, mulți bani sunt deja investiți în formula consacrată. Noua formă de muzică va trebui produsă ca o muncă făcută cu dragoste, o întreprindere finală, indiferent de câți bani i-ar putea scăpa printre degete. Odată ce ideea „engramatică", impactul emoțional al acestui tip de muzică a fost gravată indelebil în mintea ascultătorului, nu există altă opțiune decât să o exploateze.

Cei care susțin rock-ul generic vor cădea ca un cartof fierbinte și se vor grăbi către această nouă formă muzicală imediat ce va deveni acceptabilă.

Încă o dată, vom fi pus instituția în fața unei dileme. Desigur, trebuie să forțăm problema - să-i punem la zid și să ne asigurăm, într-un sens obstrucționist, că știu că aceasta este muzică satanică. O formă de obstrucționism este să intri în arena oficială cu ceva destul de scandalos sau foarte diferit pentru a crea un spațiu de timp, iar apoi, la jumătatea drumului, prin intermediul unui interviu sau al unui talk-show, să introduci această oribilă adăugare de satanism. O persoană dintr-un program de televiziune care promovează o carte despre creșterea în greutate pentru sănătate ar putea introduce câteva comentarii importante sau ar putea purta o insignă cu un simbol satanic, a cărui semnificație ar putea fi pusă la îndoială de către intervievator. La dezvăluirea faptului că scriitorul este, de asemenea, satanist, desigur, restul interviului ar putea vira compulsiv spre satanism. Nu ar mai putea ignora subiectul. Emisiunea s-ar împărți brusc în două teme distincte. Așa creăm dilema.

Restul este ușor. Pe de o parte, experții isterici vor țipa: „Cum îmi pot proteja copiii de satanism?" în timp ce, pe un alt canal, publicul a auzit deja de la sataniști că satanismul recomandă ascultarea operelor lui Rudy Vallee și Russ Columbo, Bizet, Rimsky-Korsakov, Sousa, Liszt; citirea operelor lui James Fenimore Cooper, Jack London, Mark Twain, Horatio Alger; și susținerea lui Walt Disney.

Browning, Kipling, poeți romantici și scriitori ai școlii eroice; și anumiți scriitori contemporani precum W. Somerset Maugham și Ben Hecht s-ar putea să nu fie considerați sataniști până când ascultătorului sau spectatorului nu i se impune ideea că sunt. Apoi, când apare inevitabila provocare: „Ei bine, acești scriitori nu sunt sataniști", este rândul nostru să ne simțim ofensați - putem fi grupul ofensat. Putem fi cei care încep să lovească (simbolic, desigur). Dacă un public satanist suficient de mare este gălăgios, gălăgios și potențial periculos (nu școlari circumspecți, de basm), atunci va fi vorba de un canar de 112 kg - când cântă, îl asculți.

Aici trebuie să fie gata forța și greutatea să le înlocuiască. Ca mișcare reacționară și revizionistă, atunci când fitilul nostru lung se arde, este timpul să trecem la acțiune. Dilemele ajung într-un impas doar atunci când detractorul lor este rezemat de perete și nu se poate elibera. Prin urmare, odată ce alții spun: „Ei bine, ăsta nu e satanism adevărat, nu sunteți sataniști adevărați - sunteți doar sataniști religioși. Adevărații sataniști sunt acolo, omoară bebeluși și sacrifică pisici" - acesta este semnalul nostru pentru a începe să ne lovim capetele. Trebuie să fim pregătiți să spunem: „La naiba, fii de cățea jegoși! Nu-mi spuneți ce e satanismul. Sunt un satanist „adevărat" și sunt mândru de asta. Încercați să-mi spuneți că Rudy Vallee nu e un muzician satanist, când îmi place de Rudy Vallee?" și apoi să le izbim un scaun în cap (sau în nas). Apoi vor asculta. Aceasta este singura modalitate prin care oricine încă încearcă să facă bani din gunoaie anti-satanice va asculta - atunci când vom înceta să fim defensivi și vom începe să fim ofensivi.

De aceea, tipul ideal de războinic din prima linie pentru conspirația noastră actuală, pentru noua noastră viziune asupra lumii, trebuie să fie acea combinație ciudată de frenetic și poetic. Trebuie să aibă simțul suprem al dreptății, Lex Talionis, înrădăcinat în el în mod indelebil; posedând în același timp articularea, convingerile, idealurile și conștiința a ceea ce trebuie făcut. Aceste două elemente - puterea și direcția - trebuie să fie inseparabile. Ale

războiului și intelectului. Unul fără celălalt este productiv doar la un nivel fără direcție sau hârțogăraie. Am văzut destule despre ce pot face birocrații și efectele pe care le au prin dialog în comunicarea scrisă. Stiloul poate fi încă mai puternic decât sabia, dar o sabie poate provoca multe daune unei tastaturi de computer. Ceea ce avem sunt oameni care pot ieși și, pentru a folosi clișeul, pot influența carismatic oamenii în confruntări directe, în schimburi personale, în spații publice. De aceea, noul tip de super-femeie, precum și supraomul, trebuie să fie una dintre Fetele lui Charlie ridicate la puterea a noua, nu doar o hippie modernă, îndrăzneață, sau un penis care ar fi putut proveni dintr-o origine promițătoare, dar s-a pierdut undeva pe drum pe strada Haigh. Trebuie să fie femei care pot plictisi femeile din bavete de poliester cu public prezent în studio; o femeie plictisitoare este genul de femeie care s-ar putea micșora și s-ar putea simți jenată de ceea ce are de spus; femeia remarcabilă, non-femeia sau femeia pe jumătate sau parțial care nu poate decide dacă este femeie sau un fel de creație din plastic turnat a unei societăți de consum. În acest sens, sataniștii înșiși devin dileme, integrând factori care se presupune că sunt ireconciliabili și prezintă alternative care se presupune că sunt irezolvabile. Aceasta este cea mai puternică și mai periculoasă putere pe care o are diavolul. Acum este momentul să folosim această putere satanică pentru a distruge ultimele bastioane ale maselor imbecile și lipsite de spirit.

Cum ridică diavolul iadul

Regula este să iei indulgențele cuiva (au foarte puține, urăsc viața așa cum este) și să-i oferi mai mult decât s-a așteptat.

„Ți-e suficient de cald?", întreabă oamenii, fotografiind un prieten într-o zi insuportabil de caldă. Majoritatea oamenilor nu pot avea niciodată 61 de ani. Destul de cald, pentru că sunt la fel de reci și morți cum vor fi vreodată. Au nevoie să fie încălziți. Nu cu moderație. Nu pot face niciodată nimic cu moderație. De aceea îi ridiculizez cât timp abia se simt confortabil. Apoi le dau căldură. Îi pun într-o cameră să mă aștepte și dau temperatura la peste 38 de grade Celsius. Când le este frumos și cald, îmi fac apariția. În acel moment, sunt atât de slăbiți încât nu pot gândi limpede și vor fi de acord cu orice.

Vor dragoste, sex sau o satisfacție similară? Le dau așteptări mari. Le promit plăceri, știind că odată ce obțin ceea ce își doresc, nu vor mai dori nimic. Oricât de noi ar fi în a primi dragoste sau atenție autentică, nu ar putea să o recunoască cu adevărat dacă ar avea-o, cu atât mai puțin să știe ce să facă cu ea. Dacă vreau să-i blestem, le trimit dragoste sub forma unui pretendent excesiv de înflăcărat. Nimic nu este la fel de enervant sau exasperant ca atenția nedorită. Trimițând un apel din dragoste și dorind să-i torturez, le ofer pe cineva pe care și-l doresc curând și care ar pleca.

Obiceiurile mele de somn se pot schimba fără avertisment. Când spun „Diavolul nu doarme niciodată", ceea ce nu știu este că, de fapt, doarme și doarme cel mai bine atunci când este cel mai activ. Îi primesc pe alții în timpul orelor lor de somn. Similar tratamentului termic menționat anterior, aleg să primesc vizitatori exact la ora la care oamenii energici trebuie în mod normal să renunțe la exuberanța lor. Mă asigur că sunt suficient de obosiți pentru a

funcționa corect, anunțându-i din timp. Neputând să se relaxeze în timpul meu de somn, se epuizează înainte de a mă confrunta. În acest fel, le ofer mai mult timp semnificativ cu mine. Prin „semnificativ", vreau să spun că fiecare minut li se pare o oră, atât de obosiți sunt. De asemenea, înseamnă că, acomodându-i în timpul meu, sunt răutăcios.

Un lucru la care pot excela este să le aduc aminte dură de incompetența altora, în loc să generez animozitate instantanee. Le flatez abilitățile inexistente. În acest fel, le umflu ego-ul, amenințat continuu de nevoile competitive ale semenilor lor. Dacă pot cânta o melodie, și chiar prost, le spun că sunt cântăreți grozavi. Vor să iasă în evidență, așa că le ofer aprobarea. Apoi își continuă drumul, țipând și urlând, și în curând vor fi doborâți de prietenii lor. Astfel, devin mai nefericiți ca niciodată și i-am pedepsit pentru pretențiozitatea lor.

Dacă tânjesc după putere, le încurajez visele de conducere. Știu că vor mușca momeala. Lipsa lor de carismă îi împiedică să acumuleze adepți. Singura lor speranță este să-mi fure adepți, iar adevărata lor natură hoțească iese la iveală. Poate că își distrag atenția de la genul de discipoli pe care nu-i vreau. Apoi rămân blocați cu ei, iar eu scap de ei și în curând se vor lupta între ei. Provocându-i în suveranitate, oricât de dubioasă ar fi, le dau mai mult decât s-au așteptat.

Acestea sunt doar câteva dintre mecanismele mele. Am multe altele. Toate au un lucru în comun: le dau iad, chiar dacă pare satisfăcător. La urma urmei, de ce n-aș face-o? Am văzut cât de nerecunoscători pot fi. Tipul din vârf este întotdeauna înțelegător și recunoscător, chiar și în fața calamității. Diavolul este întotdeauna de vină, chiar dacă poate fi cu adevărat caritabil.

Chestiunea evreiască? Sau lucruri pe care mama nu m-a învățat niciodată

Acum, că satanismul a plouat peste atâtea procesiuni, anticipând „a treia latură" pentru cele mai convenabile și stabilite dihotomii, este timpul să punem sub semnul întrebării „Chestiunea evreiască". Există factori contradictorii, care ar putea înfuria pe cei cu identitatea liberală plângăcioasă a evreilor, precum și identitatea creștină mioapă și antisionistă. Iată câteva lucruri incomode la care trebuie să ne gândim:

Potrivit lui H.L. Mencken, înainte de 1936 existau 65 de persoane în cartea de telefon din New York numite „Hitler", „Hiedler" sau „Hütler", dintre care 61 erau evrei. În mod previzibil, într-un timp scurt, toți dispăruseră. Se pare că „Hitler" nu era cel mai măgulitor nume de avut în SUA la acea vreme. Automobilele Studebaker aveau un model mare și elegant, „Dictator", pe care au fost nevoite să-l redenumească deoarece americanii au dezvoltat brusc o aversiune față de cuvântul „Dictator". Mulți istorici au sugerat propria origine evreiască suspicioasă a lui Adolf ca bază pentru „supra compensarea" sa; așa cum s-a observat adesea, cu siguranță nu ar fi putut îndeplini standardele rasiale ariene privind culoarea părului și a ochilor și lungimea nasului. A avut Charlie Chaplin mustață hitleriană sau invers?

Reinhard Heydrich, însă, ar fi trecut drept întruchiparea blondă și cu ochi albaștri a standardelor estetice nordice. Singura problemă era că arma constantă a detractorilor săi (inclusiv șantajul) era „originea sa evreiască".

După cum au subliniat Ken Anger și alții, „Micul Joe" Goebbels și Eddie Cantor par să fi fost „separați la naștere". Nu în întregime de tip arian, Goebbels avea și un picior deformat, ceea ce l-ar fi putut stigmatiza drept „un evreu deformat și infirm" conform standardelor genetice naziste.

Erhard Milch, fost director al Lufthansa, care a devenit, împreună cu Hermann Göring, șef al Luftwaffe până la căderea celui de-al Treilea Reich, a fost unul dintre cei arianizați. La fel și Fritz Todt, inventatorul Autobahn (numită acum autostradă) și ministru al Armamentului și Munițiilor. Presupuse origini evreiești ale lui Karl Haushofer nu au diminuat responsabilitatea soției sale evreice și a fiului său, Albrecht, consilier al lui Rudolf Hess.

Nici nu voi menționa saga lui Erich Jan Hanussen, vechiul prieten al lui Hitler, autorul cărții Die Electrischenvorspiele, recunoscut drept Magicianul Întunecat al celui de-al Treilea Reich și supranumit „Rasputin al Germaniei".

Cel mai jenant scandal, așa cum este descris în cartea metapolitică a lui Viereck, *Rădăcinile minții naziste*, a avut loc în 1938, când s-a dovedit fără nicio îndoială că adevăratul tată al lui Richard Wagner nu era fiul mamei sale, Frederick Wagner, ci un actor evreu de film de matineu, Ludwig Geyer, care a locuit cu Frau Wagner și cu care mama sa s-a căsătorit după moartea domnului Wagner. Nietzsche, printre alții, văzuse copia originală, nealterată, a autobiografiei lui Richard, în care acesta îl numea pe Geyer drept tatăl său. Povestea a fost publicată în New York Times (la fel ca și cea a lui Dan Burros, mult mai târziu) pe 8 iulie 1939, iar puțină muncă de teren le-a permis naziștilor să pregătească scena. Până atunci, lumea îl recunoștea pe Wagner drept poet laureat al Reich-ului.

Ideea care trebuie descrisă aici nu este despre corect sau greșit, bine sau rău, ci despre al Treilea Punct de Vedere Satanist. În 1934, după negocierile cu liderii sioniști, Josef Goebbels a primit o medalie comemorativă specială, purtând svastica pe o parte și Steaua lui David pe cealaltă. Aceasta și alte inconsecvențe sunt citate în lucrarea lui Lenni Brennen, „Sionismul în epoca dictatorilor". Aceasta nu este prezentată ca o critică, ci mai degrabă ca niște idei satanice spre reflecție. Alianțele ciudate care au însoțit dezvoltarea (și creșterea) Israelului ar putea umple volume întregi, ca să nu mai vorbim de alte inconsecvențe foarte similare din mașinațiunile naziste.

Ce este un mic holocaust între prieteni? Holocaustul nu are nevoie de revizionism atunci când luăm în considerare a Treia Parte Satanistă, în ciuda Oberkommandos-urilor. Japonia a „pierdut" războiul, deși pare să o ducă foarte bine, datorită ție, chiar dacă Port Chicago și Nagasaki au fost holocauste de alt fel. (Știați că inventatorii și proiectanții bombei atomice erau aproape toți evrei? Proveneau din multe țări - Germania, Italia, Danemarca - și li s-a „permis să scape" în Statele Unite pentru a-și face treaba, în loc să lucreze în Germania. Chiar și bombardierul Forțelor Aeriene și-a dat seama că bomba era evreiască.)

Prima dată când am citit Protocoalele sioniștilor antici, reacția mea impulsivă a fost: „Deci, ce e în neregulă cu ASTA? Nu așa ar trebui să funcționeze orice plan general? Nu merită publicul - nu cere - un astfel de despotism?" Oberkommando des Heeres, sau OKH (Înaltul Comandament al Armatei), a făcut parte din structura OKW în timpul celui de-al Doilea Război

Mondial. În teorie, era sediul suprem al armatei germane, deși în etapele ulterioare ale războiului, cea mai importantă funcție a sa era comanda operațională a Frontului de Est, în timp ce Oberkommando der Wehrmacht (OKW) comanda de facto Frontul de Vest. Ceea ce vedem în jurul nostru dovedește acest lucru fără nicio îndoială, exact așa cum au prezis Orwell, McLuhan și Mander, și Spencer înaintea lor. Atât Perry London cu Control Behavior, cât și Roger Price în Marea Revoluție Roob au pus bazele. Ce este „tirania"? Despotismul? Este totul atât de rău, atât de atractiv ambalat încât este la mare căutare? Nu prosperă oare capacitatea mentală și bunăstarea generală a publicului sub influența lui? Nu văd o masă mare de liber-cugetători în jurul meu. Unde se ascund ei? Cu siguranță nu într-o tabără de instrucție militară pentru a rămâne la modă.

Revenind la evrei: nu era Torquemada, părintele Inchiziției și bărbat evreu original, el însuși de origine evreiască? Gândiți-vă.

La fel a fost și Benjamin Disraeli, constructorul Imperiului Britanic, care, în calitate de prim-ministru al reginei Victoria, a adus imperialismul britanic la apogeul său cel mai romantic și legendar.

La fel a fost și Bernardino Norgara, negustorul de aur italo-evreu care a fost angajat să salveze Vaticanul de la ruina financiară la sfârșitul acestui secol.

Lista pare nesfârșită.

Exista o poezie care spunea: „Trandafirii sunt roșiatici/ Violetele sunt albastre/ Dacă n-ar fi fost Iisus/ am fi cu toții evrei." Poate că nu, dar prea multe lucruri au trecut neobservate de-a lungul istoriei și nu trebuie să fii francmason 33° ca să speculezi. Fie că alegi să urmezi exemplul lui Tamerlan sau al lui Albert Schweitzer, alegerea ca satanist îți aparține. Odinismul este o formă admirabilă și eroică de satanism și are o afinitate cu Coyote sau Vlad Țepeș. Ține minte: lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.

În 1834, filosoful germano-evreu Heinrich Heine a profețit o întoarcere la „puterile primitive ale Naturii care ar evoca energiile demonice ale panteismului german... atunci talismanul conducător, crucea, trebuie spart, după care furia orbitoare despre care cântă poeții nordici va ieși rapid din nebunia sălbatică a anticilor campioni. Acel talisman este fragil și va veni ziua când se va sfărâma trist. Zeii pietrei vechi se vor ridica din ruinele lor uitate și vor șterge praful a o mie de ani de pe ochii lor, iar Thor, sărind la viață cu ciocanul său uriaș, va spulbera catedralele gotice!"

Urinatul în lenjerie intimă: o nouă perspectivă asupra unui fetiș antic

Astăzi, mai mult ca niciodată, fetișismul este un factor dominant în sexul din lumea occidentală. Obișnuia să fie considerat un substitut compulsiv și anormal pentru activitatea sexuală „normală". În cel mai bun caz, fetișismul era o motivație pentru copulația tradițională. „Pericolele" fetișismului avansat erau că putea servi ca substitut pentru sexul sănătos, fetișul

funcționează atât ca scop final, cât și ca element esențial. La fel ca masturbarea, a fost denigrat, dacă nu chiar eliminat, din orice posibilitate într-o „relație normală, sănătoasă".

Acum, există mai puține oportunități pentru satisfacția sexuală fără boli. Înainte, masturbarea avea scopul de a satisface dorința sexuală într-o lume în care activitatea sexuală era interzisă în afara căsătoriei. Acum, unul dintre avantajele masturbării este siguranța relativă față de bolile cu transmitere sexuală. Promovarea masturbării contrastează direct cu ororile care i se atribuiau la începutul secolului al XX-lea. Cu alte cuvinte, aceleași fetișuri sunt prezente, dar acum sunt încurajate în mod deschis (și de care se beneficiază).

Fetișul particular prezentat aici se numește acum incontinență electivă. Este excitația sexuală derivată din udarea de sine și este practicată aproape exclusiv de femei. A fost o parte integrantă a exprimării sexuale într-o epocă represivă, dar a fost întotdeauna „ascuns".

Astăzi, se pune mai puțin accent pe copulație și se acordă mai multă importanță satisfacției, indiferent sub ce formă ar lua-o. Fantezia joacă un rol mai important ca niciodată. Este mai puțin important să satisfaci un partener decât să te satisfaci pe tine însuți. Astfel, a apărut „viciul solitar". Preludiul este inutil într-o întâlnire sexuală dacă nu există o întâlnire propriu-zisă, darămite culminarea într-un act sexual reciproc.

Preludiul capătă un nou sens atunci când rezultatul final este satisfacția solitară. Devine anticiparea, planificarea momentului și decorul, ca pregătire pentru actul de a urina în lenjerie intimă. Un spectacol public bine planificat și bine executat este un obiectiv al celor mai dedicați udători ai lenjeriei intime.

Udarea lenjeriei intime este un fetiș care oferă plăcere spectatorului, dar, mai important, făptașului. Nu trebuie să servească drept preludiu la relațiile sexuale, ci ca un act incitant și satisfăcător în sine. Acest lucru se datorează în mare măsură simbolismului și motivațiilor din spatele actului.

Incontinența electivă nu depinde mai mult de însoțirea actului sexual decât felația de contactul vaginal. Cu siguranță, nicio critică nu poate fi adusă activității homosexuale pe baza faptului că nu necesită un bărbat și o femeie pentru executarea sa.

Urinarea lenjeriei intime este în mare măsură masturbatorie. Oferă unui spectator masculin viziuni despre care poate specula și controla, atât în timpul incidentului, cât și la scurt timp după acesta. Gustul persistă. Odată văzut, nu este niciodată uitat.

Conferă interpretului o gamă inegalabilă de stimuli erotici, cu o gamă care cuprinde frică și neliniște, anxietate și disperare, reținere, negare și, în cele din urmă, eliberare, rușine și umilință, durere insuportabilă, abandon și degradare, neascultare și rebeliune flagrante, precum și răutate și afirmare. În ciuda tuturor acestora, un întreg scenariu poate fi pus în scenă și controlat de interpret, chiar și în zilele în care erai tu, fără ca nimeni să știe. Fiorul este mai mult decât temporar, căci este materialul din care sunt făcute fantezii durabile. Un act executat de incontinență voită este bun pentru nenumărate amintiri masturbatorii vii. De fapt, interpretul este adesea destul de rușinos și neplăcut, dar reflecția ulterioară devine material pentru cele mai elevate și inimaginabile fantezii sexuale. Se pare că există o regulă conform căreia cele mai traumatizante performanțe, odată finalizate și în reflecție, produc cele mai intense orgasme.

Interpretei i se conferă putere magică, în sensul că va fi amintită ca și cum ar fi preluat rolul principal într-o reprezentație teatrală legitimă. Cantitatea de energie aruncată în

calea ei de martorii rușinii sale - acestea sunt forme de gândire reziduale - este fenomenală. Acest lucru se datorează faptului că și observatorii împărtășesc rușinea și sunt astfel atrași în realitatea scenelor. Persistența memoriei la cei afectați poate fi doar sugerată. Tabuul pe care l-a încălcat, deși destul de inofensiv, rivalizează cu scenele de masacru și distrugere sistematică, așa cum ar fi păstrate în imaginație.

De ce să mergi?

„Așa a fost dintotdeauna!"

Omul nu poate evolua cu această atitudine.

Zilele trecute mă plimbam printr-un muzeu, gândindu-mă cât de apropiată era activitatea mea fizică de cea a cuiva care petrece același timp la Disneyland. Mă întrebam de ce cheltuiam această energie pentru a vedea lucruri pe care le puteam vedea la o emisiune specială TV sau la computer, în timp ce stăteam confortabil ca un spectator pasiv?

Te gândești: „Dar asta nu e ca și cum ai fi acolo și ai vedea lucrurile în realitate". Cu alte cuvinte, trebuie să mă ridic și să mă plimb pentru a vedea „lucrul real", când realitatea virtuală îmi permite să stau jos pe parcursul întregii experiențe.

Oamenii au devenit Homo erectus pentru că au putut evolua mai mult în condițiile existente la acea vreme. Doar pentru că încă merg pe picioarele din spate nu le conferă o inteligență superioară. Mințile lor, după ce au evoluat, au inventat roata. Au fost inventate și energiile solară, nucleară, electrică, magnetică, cu combustie internă și alte forme de energie. El este capabil să călătorească în minivanuri cu forme vizualizate ale lui Buckminster Fuller, în loc să fie tras de sau în spatele unui alt animal, folosind toate cele patru picioare, cu excepția cărucioarelor cu două roți.

Într-o explozie de interacțiune umană, i-am remarcat unui bărbat într-un scaun cu rotile cum reușea să stea confortabil în timp ce toți ceilalți de acolo se clătinau pe picioarele din spate. Mie mi-a răspuns: „O, pot merge foarte bine, dar de ce să mă deranjez?"

Am reflectat la comentariu tot restul zilei. Bărbatul nu încălca nicio lege, nu deranja pe alții, dar era teribil de necinstit cu societatea. Totuși, era complet sincer cu mine. De ce ar trebui să se plimbe în scaunul lui în timp ce alții trebuiau să meargă? În cele din urmă, am primit răspunsul. Acesta era: Pentru că PUTEA. Își găsise propria modalitate de a învinge sistemul - de a obține avantaje speciale fără a cheltui niciun efort sau bani. În realitate, era doar cu câțiva ani înaintea timpului său.

Femeile nu își mai arată picioarele în public, în ciuda încercărilor lor de a face exerciții fizice pentru a-și îmbunătăți acea zonă a anatomiei. Majoritatea actului sexual este fie procreativ (orizontal), fie electiv (sedentar). Impulsul nu face nicio distincție în funcție de capacitatea fizică, dependentă de mișcarea pe două picioare.

Aeroporturile au avut mult timp oameni activi. Pasagerii rulanți permit pasagerilor să rămână nemișcați și să se relaxeze, unele având chiar și scaune rabatabile pe laterale. Facilități pentru persoanele cu dizabilități au devenit norma. Scaunele cu rotile au fost doar începutul. Prevăd un timp - în curând - când doar proștii vor merge. Vor părea proști în public, ca un câine

sau o pisică care se plimbă pe picioarele din spate. Sau cineva pe autostradă conducând un cal cu trăsură.

Logistica este simplă. Fără emisii provenite din transportul personal, nu va fi ocupat mai mult spațiu decât cel ocupat de traficul pietonal. Spațiile publice (teatre etc.) nu vor avea nevoie de locuri; fiecare client își va aduce propriile locuri. Rampele vor fi universale, înlocuind scările. Afacerile vor prospera, deoarece nu va exista oboseală în magazine, nu vor exista poveri în timpul cumpărăturilor.

Vremea nefavorabilă nu prezintă o problemă, deoarece vizierele transparente din plastic, similare cu cele găsite pe căștile de bicicletă și motocicletă, pot proteja operatorul. Portabilitatea și depozitarea, atunci când nu sunt utilizate, sunt limitate doar de inventivitatea construcției care economisește spațiu. Dispozitivele vechi, suporturile reîncărcabile și transporturile mici cu roți pot fi create pentru a fi reduse în dimensiuni și greutate, astfel încât să nu fie mai mari decât o servietă.

Metodele de identificare sunt deja capabile să monitorizeze individul, așa că este rezonabil să presupunem că operatorii de transport și locația acestuia pot fi monitorizați, chiar dacă computerele își pot controla utilizatorii prin intermediul internetului. Mașinile au deja dispozitive de urmărire pentru a localiza un șofer aflat în pericol.

Computerele personale pot fi transportate peste tot, așa că navigarea poate fi la fel de ușoară ca tragerea unui dispozitiv pe marginea bordurii. Fără a fi nevoie să-și care computerele, operatorii vor fi încurajați să le introducă în vehiculele lor. Acestea nu trebuie să fie nimic mai mult decât un întrerupător de alimentare care să-i îndepărteze de interacțiunea banală.

Locomoția reală - sau locomoția pietonală - trebuie să aibă loc doar în limitele propriei locuințe. Menținerea tonusului muscular se realizează prin multe mijloace și dispozitive personalizate. Dacă omul nu ar fi fost menit să stea jos cea mai mare parte a timpului, nu ar fi fost creat cu un fund atât de mare și gras. Prin urmare, mai multă putere pentru el!

Nu fi sclavul subliminalelor (altora)

Trăim într-o lume a mesajelor subliminale. Dacă nimeni nu are un gând original, este de înțeles. Influențele externe ne pătrund în viață. Pentru majoritatea, este vorba de televiziune sau alte mijloace media. Nimeni nu va ști vreodată în ce măsură mesajele subliminale ne controlează viețile. Tăcerea pare a fi singurul refugiu; privarea senzorială singura alternativă conștientă.

Totuși, sunetul tăcerii în sine este adesea cel mai tulburător dintre toate. Nu este vorba atât de faptul că tăcerea eliberează o „voce interioară”, care este adesea foarte tulburătoare de auzit. Chiar dacă cineva este suficient de norocos să trăiască cu gândurile sale închise, există întotdeauna alte distrageri, mult mai puțin semnificative decât îndoielile personale. De exemplu, în absența stimulilor externi, inclusiv a celor subliminali, devine mai conștient de funcționarea propriului corp. Fiecare durere, oricât de minimă, este amplificată

într-un eveniment. O ușoară gâdilare, neobservată în timp ce se uită la televizor, va deveni o mâncărime insurmontabilă fără distragerea atenției. Un moment de indigestie care bolborosește, nici măcar simțit în timp ce suntem absorbiți de stimuli externi, devine o amenințare cu cancerul.

O parte a acestui fenomen este cauzată de viața noastră într-o lume a distragerilor tulburătoare. Există atât de multe sunete care ne bombardează viețile ca o mitralieră, încât creierul nu poate face față gândurilor lente - sau nu - pe care să se concentreze. La fel ca natura, mintea trebuie să umple spațiul, chiar dacă este vorba doar de a practica meditația sau de a intra într-o stare alfa.

Gândul volitiv este la fel de independent ca mesajele externe. O posibilă soluție? Creați-vă propriile mesaje subliminale. Fie că sunt auditive sau vizuale, oferiți-i minții voastre lucruri la care să se gândească și, mai presus de toate, la care să răspundă. Faceți o casetă audio, lăsați-o să fie, un obicei de a crea efecte sonore subliminale concepute să vă fie de folos doar vouă. Folosiți produse sonore pentru a vă satura spațiul cu fundaluri pe care mintea voastră se poate concentra. Sunetul greierilor este un fundal mai bun decât pălăvrăgeala de la televizor și vă ajută să vă concentrați.

Este atât inexact, cât și prostesc să asculți emisiuni radio sau TV insipide sau fără sens, pentru că te vor adormi. Producătorii acestor divertismente nu sunt preocupați că dormi în timpul reclamelor lor. De fapt, dacă o faci, cu atât mai bine. Ești mai receptiv la orice mesaje sunt transmise. Ritmul este conceput pentru a te epuiza. Spre deosebire de vodevil, unde un număr care adoarme publicul ar găsi puține rezervări, o emisiune TV sau radio poate fi concepută cu mai mult succes ca un divertisment soporific decât conștient.

Nu este surprinzător că atât de mulți oameni „dorm la locul de muncă”? Totuși, ei se plâng: „Nu pot fi cine vreau să fiu - trebuie să MUNCESC ca să-mi câștig existența”. Ceea ce vor să spună de fapt este: „Trebuie să fiu preocupat ca să trăiesc”. Munca le oferă concentrare, demnitate și acceptabilitate. Indiferent cât de inacceptabil ar fi, locurile lor de muncă umplu un gol care pentru alții ar fi ca tăcerea. Și îi expun mesajelor instructive pe care le primesc colegii lor. Singurul lucru mai rău decât mâinile leneșe este o minte leneșă. Profesorii voștri au eliminat această posibilitate. Nu ar fi mai bine dacă ați putea VOI?

Adevăratele victime

Cultul victimei a fost identificat. Pedagogia celor asupriți. Toată lumea este amorțită din cauza abuzurilor din trecut. Cineva de vină. Întotdeauna există cineva de vină. Neglijare, abuz, hărțuire. Un părinte alcoolic. Mamă. Părinți. Să te naști negru. Să te naști gay. Să devii gay. Înțeles nepotrivit. Învățare lentă. Abuzat. Răpit. Supraviețuitor al lui Satan. Copil nedorit. Toată lumea este o victimă. Întotdeauna există cineva de vină. Dă în judecată doctorul. Dă în judecată profesorul. Dă în judecată șeful. Dă în judecată compania. Dă în judecată părinții.

Acestea nu sunt adevăratele victime. Acestea nu sunt adevăratele victime ale războiului. Copii, inocența, armonia, naivitatea. Ei sunt adevăratele victime. Știu. Am fost căsătorit cu unul timp de un sfert de secol. Când a avut nevoie de medicamente pentru o

schimbare reală la mijlocul vieții, a devenit destul de retorică. Doze masive de ipocrizie din partea experților în victimizare. Era slabă. Nu foarte inteligentă în utilizările și formele trădării. Avea o voință puternică, dar era slabă la minte. Nu trebuia să fie victimă. Au fost o mulțime de alții care au mințit-o. Avocați, consilieri. Toți au propriile lor povești de groază. Toți cei care cunosc și recuperează victime, „Gauleiters" în armata distrugerii inocenților.

Mișcarea feministă a distrus naivitatea și, procedând astfel, inocența a fost anihilată. Nemulțumiții împotriva mulțumiților. Urâtul împotriva frumosului. Iar nemulțumiții și urâții aveau să devină victimele oficiale din care minciuna opresiunii avea să răsară și să prospere.

„Nu ești cu adevărat fericită – crezi că ești pentru că ochii tăi nu ți s-au deschis la felul în care ai fost folosită." „Nu ești cu adevărat fericit" a devenit o comandă, nu o analiză.

Mai multe relații pe termen lung s-au destrămat în anii 1980 decât în orice altă perioadă din istoria civilizației.

Lăcomia și consumerismul rezultat au alimentat războiul. Dacă doi puteau trăi ieftin ca unul singur, un Gauleiter era termenul german folosit în Partidul Nazist (NSDAP) pentru „Liderii de Zonă" (Gau), care era cea mai mare formă organizațională a Partidului Nazist la nivel național. Această poziție a fost creată în 1922 de Hitler însuși și definea liderii politici ai partidului în fiecare stat sau regiune germană. Aceștia răspundeau doar în fața lui Hitler și făceau parte din așa-numitul Corp de Conducere NSDAP. Astfel, Joseph Goebbels a fost Gauleiter al Berlinului din 1929 până în 1945. După 1939, un Gauleiter a fost numit și în fiecare regiune ocupată de germani. Economia în declin avea nevoie de o schimbare drastică. Strigătul de luptă era: „Puneți capăt căsătoriilor". Restul e istorie.

Vor exista întotdeauna victime profesionale. Întregul concept al creștinismului este un cult al victimizării. A fi ca Hristos înseamnă a fi atât victimizat, cât și drept. Mișcarea feministă nu este nimic mai mult decât o altă cârjă disperată pentru a perpetua aristocrația opresiunii. Este o campanie în apocalipsa sa. Ca toate războaiele, acesta are victimele sale. Și, la fel ca războiul, este neobosit, iar bombele cad peste toată lumea.

Mișcarea feministă și cultul victimizării sunt stratageme creștine.

Sunt legate inexorabil.

Adevăratele victime din acest război sunt cele mulțumite, stoice, responsabile, placide - arhetipul feminin. Insecuritățile fabricate sunt arsenalul acestui război. Pușile sunt înlocuite de sfaturi false, rostite de limbi la fel de otrăvitoare ca harpoanele cu vârf de curară. Spargerea pușilor nu este suficientă, nici încercarea de a dezamorsa bombele. Limbile trebuie reduse la tăcere, chiar dacă asta înseamnă decapitarea capetelor. O schimbare este necesară. O nouă dihotomie pentru mișcarea feministă/cultul victimelor reziliente/creștinilor este imperativă. Trebuie să fie mai nemiloasă în metodologia sa, mai dramatică decât inhibițiile tendințelor actuale. Trebuie cu adevărat să elibereze, cu femei reale la cârmă - nu pioni nemulțumiți ai unei economii în declin. Vechile pierderi sunt ireparabile. Sârmele au fost tăiate, iar pământul a fost aruncat pe mormintele lor și nicio doliu nu le va aduce înapoi. Dar cei rămași în urmă din armata lor de distrugere pot și trebuie să fie distruși fără milă. Fiind ultimii creștini pe care îi reprezintă, trebuie batjocoriți și ridiculizați; căci umorul lor inexistent nu poate începe să-i apere. Au făcut munca murdară pentru stăpânii lor nedetectați și acum, ca soldați perimați, trebuie eliberați. Victimele lor pot fi slabe, dar sunt stupide, iar prostia lor trecută trebuie să le afecteze negativ satisfacția rămasă.

Dacă noua femeie războinică poate accepta degradarea ca pe o alegere, existența ei dovedită va ofili inamicul. În propria lor dreptate și rigiditate fragilă, se vor prăbuși precum niște figuri de cretă – niște stăpâne pretențioase și pompoase, cum se cred. Biciurile lor sunt tăiței desprinși. Pielea lor se topește în lemn dulce. Țepușele lor sunt chipsuri de cartofi, iar cizmele lor sunt de cauciuc. Și bărbații lor? Ca toți servitorii, vor urma calea noilor cuceritori și vor lua biciurile cu tăiței și mănușile cu lemn dulce și poate chiar vor învăța cum să ajute cu adevărat femeile, altfel decât să se supună bătăilor.

Istoria consemnată va râde de tacticile mișcării anti-alcoolice din secolul al XX-lea a Armatei pentru Emanciparea Femeilor, Carrie Nation, dar daunele au fost făcute adevăratelor victime ale nebuniei sale. Cultul victimizării va fi văzut pentru ceea ce a fost, dar victimele reale nu vor fi niciodată înregistrate. De data aceasta, surorile lor vor mărșălui cu mintea limpede și o lecție bine învățată. Trebuie să existe însă memento-uri constante. Și suficientă securitate pentru a evita pierderea echilibrului nesiguranțelor care au doborât victimele trecutului. Și oricine este prins semănând semințe de sedițiune trebuie zdrobit și transformat în compost.

Geneza eșecului

Regulile ineptitudinii

Pe măsură ce identitățile intelectuale declin, există o utilizare din ce în ce mai mare și artificială a ineptitudinei. Atunci când o persoană își pierde stima de sine — în ciuda stimulului de a fi special oferit de consumerism — ce poate face pentru a-și întări nevoia de recunoaștere? La urma urmei, scopul general al consumerismului este de a vinde produse care să-i stimuleze egoul, astfel încât consumatorul să se simtă bine fără a fi exclus din turmă. Pentru a atinge acest scop, consumatorul trebuie plasat într-o situație de nesiguranță constantă. Ar trebui să aibă teama de învechire. Bucurându-se de regenerarea oferită de achiziționarea de bunuri de consum „noi și îmbunătățite”, se va simți viu și vital.

Omul modern nu trăiește într-o meritocrație. Este încurajat, instruit și antrenat cu atenție pentru a evita să încerce să facă lucrurile prea bine. El știe că excelența este un bilet spre eșec. Incompetența dă rezultate bune. Dacă cineva este foarte competent la ceva, este ignorat, dacă nu chiar disprețuit și denigrat. Formula succesului nu este să faci ceva competent, ci să o faci zgomotos. Incompetența evidentă triumfă întotdeauna asupra eficienței tăcute.

Cum poate cineva să nu vrea să facă mai bine?

Este de mirare că incompetența a devenit o trăsătură de caracter aproape universală? Pentru cei care primesc o recunoaștere insuficientă, este mai ușor și mai productiv să atragă atenția dând greș. Societatea noastră prosperă datorită abrazivității. Abrazivitatea este nevoia dureroasă, masochistă, care s-a dovedit eficientă în vânzarea de produse. Cele mai abrazive reclame sunt cele mai amintite și auzite. Gândiți-vă. Petrecem mult mai mult timp plângându-

ne de lucrurile dăunătoare și de oamenii dificili din viață decât evaluând aspectele pozitive. Roata care scârțâie nu a fost niciodată atât de bine unsă în istoria omenirii.

A fost o vreme când copiii foarte mici au descoperit că pot atrage atenția făcând lucrurile greșit, la fel de mult sau chiar mai mult decât făcându-le corect. Dacă exista o pedeapsă, merita recunoașterea câștigată. Din fericire, majoritatea copiilor, după ce au părăsit copilăria, au învățat că sistemul de recompense funcționa mai bine. Existau o mulțime de dovezi, pe multe niveluri, că exista o meritocrație mediocră.

Războinici leneși

Cândva în anii 1930, disidența calculată, canalizată prin sindicate, a început să slăbească în cadrul acelei meritocrații. În rândul claselor inferioare, o neîncredere crescândă a însemnat că o astfel de diligență nu mai merita. Astfel, grevele periculoase din punct de vedere fizic s-au transformat în greve cu ședere, care, la rândul lor, au dat naștere artei rafinate a celor de nimic. Pentru tineri și/sau neinițiați: o grevă cu ședere era o tactică prin care muncitorii furioși au manifestat o formă de rezistență pasivă stând pe podea fără să se miște până când cererile lor salariale erau îndeplinite. Acest lucru a funcționat deoarece nu a avut loc nicio violență; cu toate acestea, traficul a fost obstrucționat de participanți. „Eschivarea de la obligații" a devenit un mijloc de a rămâne angajați în timp ce erau plătiți pentru a dormi. Al Doilea Război Mondial a fost un teren de testare perfect, unde milioane de soldați și-au perfecționat abilitățile. De atunci, cel mai bun loc de muncă cu cel mai sigur loc de muncă era cel ușor. Dacă un loc de muncă nu era suficient de ușor, nu mai era un motiv de îngrijorare. Un mic efort, folosind strategia adecvată, putea chiar să facă un loc de muncă ușor puțin mai ușor.

Dumnezeul nemernicilor

Dumnezeu trebuie să-l fi iubit pe omul de rând pentru că El a creat atât de mulți dintre ei. Adevărat, dar să nu uităm de acel om care își creează de fapt zeii în funcție de nevoile sale. Apoi, găsește alinare (și importanță) în a se preface că zeul său l-a creat. Dacă Dumnezeu este un nemernic și un idiot, este din cauza celor mai vizibile trăsături ale creatorilor săi. Cu siguranță, dacă Dumnezeu este capricios, iresponsabil și volatil, copiii Săi nu ar trebui să se comporte diferit. De aceea, a da greșeli pentru a atrage atenția este o tendință naturală, mai ales în rândul celor cu alte rezultate minore. Directiva „Nu sta doar acolo: FĂ CEVA!" poate fi un sfat bun pentru supraviețuirea la locul de muncă. Un număr tot mai mare de oameni au descoperit un simț mai profund al identității observând o formulă nouă și îmbunătățită pentru recunoaștere. Aceasta spune: „Nu face pur și simplu ceva, fă-o GREȘIT!" Așa cum greva braț pentru braț a dat roade, greșeala modernă și-a găsit o voce.

Discriminare falsă

Comitetele de reclamații, care audiază plângerile de discriminare și abuz rasial și sexual - și practicile nedrepte de tot felul - oferă un forum atât pentru cei legitimi, cât și pentru cei falși. Din păcate, forumul este abuzat mai mult decât utilizat. Devine o oportunitate de

echipă pentru greșeli de tot felul. Procedura este simplă: un angajat „real” manifestă o incompetență aparentă, este pedepsit sau tratat în consecință, apoi aleargă la cea mai apropiată agenție pentru a depune o plângere de „discriminare”. De obicei, rezultatul este o despăgubire financiară și/sau o revenire la locul de muncă abuziv cu tratament preferențial. Ceea ce a început ca un mijloc ingenios, dar limitat, de înșelăciune necreditată se dezvăluie curând în fața onoarei și a lucrătorilor altfel onorabili. Cei Mass-media populară și natura sa contagioasă au creat curând o normă, iar micul bărbat (sau femeie) a început să învețe avantajele tangibile ale incompetenței.

Întărire negativă

Rezultatul incompetenței, aplicat corect, este un alt tip de enervare și disconfort. La fel ca copilul care a primit atenție făcând lucruri greșite, adulții au perfecționat jocul. Pe lângă faptul că sunt recompensați pentru că au dat-o în bară, sunt remarcați și, mai presus de toate, sunt ținuți minte. Primesc suficientă energie magică de la cei pe care i-au enervat pentru a le oferi o identitate și, odată cu aceasta, o satisfacție extraordinară. Mulți nu dau în bară tot timpul - doar suficient pentru a menține o problemă omniprezentă și o impresie de durată. Aceștia nu sunt complet incompetenți, ci mai degrabă niște ratați cu jumătate de normă care practică cu judecată arta atunci când este necesar. Se fac indispensabili, așa că atunci când dau greș, ineptitudinea lor este suficient de elocventă pentru a fi memorabilă. Astfel, și-au îndeplinit cerințele de identitate. Dacă vreodată puțină neputință și ineptitudine au fost considerate îndrăgitoare - mai ales la femei - au atins culmi de incompetență de neimaginat. Cei care excelează, eșuează - și sunt frustrați. Cei care eșuează, excelează - și sunt mulțumiți. Ce ar crede profesorul Darwin?

Indignarea scriitorului de Anton „Tony” LaVey

Se spunea: „Dacă ești atât de deștept, de ce nu ești bogat?”, iar profesionalismul se măsura prin schimbul de bani pentru produsul cuiva. Nimeni nu putea fi profesionist decât dacă era plătit pentru ceea ce făcea. O poezie scurtă, plătită și publicată, constituia mai mult profesionalism decât o sută de pagini de scrieri nesolicitate, auto publicate. Totuși, când scriitorii amatori au descoperit prestigiul de a-și avea numele tipărit, auto editorii s-au asigurat că oricine avea suficienți bani de cheltuit se putea da drept autor. Din păcate, dacă scriitura cuiva era groaznică, auto editarea nu a contribuit prea mult la stabilirea statutului profesional. Acum, procesoarele de text și editarea electronică servesc aceluiași scop.

Nu mai există amatori. Toată lumea este profesionistă, expertă. Așa cum computerele și procesoarele de text au transformat pe oricine într-un scriitor, chitarele și echipamentele de amplificare au transformat pe oricine într-un muzician. Însuși cuvântul „amator” a devenit peiorativ, chiar dacă înseamnă că cineva iubește ceea ce face. Presupun că există un mesaj aici. Motivația pentru a fi scriitor sau muzician este prestigiul și recunoașterea, nu dragostea pentru

mediu. Acest lucru ar putea explica nivelul actual de concurență din lumea literaturii și a muzicii.

Arta grafică este puțin diferită. Dacă o imagine valorează cât o mie de cuvinte, acum trebuie să valoreze cât un milion. Deși suntem noi, oamenii, orientați vizual, arta figurativă poate fi încă evaluată de ochi neantrenați. Copacii, caii și bărcile cu pânze arată mai mult sau mai puțin la fel cum știm că ar trebui să arate. Nu există prea mult loc pentru ocolișuri. Descrierile oamenilor pot varia, dar este încă așteptat ca un nas să fie în mijlocul feței, care, la rândul său, este așteptată să fie deasupra, nu dedesubtul trunchiului. Desenul și pictura iscusite nu depind de tehnologia avansată sau de produsele sale de consum. Dar stați puțin. Grafica generată pe computer a făcut posibil ca până și cea mai discretă persoană din punct de vedere artistic să picteze prin numere, duse la putere maximă. Fotografia nu mai depinde de capturarea instantanee a unei situații pe film, ci de o selecție făcută dintr-o multitudine de imagini secvențiale. Astfel, coordonarea iscusită și rapidă dintre ochiul fotografului și obturatorul camerei devine un lucru de domeniul trecutului.

Am descoperit că cele mai importante ingrediente în scris sunt conținutul și controversa. Aproape la fel de important ca un public dispus - dar acest lucru poate fi eliminat, deoarece dacă conținutul și controversa sunt suficient de puternice, cititorii sunt garantați. Milioane de cuvinte au fost scrise despre secretele scrisului de succes, multe dintre ele concentrate în cum să scrii o carte interesantă. Cea mai interesantă carte este despre oameni, lucruri sau evenimente tabu. Dintre cele trei elemente - sex, sentiment și venerație - tema venerației - ceea ce sperie cel mai deschis - este cea mai convingătoare. La bine și la rău, oamenii reacționează la frică și durere atunci când toate celelalte lucruri eșuează. Mici creaturi timide cum sunt, se vor năpusti cu capul înainte în pericolul care îi amenință, dacă pot rămâne în siguranță în același timp. Și despre asta trebuie să scrii. Poftă, vicariat, recurgerea la scandal pentru orice. Conținutul trebuie să fie intrigant, de exemplu, terifiant. Cea mai romantică poveste de dragoste este plină de frică. Cu cât mai multă suferință și necaz, cu cât mai multe obstacole, cu atât mai bine. Galeria va fi întotdeauna plină de masochiști. Aceasta este natura animalului uman.

Acum, că am luat în considerare formula complexă pentru a fi scriitor profesionist, există anumite lucruri care trebuie adăugate. Aceasta presupune că vrei să fii un scriitor cum nu ai mai făcut-o niciodată. Dacă vrei să fii artist, așa cum s-a menționat, există grafică generată pe computer care va face acest lucru nu numai posibil, ci și probabil. Vechea metodă de pictat după numere a evoluat mult. Din păcate, se pare că mi-au fost adăugate corectorul ortografic și dicționarul, dar, după cum ați văzut, acest lucru nu-mi împiedică scrisul. Dacă aveți ceva de spus, spuneți-o. Un scriitor talentat va găsi multe piețe deschise pentru el sau ea. Cel mai important lucru de reținut este: „Fiți publicat”. Odată ce opera dvs. a fost exclusă, vor exista întotdeauna noi cerințe. Așa cum o compoziție muzicală va fi auzită (și va fi, datorită epavei tehnologiei moderne, secvențiatoarelor, mixerelor etc.), scrierea unui scriitor exclus este destinată să fie citită (zâmbește).

Niște profesioniști și o poezie

Diferența dintre un „profesionist cu înaltă calificare” și un „profesionist” obișnuit este că primul este plătit pentru a face ceva, în timp ce cel de-al doilea este pur și simplu plătit.

Ce face un tânăr care vrea să fie polițist, dar nu suportă sunetul unei arme sau vederea sângelui? Ce face cineva care vrea să fie muzician, dar nu poate căra o melodie într-o găleată sau nu poate simți nimic când aude ceva bun?

Devine avocat. Avocații trimit un client cu mai multe probleme decât atunci când au venit. Marele lor talent constă în confuzie și persuasiune („a identifica ținta”). Pot fi recunoscuți după sunetul unei echivocuri: „Hai, hai!”. Ar putea chiar să devină sataniști excelenți - dar, pe de altă parte...

Doctorii au învățat că nu poți face bani de pe urma unui pacient care se simte bine, așa că trebuie să-l ții bolnav. Trimite pacientul cu mai multe griji decât avea la sosire. Acum, dacă te-ai dezbrăca...

Mecanicii auto nu au educația necesară pentru a fi avocați sau medici, totuși depind de disperarea celor care se bazează pe mașinile lor. Un mecanic auto va găsi întotdeauna ceva în neregulă cu o mașină care este supusă unui control și o soluție foarte scumpă pentru cea care nu funcționează.

Psihiatrii sunt medici cărora nu le place să-și țină mâinile curate. Când nu sunt plătiți să asculte, cer bani ca să-ți spună că nu ești normal și cer bani ca să-ți spună că ești. După ce avocații au terminat un client, acesta are nevoie de ajutor psihiatric, altfel va merge la închisoare. Psihiatrii sunt ofițeri de libertate cu tuburi și cotiere. Un bărbat devine psihiatru ca să poată numi pe altcineva nebun înainte ca ei să-l numească pe el dement.

Majoritatea „experților” nu sunt. Ca „profesioniști”, ei pot cere bani pentru serviciile lor. Ceea ce spui unui expert va fi bun sau rău, în funcție de cine îl plătește și cât. Nu contează cât de mult știe de fapt un expert. Ceea ce contează cu adevărat este reputația sa de expert, pe care o cultivă cu sârguință. Singurul lucru la care este expert un expert este să se prezinte cu o reputație de expert. Aceasta este opinia mea de expert.

Sociologii sunt oameni care sunt plătiți să observe prostituate și să colecționeze glume obscene.

Toți consultanții de frumusețe și designerii de modă sunt urâți. Femeile care își coafează singure părul sunt mai frumoase decât cele care au fost coafate de un stilist. Profesioniști. Coaforii profesioniști sunt fie bărbați care urăsc femeile, fie femei destul de atractive care au început să-și coafeze singure părul, dar nu suportă un client care arată mai bine decât ei.

Majoritatea oamenilor sunt aspiranți la scriitori care probabil nu pot lega o propoziție, darămite să scrie o poveste. În plus, durează mai puțin să scrii câteva rânduri și să le pui în cadru. Sunt poet. Am scris cea mai scurtă poezie din lume, numită „Femeie”: Lupta este/Viața. (Trei silabe). Înainte să vin cu cea mai scurtă poezie din lume, a existat „Puricii”, care a fost deja scrisă și este bine cunoscută. Dacă îți interpretezi propriile compoziții, nimeni nu-ți poate auzi greșelile. Astăzi există foarte mulți poeți și compozitori.

Prima cerință a unui ocultist, clarvăzător sau medium este lipsa oricărui simț al umorului. Într-o profesie care nu poate fi luată în serios, este dezastruos să dai dovadă de ușurință. Dacă nu poți fi serios, nu te poți aștepta să fii luat în serios. Pentru un ocultist, seriozitatea este cea mai ușoară parte. Vine natural. Este nevoie de umor și inteligență pentru a avea simțul umorului. Nici ocultiștii nu îl au. Nu pot înțelege nimic. De aceea se bazează pe abilitățile lor psihice. Omul de știință și misticul nu se pot înțelege. Unul spune glume vechi, iar celălalt nu le înțelege.

Obiceiul moare greu

Cel mai rău obicei este cel mai ușor de menținut. Când ai de-a face cu oamenii, recunoaște-le întotdeauna obiceiurile sau modul lor obișnuit de a face lucrurile. Indiferent cât de mult te plângi cineva de norocul său, obiceiul va învinge întotdeauna. Felul în care sunt acele lucruri pe care trebuie să le permiți să continue. Poate cu modificări, dar respectând întotdeauna confortul obișnuinței.

Singura modalitate de a modifica comportamentul altcuiva este să o faci în cadrul structurii cu care este obișnuit confortabil. La majoritatea oamenilor, ceea ce vezi este ceea ce primești - și vei continua să fii - cu foarte puține abateri. Când cineva vorbește despre „a întoarce o pagină nouă", ceea ce vrea de fapt să spună este să înlocuiască cea veche cu alta de același fel.

Observați cum triumfă obiceiul atunci când un coleg este înlocuit de altul. Există un motiv pentru care fiecare coleg succesiv nutrește asemănări semnificative cu cei care l-au precedat. Obișnuință. Obișnuință confortabilă, de neînvins.

Amenințarea succesului este de rău augur pentru majoritatea, din cauza fricii de noi provocări care îl însoțesc - chiar dacă succesul este indulgent și/sau eliberator. Din acest motiv, nu este recomandabil să încerci să „ajuți" pe altcineva care a dus o viață de eșec și dezamăgire. Când cineva este obișnuit cu eșecul, există un fel de confort înșelător în a repeta același lucru.

Având în vedere natura lor, majoritatea oamenilor nu ar dori niciodată schimbarea. Scopul publicității și marketingului este de a convinge oamenii că nu pot supraviețui fără lucruri noi în viața lor. Drept urmare, majoritatea vieților sunt o serie de frustrări generate de dorința de schimbare. După suficiente condiționări de acest tip, incertitudinea și anxietatea legate de învechire devin rutină. Dacă doriți să faceți pe altcineva fericit, verificați mai întâi dacă obiceiul lor se bazează pe un fel de inerție sau stagnare. Acest principiu poate fi ilustrat prin două alternative: „înlocuire" sau „îmbunătățire". Ținând cont de faptul că obiceiul trebuie menținut cu orice preț, decideți care mijloace vă vor servi cel mai bine subiectul.

Dacă frica de învechire este înrobitoare, trebuie să oferiți victimei înlocuitori „noi și îmbunătățiți" (dar doar cosmetici) pentru ceea ce există deja - dar mențineți întotdeauna ceea ce a devenit un obicei. Comercianții știu că rezistența la renunțarea la un obicei poate fi eliminată printr-o „versiune îmbunătățită". În acest fel, ceva folosit în mod obișnuit poate fi menținut fără durere, în loc să se reducă presiunea de a „rămâne la curent cu lucrurile".

Deși imperiile pot fi distruse, cea mai dificil de rupt dintre toate creațiile umane este obiceiul. Numai prin înșelăciune se poate realiza acest lucru. Am folosit o variantă a principiului „Cel mai bun mod de a evita tentația este să-i cedezi". Aplaud obiceiul prost al altei persoane și ea pare să fie încurajată de acesta. Majoritatea oamenilor își doresc putere asupra altora. Dacă, de exemplu, le explic clar că sunt încurajat de o femeie care își roade unghiile, perversitatea este egală cu puterea. Subiectul va continua să-și roade unghiile o vreme. Dar apoi se va întâmpla ca, dacă se va opri, să fiu enervat. În loc să continue un obicei care, deși dăunător, este reconfortant, subiectul își va transfera obiceiul asupra mea, ca un mâncător de păcate. În ciuda faptului că o consolez, obiceiul pare a fi și mai important pentru mine. Apoi, când par tulburat că nu-și mai roade unghiile, ea descoperă puterea negării. Obiceiul ei prost a devenit o armă și, prin urmare, există o indulgență mai mare în noua sa putere. Spre deosebire de renunțarea la obiceiuri pentru o schimbare reușită, nu există nicio responsabilitate suplimentară.

Deși subiectul meu se poate considera inferior (aceeași nesiguranță care a cauzat și roaderea unghiilor), am schimbat totul. I-am oferit un mijloc prin care are putere asupra mea, refuzând să-și roadă unghiile! Asigurarea ei anterioară împotriva respingerii sadomasochiste, oferită prin ciobirea și tăierea unghiilor, a fost transformată într-o armă magică - un instrument magic pentru negare. Prin urmare, am folosit neașteptatul, imprevizibilul. Prin elementul surpriză, am folosit slăbiciunea perversității umane pentru a rupe obiceiul. Niciun obicei nu este suficient de puternic pentru a rezista aprobării. Funcționează tot timpul.

Când oamenii încetează să mai aibă griji și anxietăți, vor muri de supra satisfacție. Obiceiul, cu limitele sale, este cea mai plăcută formă de satisfacție pe care o poate gestiona orice om. Și nu uitați: „perfecțiunea" nu este nimic mai mult decât satisfacție.

Dușmanul meu

Am dușmani. Dușmanii mei sunt cei care îmi strică fericirea și bucuria, în orice fel, prin orice mijloace și din orice motiv. Nu contează dacă sunt negri, bruni sau albi; dacă sunt evrei, creștini, musulmani sau budiști.

Inamicul meu mi-a făcut imposibil să cumpăr o înghețată la cornet de cinci cenți, o casă de o sută de mii de dolari, o mașină nouă cu mai puțin de o mie de dolari și o pereche frumoasă de pantofi cu mai puțin de zece.

Inflația, îmi spui tu. „Crește costurile forței de muncă. Nevoia de salarii mai mari."

„Lăcomia", spun eu.

Inamicul meu mi-a furat casa, legal, într-o instanță. Inamicul meu mi-a blocat calea. Inamicul meu mi-a distrus mașina. Inamicul meu mi-a făcut imposibil să dobândesc puțină nostalgie pe care nimeni altcineva nu o dorește, decât dacă sunt dispus să plătesc un preț exorbitant.

Pe de altă parte, inamicul meu nu este DJ-ul din studioul radio care pune muzică ce-mi zgârie urechile. Nici regizorul unui program de televiziune care ar putea prezenta același tip

de mâncare, indiferent de situație. Divertismentul popular a fost întotdeauna înclinat spre cea mai simplă mentalitate. Nu trebuie să particip la ele; pot fi deconectate. Spui: „Greșești; promovează ceea ce tu numești dușmanul tău - lăcomia și inflația." Da, o fac, dar eu nu reacționez. Nu ajut să se întâmple asta. Publicul larg, publicul negânditor, este cel care o face. Ei sunt cei care susțin și cresc inflația pentru că mintea lor este prea slabă și mioapă pentru a lua în considerare efectele lăcomiei lor pentru mai mulți bani. „Dar trebuie să trăim", se plâng ei. „Este vorba de costul ridicat al vieții." Nu am crescut costul vieții, nici pentru ei, nici pentru nimeni altcineva. Dorințele și nevoile mele au fost întotdeauna la îndemâna mea.

Nu mă îngrijorează criminalitatea de pe străzi. Pot apăsa pe trăgaci, dar nu pot face un bărbat să-mi vândă o înghețată la cornet pentru cinci cenți.

Nu protesta activ împotriva unui război impersonal purtat de oameni care au un istoric de conflicte. Nu bombarda clinicile de avort decât dacă ai nevoie de una și nu ți-o vor lua. Apoi, bombardează-le! Bărbații ar trebui să bombardeze birourile avocaților dacă sunt dați în judecată personal pentru toată munca lor grea. Ideea mea este, selectați-mi aleg inamicul cu aceeași logică și raționament pe care le-ați folosi când alegeți un prieten. Sau un dispozitiv. Sau o carte. Cu discernământ și cu o atenție deosebită asupra propriilor relații personale.

Inamicii mei îmi fac viața mai puțin îmbogățită și mai complicată. Asta mă epuizează. Mă deranjează că nu mai pot cumpăra o carte de benzi desenate cu zece bănuți. Nu am fost șocat sau surprins când James Huberty a aruncat în aer un McDonald's pentru că aparatul de înghețată era deja stricat. Dacă există o lecție de învățat din asta, este aceasta: dacă tot ceri mai mult de un bănuț pentru o înghețată la cornet, mai bine să fie un serviciu special. Mai mult decât majoritatea, Huberty a fost un activist iscusit: cineva care comite acte de terorism împotriva unor persoane sau agenții care nu au nicio legătură cu vreo implicare personală.

Cine este responsabil pentru crimele împotriva mea? Nu persoanele de culoare, nu latino-americanii sau evreii, ci cei care susțin cerințele supreme ale lăcomiei. Publicul stupid și miop, care este atât de ușor păcălit în atenția unor dușmani prost concepuți și fabricați, în loc de cei care îi jefuiesc de fapt.

Ucigașul satanic

Mintea ucigașului a fost întotdeauna studiată și analizată de când crima a fost considerată o aberație socială. În ciuda numeroaselor studii despre criminalitate și a unei parade impresionante de academicieni, s-au descoperit puține lucruri dincolo de anumite ipoteze și presupuneri stereotipe. Pe măsură ce tehnologia avansează, se folosesc noi metode de detectare. Pe măsură ce mediile sociale se schimbă, apare un interes nou și copleșitor pentru acest subiect. Majoritatea întrebărilor tehnice și științifice pot primi răspuns, în ciuda unui interogatoriu continuu și a unui interes obsesiv pentru „crimele reale". Dacă se rezolvă mai multe crime, acest lucru se datorează, fără îndoială, progreselor tehnologice, mai degrabă decât muncii celui mai bun detectiv. Există echipamente mai performante, dar mai puțini detectivi capabili. Un „mediu" profesionist ar putea fi angajat pentru a oferi o presimțire intuitivă pe

care cei mai imperfecți detectivi ar fi putut-o lua în considerare în vremurile de demult ale „detectării științifice a criminalității” și ale „simțului albastru”. Precizia politică a invalidat accentul pus pe „dictarea” oamenilor. Prin urmare, „zeitgeist-ul”, referitor la minte, s-a infiltrat în investigator, care, la rândul său, nu are abilități cruciale. De când „tipul criminal” al lui Lambroso a fost discreditat, bebelușul a fost aruncat odată cu apa din cadă. Dacă trebuie făcute generalizări (și multe au fost făcute), acestea se concentrează pe traumele copilăriei și pe necazurile criminalului, precum și pe substituția sexuală și/sau satisfacția în actul în sine.

Foarte puțin s-a studiat despre tipul de victimă: vagabondul obișnuit care așteaptă un călău. Sau, după ce a găsit unul, disperarea nemărginită de a câștiga la loteria morții. Foarte puțin s-a scris despre oamenii mici, nesemnificativi, obișnuiți, ale căror vieți sunt animate de omucidere și care își așteaptă ultimele zile cu o auto-indulgență frenetică, fără fiorul relativ de a-și lua viața. 3% Termen care se referă la presupusa intuiție a unui ofițer de poliție (a cărui uniformă este de obicei albastră, de unde și numele) despre prevenirea pericolului, despre vinovăția unui suspect, despre mințirea cuiva și/sau bănuielile despre cazuri sau persoane. Este văzut ca instinctul din procesul decizional al unui ofițer de poliție care depășește ceea ce poate fi observat cu simțurile.

Principalele motive ale crimei rămân: pasiunea, câștigul, răzbunarea. Dar iată: apare o nouă constelație. Cosmologia satanismului dictează că standardele iudeo-creștine stabilite sunt reevaluate la fiecare nivel și în fiecare domeniu. Valorile binelui și răului nu mai pot fi identificate arbitrar, în ciuda standardelor din ce în ce mai discutabile de „corect și greșit”. Deși natura umană nu se schimbă, alegerile aleatorii se schimbă. Acum, același tip de indivizi, după ce au suferit o serie de răni în accidente auto, ar putea dezvolta o ură patologică față de mașini. Acest transfer ia mai multe forme decât poate detecta imaginația limitată.

Dacă cel mai dificil obstacol în detectarea unei crime este o imaginație limitată, următorul este prea multă imaginație - de exemplu, o nevoie de ficțiune până la punctul de isterie. Am observat cum conjectura indirectă i-a plasat pe criminalii satanici, precum comuniștii din epoca McCarthy, în clandestinitate - inclusiv pe criminali care pot fi etichetați în mod convenabil drept „satanici” - chiar dacă singura lor conexiune este o copie a Bibliei Satanice. Astfel de zboruri selective ale fanteziei elimină orice referire la criminalii creștini din camerele de hotel unde o Biblie Gideon pândește. Asta nu înseamnă că există criminali satanici. Dacă ignoranța convenabilă împiedică o evaluare precisă a unui adevărat criminal satanic, nu există nicio modalitate de a ști câți criminali altfel „normali” sunt, de fapt, satanici.

Singurul criteriu prin care se poate evalua mintea unui criminal sunt dovezile furnizate de cei care au fost prinși. Nimeni nu-i studiază pe cei care nu au fost prinși...

Clubul Mincinoșilor

Sunt un mincinos al naibii de bun. În cea mai mare parte a vieții mele de adult, am fost acuzat că sunt un șarlatan, un impostor. Cred că asta mă apropie cât se poate de mult de ceea ce ar trebui să fie diavolul.

Este adevărat.

Mint constant, neobosit.

Pentru că mint atât de des, aș fi plin de rahat dacă nu mi-aș ține gura închisă și intestinele deschise. Spun „ține-mă în gură” - vreau să subliniez partea asta - pentru că acesta este organul din care emană cele mai incurabile minciuni ale mele. Aș fi fost un bun om de PR, pentru că cele mai flagrante minciuni ale mele sunt adresate altor oameni, despre ei înșiși. Dacă diavolul este un lingușitor, îmi fac treaba bine.

Minciunile mele nu sunt despre mine. Acuzatorii și detractorii mei nu precupețesc niciun efort pentru a arăta ce sunt. Ratează tot spectacolul în timp ce se concentrează pe reflecție. Eu servesc drept proiecție a propriilor lor vieți de inconsecvență, la fel ca Walter Mitty. Le ofer luxul inversării caracterului. Cei care sunt primii care mă acuză de fals sunt exemple vii de fals întruchipat. Unii chiar știu asta.

Mint despre mine doar atunci când știu că îndeplinesc așteptările altcuiva. În acest sens, ceea ce văd ei, este ceea ce primesc. Nu trebuie neapărat să mint. Trebuie să presupun că sunt autentic, adevăratul McCoy, cel unic și autentic. Dar ascultătorul meu, publicul meu - asta e o altă poveste.

Sunt cel mai rău tip de escroc, pentru că mă lingușesc ca nimeni altcineva în domeniu. Sunt un practicant reticent și obișnuit al ceea ce țiganii numesc „lavengro”. Este arta de a le spune oamenilor ce vor cel mai mult să audă și acțiunile și meșteșugul ghicitorului. Un terapeut ar numi-o „suport” și ar observa că întărește stima de sine a altcuiva. Cu cât stima de sine este mai mică, cu atât este mai valoroasă și mai eficientă.

O, cum mint! Dacă un coleg este un nepoliticos, îi spun cât de sensibil și perspicace este. Dacă o fată este foarte urâtă, fac referire la frumusețea ei deosebită. Dacă performanța cuiva este în cel mai bun caz mediocră, îi aplaud talentul extraordinar. Îl laud pe avar pentru generozitatea sa și pe isteric pentru cumpătul său. Și asta îi face să se simtă mai bine.

Ocazional, laudele mele sunt sincere. Problema este că cei care au cel mai mult de oferit sunt de obicei propriii lor critici cei mai duri, așa că îi fac să se simtă puțin mai bine, dar nu chiar bine. Cel mai rău tip de euforie, cel puțin temporar. Sunt întotdeauna primii care mă etichetează drept impostor și șarlatan. Mă întreb de ce.

Propriile mele realizări sunt demonstrabile. Detractorii mei nu pot demonstra nimic de valoare reală sau durabilă. Dacă sunt „scriitori”, umplu multe pagini, dar spun foarte puțin. Dacă sunt „muzicieni”, echivalează zgomotul cu talentul. Dacă sunt „plini de farmec”, etichetele de pe hainele lor sunt cele care îi definesc.

Dacă dau vreodată peste tine, nu crede un cuvânt din ce spun - despre tine.

Strănutul

Puțin, dacă s-a scris ceva, despre valoarea terapeutică a strănutului deliberat. S-a recunoscut faptul că strănutul este, la fel ca căscatul, scărpinatul și întinderea, un act involuntar. Mai mult decât orice altă funcție naturală, strănutul seamănă cu un orgasm. Aduce

cu sine o eliberare, cel puțin temporară. Acest lucru, la fel ca orgasmul, a fost comparat de metafizicieni cu o mini-moarte. Superstițiile abundă în simbolismul strănutului, variind de la sensul că „un strănut lasă demonii să intre și trebuie recunoscut imediat ca atare" (Noroc!) până la cealaltă extremă, „un strănut elimină demonii din interior" (Noroc!). Chiar și numărul de strănuturi contează; unul este un avertisment, două reprezintă pericolul, iar trei reprezintă siguranța.

Revenind la valoarea terapeutică a unui strănut: Având în vedere că un strănut este fie un orgasm în miniatură, fie o moarte dureroasă, este mai ușor, mai rapid și mai puțin murdar să strănuți decât să ai un orgasm. Cu siguranță este mai ușor și mai puțin complicat să strănuți decât să mori. Este bine stabilit că moartea, pe lângă faptul că este definitivă și permanentă, ușurează și rezolvă toate presiunile și problemele.

Strănutul este o modalitate de a scărpina o mâncărime. Este enervant doar atunci când atinge o frecvență care devine inconfortabilă, cum ar fi atunci când este cauzat de rinită, alergii, gripă, răceală etc. Când un strănut pare inutil, este la apogeul terapeutic. Eliberarea oferită de un strănut depășește cu mult zona cea mai evident afectată, și anume nasul. La fel ca un orgasm, este profund în întregime.

Pentru a produce un strănut terapeutic, spre deosebire de unul involuntar, trebuie folosite anumite trucuri. Strănutul terapeutic este ca masturbarea, deoarece este un act conștient de satisfacție. Este ușor să te amăgești pe tine însuți și este ușor să produci un strănut folosind trucuri fizice și psihologice.

Manipularea fizică este aproape întotdeauna necesară. Firele de păr fine din nas, responsabile de detectarea și răspunsul la mirosuri și alți stimuli subtili, trebuie manipulate artificial. Adulmecarea sau inhalarea piperului s-ar putea încadra în această categorie, iar pentru unii, poate fi suficientă. „Pudră de strănut" din magazinele de glume este pur și simplu ca un iritant. Un obiect extern sigur introdus într-o nară va produce aceleași rezultate dacă este folosit pentru gâdilare. Un bețișor de bumbac este ideal. Singura problemă inerentă a strănutului artificial este desensibilizarea. Este similar cu depășirea reflexului de vomă atunci când înveți arta de a înghiți o sabie. În timp, nările devin mai puțin sensibile. Pasajele nazale devin desensibilizate până când nicio gâdilare sau scobire nu mai atinge rezultatul dorit: un strănut involuntar.

Există, desigur, echivalentul punctului G al unei femei în cavitatea nazală. Cu timp, grijă și sprijin psihologic, acest punct G poate fi izolat și ulterior stimulat pentru a produce un strănut sănătos.

O considerație importantă este aspectul psihologic al strănutului deliberat. Ca ajutor pentru producerea acestuia, ajută la fixarea mentală asupra a ceva relevant pentru un strănut. Contagiunea este un factor principal în căscat, râs, plictiseală, mâncărime și așa mai departe. În mod similar, contagiunea poate fi un aliat puternic al unui strănut voluntar.

Un exemplu personal a fost conștientizarea mea crescândă a valorii terapeutice a unui strănut provocat ca complement sexual - ce ar putea fi mai puternic? O anumită tânără pe care am găsit-o stimulantă sexual era afectată de un tip de incontinență care, în alte ocazii, era provocată de strănut. Ori de câte ori strănuta, își uda involuntar chiloții – ceea ce, după gustul meu blazat, era excepțional de stimulant. Poate că acest lucru o tulbura, dar pe mine mă excita. De fapt, s-a imprimat atât de indelebil în libidoul meu încât nu am avut nicio problemă să

depășesc golul și să-l definesc ca un substitut indirect, dar eficient, pentru Funcția Orgasmului a lui Reich. Bucuria obținută din a vedea rezultatele strănutului prietenei mele mi-a creat o imagine mentală atât de puternică încât m-a făcut, în mod contagios, să caut aceeași ușurare, fără incontinență. Vederea performanței ei, însoțită de o gâdilare în propria nară, a reușit să mă facă să strănut într-un mod care mi-a relaxat și mi-a energizat întreaga ființă.

Din păcate, există un rezultat trist pentru ceea ce fusese o formă sigură și complet satisfăcătoare de terapie prin strănut. Când tânăra fată și-a dat seama de beneficiile pe care le primeam – aprobare și încurajare, am precizat – a fost „vindecată" în mod miraculos și indiferent cât de mult strănuta, din ea ieșea o tânără foarte cumsecade și foarte rezervată.

Sunet izolat

De ce se retrag unele celebrități din atenția publicului după un anumit punct al vieții lor, în timp ce altele rămân – doar pentru a muri prematur? Elvis Presley, Marilyn Monroe și alții au refuzat să se izoleze de atenția publicului care i-a susținut. Alții, precum Marlene Dietrich, Kim Novak și Joe DiMaggio, s-au retras de bunăvoie și și-au trăit viața ascunzându-se. Alții au încercat să scape de blestemul dependenței publice, dar au suferit cumva reziduurile responsabilității – lumina reflectoarelor emblematice a fost prea mult pentru ei. În ciuda încercărilor lor de a pune un zid între ei și publicul parazitar, au cedat. Printre aceștia s-au numărat Howard Hughes, Ty Cobb, Ruddy Vallee și Jayne Mansfield. Ultimul grup a dezvăluit suficient din sine și disprețul lor față de public pentru a se face neiubiți, deși necesari. Au fost controversați, dar necesari.

Publicul se hrănește cu liderii săi. Cel mai iubit lider este constant consumat de o scurgere negativă care susține dependența alegătorilor săi. Indiferent de bunele lor intenții, aceștia pot fi vrăjiți. Intensitatea reflectoarelor publice este ceea ce contează. Epuizează, consumă și – dacă nu se iau măsuri de protecție – distruge.

Audiența – publicul – este un organism dependent. Însăși lipsa lor de consecvență îi transformă în paraziți ai liderilor lor. Nu contribuie cu adevărat cu nimic, așa că tot ce pot face este să consume. Sigur, li se acordă roluri simbolice de importanță variabilă. Singurul pierzător real rămâne figura simbolică de la capătul liniei. Se poate argumenta că liderul își trage puterea din acea masă umană care îl secătuiește – ceea ce este reciproc. Nu sunt și nu pot fi niciodată. Greutatea enormă a ochiului public – magnitudinea dependenței lor psihice – este suficient de copleșitoare pentru a afecta negativ un lider. Supraviețuirea oricărui lider este direct proporțională cu capacitatea sa de a se distanța în secret de efectele fanilor săi. Deși grijile sale pot fi neobosite, liderul trebuie să facă tot ce îi stă în putință pentru a se depersonaliza de aceștia.

Cum se poate un lider simbolic să se salveze de faima care îl blestemă? Izolarea și recluziunea sunt importante. Să stea departe de piață. O ambivalență față de afacerile curente și alte probleme creează o barieră. Mai presus de toate, o lipsă hedonistă de organizare, angajament și responsabilitate este cea mai puternică armă către cea mai pură și mai personală cale. I-am putea compara cu un animal captiv – unul care depinde de un anumit tip de

înțelegere al propriul său îngrijitor. Sau un copil mic ai cărui părinți își găsesc o plăcere infinită din năzbâtiile lui – din însăși prezența lui – și se ocupă de nevoile sale zilnice. Pe scurt: Marele lider trebuie să se „micșoreze" la ceva mai puțin decât o ființă umană adultă. Numai prin respingerea umanității sale sofisticate își poate menține liniștea necesară continuității sale. Trebuie să scape de toate regulile și normele sociale. Trebuie să trăiască ca și cum nu ar exista ceasuri, calendare și, prin urmare, nicio întâlnire de respectat și să devină la fel de hedonist precum nu este cel mai devotat moralist (sau adept al ultimei mode). Umanitatea este cea care îl va ucide cu siguranță dacă i se permite. Omenirea a ucis fiecare zeu care a fost creat – cu excepția unuia. Cel Rău. Cel care rămâne și triumfă.

Ce e nou?

Majoritatea oamenilor mor din cauza noutății. Contrar premisei acceptate de a rămâne tineri ținând pasul cu lucrurile, noutatea este o stare devastatoare, letală. Standardele în continuă schimbare invalidează echilibrul care susține viața. Singura modalitate prin care poți îmbătrâni este prin expunerea la nou. Fiecare nouă incursiune în contemporan neagă ceea ce, dacă este menținut cu înverșunare, ar putea oferi o stare eternă de limbo. Dacă nu există prezent care să se ciocnească involuntar cu trecutul, trecutul rămâne prezentul. Și continui trecutul prezent sau, ca un vampir, așa cum erai în floarea vârstei.

Multe exemple au fost ilustrate: După multe veri moare lebăda, Coridorul oglinzilor, Ea, Orizontul pierdut. Ceea ce se crede a fi un „aer rarefiat" în care locuința eternă nu este doar o metaforă pentru „timpul încă permanent".

Poluarea prezentului este literalmente o otravă mortală. Ori de câte ori este posibil, trebuie angajat un emisar sau o legătură pentru a aduce provizii din lumea exterioară și a desfășura afaceri. O călătorie ocazională, aparent inofensivă, în străinătate poate provoca o boală debilitantă cauzată de radiații, care necesită o recuperare reală. Încă o dată, metafora eternității, odată dispărută după părăsirea mediului rarefiat - uneori o scurtă trecere printr-o crăpătură într-o defileu - are o mare validitate.

Am cunoscut personal persoane care au implementat formula cu un succes admirabil. Au cedat doar când au fost nevoiți să facă incursiuni regulate în lume, suferind astfel debilitarea care a urmat. Două exemple au fost Dr. Nixon și Samson de Brier. Dacă ar fi avut mai puțin contact cu lumea exterioară și și-ar fi permis să existe în întregime în limitele lumilor lor idealizate, ar fi putut trăi mult mai mult. Un lucru este sigur: la fel ca Dorian Gray, nici măcar nu arăta atât de bătrân până când nu a fost semnificativ tânăr. Este ciudat cum acești tipi nu arată niciodată cu adevărat atât de tineri când sunt în tinerețe. Când Dr. Nixon avea 20 de ani, arăta de 40. Când avea 60 de ani, arăta de 40.

Este util să eviți să vezi oameni. Bătrânii sunt plictisitori, amintirile lor semnificative sunt deposedate și înlocuite cu mizerie modernă și sunt urâți fizic. Tinerii sunt săraci mintal, analfabeți și infectați de „febra tifoidă" modernă. Ambii sunt sabotori culturali și estetici.

Încercările de a „ilumina” tinerii sunt nobile și epuizante. Timpul și energia cheltuite încercând să modifice efectele modernizării nu fac decât să supună dătătorul de viață contagiunii valorilor tranzitorii. Susceptibilitatea este mai mare decât imunizarea. Dacă încerci să le oferi altora anticorpi împotriva noilor boli, te lupți împotriva așteptărilor. Cu cât o persoană este mai în vârstă, cu atât conservarea energiei devine mai importantă.

Dar imunitatea? Ce face cineva pentru a se proteja dacă este forțat să iasă în lumea exterioară? Răspunsul este să o tratezi ca pe orice altă formă de radiații letale. Ochelarii de soare puternic polarizați transformă ziua în noapte. Dopurile de urechi pot ajuta. Când un aparent satanist a fost întrebat cu voce tare: „Ai probleme cu auzul?”, el a răspuns: „Nu, doar m-am săturat să aud.” Veteranii își scot literalmente căștile. Unii au mai multe probleme în a le „închide” decât alții. De aceea, cel mai bine este să mergi la sigur și să porți o mască de gaze.

Este o greșeală să presupui că trebuie să „trăiești în trecut”. A trăi în trecut nu este suficient. Devine un amestec haotic de abordări stilistice, niciuna dintre ele nefiind un salt autentic prin timp, cu o intensitate emoțională suficientă. Este mult mai preferabil să trăiești într-un trecut; o epocă acceptată pentru că, mai mult decât oricare alta, reprezintă interesele cuiva și cele mai vitale răspunsuri.

Dacă trebuie să știi ce se întâmplă în lumea exterioară, interacționează doar cu ceea ce trebuie să știi. Dacă ești un candidat valid pentru viața veșnică, nu vor fi prea multe lucruri care să te intereseze.

Un exercițiu util este să te ții la curent cu știrile - adică știrile din perioada în care te afli. Păstrează ziarele la îndemână pentru a ști ce se întâmplă în lume. Aceasta poate implica achiziționarea unei colecții de ziare și reviste excelente, cărți populare ale perioadei, înregistrări de muzică indigenă și așa mai departe. Dacă te simți cel mai deprimat de stimularea externă, acest stil de viață nu este pentru tine.

Îmbrăcămintea de epocă ar trebui să fie întreținută cu strictețe, ca o casă feudală japoneză. În loc să te descalți la ușă, ar trebui să porți haine adecvate în prezența lor în permanență. Nimic nu distruge extazul care susține viața temporală prăbușită mai mult decât etalările vizuale ale modei contemporane. Robe largi pot fi oferite la ușă. (Disney World a implementat deja acest mecanism în întregul său mediu.) Acest lucru îți va permite să-ți imaginezi oaspeți nepoftiți ocazionali ca fiind călugări din anumite ordine religioase compatibile - și să-i tratezi în consecință.

Conversația ar trebui să se desfășoare fără nicio referire la condițiile actuale. Este util să folosești limbajul vernacular al perioadei alese. În loc să te lași „doborât de lovituri”, prefă-te că nu înțelegi ce spun oaspeții tăi dacă sunetul bubuit al discursului lor este intruziv. Este mai bine să pari excentric și dificil de interacționat. Poate că vizitatorul tău va onora împrejurimile tale cu o înflorire propice în discursul său. În cel mai rău caz, va pleca și nu se va mai întoarce.

Adecvarea și autenticitatea artefactelor sunt mai puțin importante decât efectul. Dacă materialele provizorii și tehnicile moderne de reproducere produc un salt convingător și realist în timp, nu contează prea mult dacă cartea provine dintr-o ediție originală sau dintr-o replică. Ceea ce contează este conținutul. Faptul că citești o carte care arată ca un exemplar vechi al revistei Main Street este tocmai asta: povestea te plasează într-un interval de timp vital pentru supraviețuire. Doar asigură-te că rupi cartea poștală modernă omniprezentă inserată, care oferă alte cărți din seria „Ediții clasice”. Ai înțeles?

Inferiorism

Am observat-o prima dată când au apărut mașini pe care ornamentația, care de obicei era cromată, era acum vopsită pentru a se potrivi cu culoarea caroseriei mașinii. Părea deosebit de dorit la vehiculele roșii, negre sau albe. Auzisem că cromul devenise rar și scump din cauza cvasi-monopolului sovietic asupra acestuia și de aceea mașinile americane făceau inversiuni extreme ale utilizării tradiționale a ornamentelor cromate. Utilizarea cromului atinsese punctul său critic la sfârșitul anilor șaizeci, după o etalare flagrantă din ce în ce mai semnificativă în anii cincizeci. Noul „aspect curat" a prins contur la sfârșitul anilor optzeci și, până la sfârșitul acelui deceniu, aproape că nu exista un singur model care să nu aibă un finisaj vopsit. Era de așteptat și nimeni nu se simțea lipsit de ornamente și bare de protecție cromate. La urma urmei, nu erau barele de protecție din plastic mai sigure? Dar mi-am exprimat punctul de vedere.

Ani de zile, singurele mașini care aveau ornamente și bare de protecție vopsite erau modelele „economice" dezasamblate, achiziționate pentru uz utilitar de către fermieri, scoțieni cumpătați sau alți tipi taciturni din familia Percy Kilbride. Când a izbucnit al Doilea Război Mondial, puținele tancuri disponibile aveau decorațiuni pictate auster, pentru a „păstra cromul pentru război", orice ar fi însemnat asta. În afară de celelalte două exemple pe care le-am menționat, cu cât un tanc afișează mai mult crom, cu atât statutul său era mai ridicat, singura excepție fiind modelul Cord din 1936-37, considerat acum cu o jumătate de secol înaintea timpului său. Obiectiv, designul actual al Cord nu se preta la prea multe ornamente de niciun fel. Cu adevărat avansata variantă a Cord-ului era că era realizată cu costuri de producție extrem de mici, așa că designul trebuia creat cu ceea ce părea scump, dar costa un cost de producție minim.

După război, în 1946, a apărut o nouă școală de modificare, producând atât „speedster-ul", cât și „mașina tunată" „decromată" de mai jos. Desigur, niciunul dintre acestea nu a fost luat în serios de oamenii maturi, iar singurii lor șoferi erau persoane marginale, cu aspect furios, de obicei tineri și invariabil delincvenți. Tendința încă cerea - și primea - o mulțime de detalii cromate. Apoi a venit marea invocație a inferiorității.

Inferioritatea este vânzarea înșelătoare a indezirabilului sub orice formă către un public care nu numai că acceptă inferiorul, dar îl face și cel mai dezirabil.

Se aplică la tot felul de lucruri. Hainele care odinioară ar fi putut fi retrogradate la munca la fermă în închisori, clovnul de alee sau mahalalele au devenit nu numai cele mai la modă, ci și cele mai scumpe de cumpărat. Nu este nevoie să menționăm elementele a ceea ce a fost numit „poverty chic". Cu cât mai uzate, rupte, strâmte și „accentuate", cu atât mai bine. Și cu cât prețul este mai mare, cu atât mai la modă.

Mâncărurile care odinioară erau alternative ieftine la mesele costisitoare - chinezești, mexicane, indoneziene, italiene, americane rurale (pui, coaste etc.) - au atins statutul și prețurile gourmet. Un exemplu flagrant de inferioritate este pizza. Odinioară era un fel de mâncare ieftină, la fel ca mâncarea chinezească și mexicană, care putea oferi o experiență culinară accesibilă bugetului într-un cadru etnic, stimulant. Acum, costul său a crescut pentru

a se potrivi cu toate celelalte experiențe culinare, și de ce? Pentru că a devenit respectabilă. Majoritatea pizzelor bune au un preț premium - la egalitate cu o cină la grătar. Dar stai - am spus pizza bună? Pizza groasă, maleabilă și insuficient gătită este servită ca fiind „siciliană" și superioară produsului rafinat pe care conștiincioșii pizzeri sicilieni îl creează cu mândrie în aer. Recenta „pizza autentică adâncă" este „autentică" doar pentru extinderea suburbană a cartierelor americane. Copiii au fost crescuți cu încercări triste și inadecvate de a face pizza „de casă", spre deosebire de varietatea congelată, care este de fapt mult mai bună. Deci, unde ajunge produsul sub medie? În pizzeriile „gourmet" la prețuri umflate.

Inferioritatea este un rezultat inevitabil al școlii de gândire și marketing „mai puțin înseamnă mai mult". Totuși, nu totul este pierdut. Prevăd, ca o consecință naturală, o revenire la alternative flagrante și ostentative. Deja, aparențele „scursură" și de „gunoi alb" devin populare. Aspectul de „curvă" pentru femei și formalitatea de „gangster" pentru bărbați ies la iveală. Noul formalism va pune eleganța mai presus de îngrijire și costumele murdare mai presus de cârpele curate. Tinerii aspiră mai mult ca niciodată la o imagine anti-yuppie, anti-hippie. Mașinile cu aripioare și încărcate cu crom sunt mai dorite decât erau când erau noi. O nouă tinerețe iese la iveală cu o estetică satanică. Muzica lirică revine, de data aceasta cu mai multă forță ca niciodată. Arta figurativă meticuloasă a lui Joe Coleman, Robert Williams și Coop înlocuiește gunoiul abstract și „cultura" etno/primitivă grosolan ineptă. Va fi nevoie de mai mult decât o mărire Warhol a unei conserve de supă pentru a câștiga premii pentru expresie artistică.

Odată ce inferioritatea este percepută și disecată, nu există cale de întoarcere. Fidel folcloricului luciferian, iluminarea vine de obicei doar prin posibilitatea comparației. Antidotul inferiorității este expunerea reînnoită - sau proaspătă - la ceea ce a fost înlocuit convenabil; uitat de unii, dar găsit mai nou de mulți.

Revoluțiile au loc atunci când suficienți oameni își dau seama că au fost „înșelați". Inferiorismul glorifică orice oferă cel mai mare beneficiu din cea mai mică investiție, fie că este vorba de obiecte, servicii sau ființe umane.

Moartea modei

Iudeo-creștinismul și moda sunt inseparabile. Ambele sunt cei mai mari dușmani ai progresului de după secolul XX. Există paralele directe:

Satan este patronul a tot ceea ce este demodat. Toată opera sa poate fi redusă la acea simplă definiție a „Răului". Progresul științific este întârziat și restricționat de ambele. „Nou și îmbunătățit" este o construcție a negustorilor lacomi care profită de nesiguranțele și nemulțumirea maselor. Arbitrii modei sunt în domeniul învechirii. La fel și știința și tehnologia. Ele diferă prin faptul că știința poate fi folosită pentru a construi o lume mai bună, în timp ce moda îl face pe omul de știință demodat. Marele dușman, moda, împiedică chiar și cea mai revoluționară comunitate științifică și o privește cum înflorește cu noi abordări.

Moda, la fel ca și creștinismul, este un cult al morții. Ambele creează nemulțumire, nesiguranță și incertitudine reduse la tăcere doar de moarte. Moda, la fel ca aliatul său creștin, ar funcționa doar cu turmele umane - cele care se pot simți în siguranță doar temporar într-un grup acceptant. Mi-am făcut deja afirmația cu privire la ECI și relația sa cu longevitatea. Cea mai conservatoare persoană și-ar putea naviga în mod natural mai bine în afacerea sa fără să-și facă griji pentru modă.

Futuriștii au prezis un tip orwellian de îmbrăcăminte universală. La fel ca uniformele școlare, prioritatea ar fi pusă pe performanță mai degrabă decât pe modă. În teorie, acest lucru are sens, deoarece moda nu are loc acolo unde progresul este preocuparea. Cât de ironic este că doar în cele mai stricte cercuri religioase există o scăpare de modă. Quakerii, Shakerii, Menoniții, Hasidimii, Indienii etc. sunt exceptați. Singura problemă pe care o văd în această privință este că futuriștii sunt prin natura lor leptozomi pentru care atracția sexuală și diferențierea de gen sunt de o prioritate scăzută. Idealul lor estetic este un costum unisex din spandex. Motivele lor sunt onorabile, dar libidoul lor este slab.

Satanismul, ca mișcare de masă, poate menține un standard pitagoreic - o cale de mijloc - de clasicism estetic care ar putea dura un mileniu.

Eu sunt arbitrul acestei estetici. O diferență distinctă între sexe este celebrată, favorizând continuitatea heterosexuală a rasei, dar lipsită de schimbări ale modei. Controlul nașterilor și eugenia trebuie abordate, indiferent de estetică.

În măsura în care toate regulile tuturor religiilor sunt prin decret, mă plasez printre preoții și rabinii care proclamă norme estetice. Calificarea mea pentru stabilirea unei estetici satanice este capacitatea mea de a produce și de a acționa în această calitate. Cine îndrăznește să mă întrebe să-și dovedească superioritatea în aceste domenii.

Sunt misionarii mormoni, preoții iezuiți, învățații rabinici, menoniții și quakerii - asemenea predecesorului lor Romanos Lictor - agenți ai lui Satan pentru că se abțin de la modă și poartă negru?

Un băiat tânăr a văzut o călugăriță așteptând să traverseze strada aglomerată. Luând-o de mână, a ridicat cealaltă mână pentru a opri traficul. Au ajuns în siguranță pe cealaltă parte a străzii. Când călugărița i-a mulțumit profund pentru ajutor, băiatul a răspuns: „Bine, doamnă. Orice prieten al lui Zorro este un prieten de-al meu!”

Standarde estetice identificabile ale satanismului

Procesul de înmuiere a pregătit terenul. Hainele pre-tensionate, spălate la piatră și vopsite în stil tie-dye au anulat nevoia unui aspect nou, nepurtat. Acum este acceptabil să porți haine cu umerașe, rupte, decolorate, pete, găuri de molii și alte imperfecțiuni. Hainele pot fi strâmte sau largi. Starea nu este importantă. Imaginile de ansamblu sunt.

Stilul satanic se bazează pe ceea ce este discutabil, dacă nu chiar inacceptabil. Dacă femeile se îmbracă precum prostituate arhetipale, iar bărbații precum ticăloși arhetipali, atunci latura satanică, întunecată, este celebrată. Ca răspuns la întrebarea „Ce se întâmplă când toată

lumea se îmbracă așa?", răspunsul este „Nu se va întâmpla niciodată". La fel ca călugărițele și quakerii, bărbații și femeile satanice vor fi recunoscuți după ținuta lor distinctivă. Oricât de dezordonate ar fi hainele lor, acestea aderă la forma clasică pitagoreică. Din această cauză, au un farmec insidios, prin faptul că îi invită pe alții să cadă în satanism, așa cum ar putea cădea în hainele sale sau să participe la celelalte norme estetice ale sale. Este un fel de dând din coadă al câinelui; o schimbare de personalitate mediată de o schimbare a scrisului de mână.

Hardware-ul (mașini, echipamente etc.) revendică forma masculină respinsă de mult timp ca fiind „falic". „Mușchi" este egal cu „masculin" în lumea noastră. Androginia este recunoscută, conform Vrăjitoarei Satanice, nu ca o dilemă vizuală. Dacă o satanistă dorește să se îmbrace ca un bărbat, trebuie să o facă cu convingere și perfecțiune, răzându-și capul, coborându-și vocea, sculptându-și mușchii și apărându-și o barbă sau o mustață. Trebuie să se prezinte ca bărbat în orice mod și prin orice mijloace posibile.

În mod similar, un bărbat care dorește să prezinte o imagine estetică feminină trebuie să devină o valoare tranzacțională complet onestă sau un transsexual. Diferența și contrastul sunt satanice. Omogenizarea nu este. Nu există loc pentru identificarea vizuală de gen mixtă în lumea noastră, decât dacă este afișată prin hermafroditism într-un spectacol secundar.

Diferențierea sexuală masculină și feminină și atracția lor au atins punctul lor de mijloc la mijlocul secolului al XX-lea, adică după epoca victoriană și înainte de unisex. În cadrul religiei satanismului, elementele masculine și feminine sunt la fel de importante în sensul cel mai adevărat.

Căsătoriile satanice: De ce nu le sărbătoresc?

Nu sărbătoresc nunți satanice din același motiv pentru care aș ezita să fac parte din propria mea ceremonie. În trecut, ceremonia de nuntă era o extensie viabilă a altor activități umane. În contextul normelor existente la acea vreme, ea făcea mai mult decât să servească unui scop; era o parte esențială a „normalității".

Primul și cel mai important motiv pentru căsătorie era sexul. Era singura modalitate prin care milioane de oameni se puteau satisface fără vinovăție. Creștinismul așezase păcatul pe un piedestal de pe care doar aprobarea religioasă îl putea amenda. Căsătoria era exact un astfel de amendament. De aceea se căsătoreau oamenii. Se simțeau atrăgători sau pofticioși. Dragoste? Sigur. Cel mai intens sentiment de dragoste nu era incompatibil cu căsătoria. La urma urmei, pentru o mistică a feminității, dragostea și sexul sunt inexorabil împletite. Ideea mea este că dragostea și căsătoria traduse însemnau dragoste și sex. La fel ca analogia pătratului și dreptunghiului, se putea experimenta dragostea cu sau fără căsătorie; dar fără căsătorie, fără sex.

Desigur, validarea sexuală oferită de licența unei căsătorii era doar începutul. I-a inspirat pe militarii aflați în afara serviciului să se căsătorească cu fete pe care le cunoșteau de două ore. De asemenea, a dus la o învechire îngrijorătoare a soțului/soției, divorțurile și anulările având loc la fel de repede ca nunțile. Chiar și atunci, cele mai rapide și mai oficiale

jurăminte au dus adesea la cele mai lungi căsătorii. Cele care au supraviețuit au fost evident afectate de mai mult decât simpla sancțiune religioasă. Totuși, multe dintre nunțile elaborate la biserică și ceremoniile tradiționale fastuoase au dus la căsătorii lungi, deși teama de ostracizare din partea bisericii lui Dumnezeu a asigurat majoritatea. Divorțul era un păcat la fel de devastator ca și sexul în afara căsătoriei.

Cu cât nunta era mai mare, cu atât căsătoria era mai scurtă

Dovezile împotriva nunților formale și a căsătoriilor sancționate oficial sunt formidabile: într-o lume lipsită de angajament - la fel de sever impusă de societatea respingătoare - comemorarea oricărui lucru este tulburătoare. Încalcă obiceiurile reconfortante de libertate față de constrângeri, mobilitate ascendentă, schimbare „nouă și îmbunătățită", informalitate și satisfacție imediată (și temporară).

O „întoarcere la valorile tradiționale" într-o societate orwelliană înseamnă pur și simplu că ceremonia unei nunți și căsătoria oficială în sine sunt un act de protest fermecător și pitoresc. Rama devine mai importantă decât imaginea. La un moment dat, rama aproba și valida imaginea. Acum, adesea, nu există nici măcar o imagine - doar o ramă goală.

Datorită depersonalizării universale și dependenței de tehnologie, dragostea adevărată este destul de rară - cu sau fără căsătorie. Dragostea adevărată, în ciuda celor Sfaturile politicii partizane, dimpotrivă, sunt impregnate în dependență, așa cum ar trebui să fie. Prin urmare, nu ar trebui să fie o surpriză faptul că dependența de sistem și de slujitorii săi non-umani a înlocuit dependența cu tovărășia. Cineva se îndrăgostește și coabitează cu propriul computer.

Căsătoria impune reguli acolo unde nu sunt dorite. O căsătorie „ideală" este o căsătorie în care nu există reguli de aplicat și ambele părți sunt „libere" să-și urmeze propriul drum. Nu este nimic în neregulă cu asta. Dar de ce să numim asta căsătorie? De ce să formalizăm ceea ce ar trebui să fie informal? Nu pune oare stigmatul asumat de formalizare o presiune mai mare asupra unei responsabilități deja fragile?

Podoabe pentru leneși

Formalitatea unei nunți pune presiune pe informalitatea care este sigură de urmat. Decalajul este enorm. În trecut, participanții și invitații unei nunți formale se îmbrăcau la fel de bine, sau chiar mai bine, decât atunci când mergeau la biserică, la film sau la târgul de stat. Formalitatea unei nunți nu contrasta până la punctul de disconfort. Acum, formalitatea impusă a unei nunți este în mod evident favorabilă unei reveniri confortabile la blugi și tricouri - până la următoarea nuntă (sau înmormântare).

O nuntă elaborată și formală într-o lume informală are o implicație terifiantă a unei formalități viitoare, în curs de dezvoltare. Scena este pregătită. Informalitatea confortabilă (și necesară) care cu siguranță va urma poate, și chiar face, din cauzalitate victimă.

În contextul actual - netradițional - nunțile elaborate condamnă chiar și cele mai productive uniuni la eșec. Nu am pierdut niciun pariu în 25 de ani prezicând rezultatele pe termen scurt ale nunților mari.

Căsătorii satanice cu iubiți demonici

Singura căsătorie viabilă într-o lume iresponsabilă și informală este una satanică - cu un soț demon.

Cu cât oamenii nu reușesc să gândească, să simtă și să răspundă, cu atât interesul este mai mare, cu atât nevoia unui partener ideal este mai mare. O căutare frustrantă - o abordare prin încercări și erori - produce dovezi pierdute, o grămadă de greșeli și se termină cu cea mai mare frustrare care a existat vreodată.

Chiar și într-un scenariu idealizat, având în vedere perioada de timp și mediul înconjurător, găsirea partenerului potrivit este încă dificilă. Este mai ușor să alegi partenerul potrivit pentru tine din cea mai ușor disponibilă resursă: propria minte.

Începeți cu lucruri mărunte. Dacă nu puteți evoca un iubit demon satisfăcător, nu puteți spera vreodată să vă apropiați măcar de lucrul real. Doar atâta timp cât vă puteți mulțumi cu o imagine (amintiți-vă, imaginile neautorizate sunt interzise de scriptura sfântă) puteți atrage o îmbunătățire.

Unul dintre cele mai puternice argumente ale „experților" împotriva masturbării avansate a fost efectul său dăunător asupra realizării unei relații reale, în carne și oase. Se pretindea că, dacă vă masturbați pentru satisfacție, ați dobândi un obicei care ar nega orice nevoie pentru lucrul real. Cu alte cuvinte, ați fi mai fericiți cu o fantezie de primă mână decât cu un partener de mâna a treia. Desigur, nu a fost formulat exact în acești termeni; dar într-un mod contemporan, argumentul împotriva masturbării devine un caz magnific pentru ea. După cum a spus odată un înțelept: „Sunt căsătorit cu mâna mea dreaptă".

Pe măsură ce căsătoriile aprobate și nunțile formale au devenit mai puțin productive, mi-am dat seama că nu era nimic în neregulă cu ceremonia și instituția. Principalii oameni implicați erau. Străzile cu sens unic ale iubirii au devenit lipsite de destinație. Nu era vorba atât de mult de faptul că o persoană era iubitul/iubita, iar cealaltă obiectul iubirii. Problema părea să fie întotdeauna obiectul iubirii. Fără îndoială, o marfă inferioară.

Soluția? Să descoperiți sau să creați un soț/o soție demonică, folosind idealuri ușor accesibile. Apoi, să aveți o nuntă satanică oricât de grandioasă doriți. Căsătoria voastră va dura cât doriți și nu veți fi niciodată dezamăgiți. Dacă stau să mă gândesc, acesta este singurul tip de căsătorie pe care l-aș celebra, în calitatea mea actuală.

Cântecul Scutului

Mă uit pe furiș în susul unei fuste...
O licărire mult dorită a unor priveliști secrete pe care le caut.
Și, încet, privirea mea își întoarce răspunsul:
Nu zăresc nicio urmă de chiloți sau maiou.

Ci în locul lor, dresuri mândre
Parfumate cu săpun astringent puternic și

Duhnind a celibat.

Dacă, cumva, aș putea vedea pantaloni
Unde s-ar găsi chiloții,
Mă voi gândi ce încântări se află
În movila de mătase.

Dar mătasea nu mai este folosită pentru a torce
Învelișul, atât de fin, atât de subțire.

Nici raionul, sau aproape orice material
Condamnat să păstreze umezeala.

Nici măcar nailonul, de sine stătător,
Nu este suficient de sigur de purtat.
Căci mizeria sălășluiește în cută
Între coapsele noduroase.
O duhoare fetidă asaltează aerul

Și vapori râncezi le ard ochii.
O, apărătoare de chiloți, oh, apărătoare de chiloți...
Slavă Domnului că ai fost inventată!
Tu le menții pe doamne proaspete și uscate
Și sterile, în siguranță și igienizate,
Să-și exercite farmecele cu satisfacție
Fără teroarea unei roșețe
Care vine dintr-un val oribil și revelator de
Exces de lubricitate îngrozitoare.

Ce-ar fi dacă, cu noroc,
Norocul îmi va surâde?
Ca să pot vedea
Deasupra unui genunchi
O coapsă învăluită în perfidie
Și acoperită nu
De denim, Lycra, Spandex,
Legând cel mai acceptabil,
Ascunzând cel mai eficient;
Urcând la o talie inexistentă.

Lasă-mă să zăresc
Un șosete cu
Portjartierele prinse,

Se întinde în sus și peste coapse
Tot alb ca laptele
Cu celulită.
Anticiparea domnește suprem.

Ca să pot fi atât de norocos
Ca să pot ceda speculațiilor
Ce aș putea face pentru a viola
Sfințenia zonei inghinale dezvăluită;
Pătată și îmbibată,
Atât de tentant de ascunsă
În interiorul acelor coapse goale și transpirate.

Dar pot doar să fantizez, căci
Niciunde în lumea asta, se pare,
Bucuriile copilăriei și poftele tinereții mele
Se replică și
Trebuie să învăț să fiu excitată și
Lascivă la vederea
Birkenstock-urilor și a leotard-urilor;
Mirosul hainelor de gel sexy,
Amestecat cu abilitate cu un parfum de
Antiperspirant inofensiv.

Pentru mine,
Nu mai există extaz
Deasupra genunchilor
Nestingherit de decență
Atât de fals, atât de modest și atât de curat, încât

Prin comparație,
Călugărițele de altădată
Erau prostituate.

Du-mă înapoi în spațiu și timp
Unde pot simți mirosul de femeie
Să mă conducă jos la urme.
Unde fetele puteau fi neaspectuoase,
În timp ce erau feminine și pure.
Când coapsele transpirate erau coapse lascive și
Femeile nu erau uscate;
Și frumusețea putea fi adesea văzută în ochii fiecărei femei.

Du-mă și mai departe în urmă;
Rutina, sirinxul strident;
Tăierea copitelor despicate
În timp ce nimfele și băieții se zbenguiau
Și în poiană, Gazda a interzis ca
Niciodată, în vreun loc viitor,
Ai Săi să nu tolereze vreodată o rasă de
Ființe, degenerate într-o asemenea rușine
Încât sunetele rutinei să fie înlocuite de
Plasticul încrețit al unei
Sterile,
Igienice,
Fără umiditate,
Deodorizate
Apărătoare de chiloți.

L'Envoy

Polițistul avocat este prietenul tău

A fost odată ca niciodată, copii ai căror părinți respectă legea au fost învățați că, în ciuda unei imagini autoritare, polițistul este un prieten, preocupat în primul rând de menținerea ordinii și de protejarea cetățenilor. Ocazional, din cauza unor circumstanțe neobișnuite, acea imagine benignă se modifica și cineva începea să deteste poliția. Cu alte cuvinte, rolul polițistului era calea eroilor, a răufăcătorilor și a proștilor. Principala generalizare a fost eroică. Cea secundară, aplicată intimidării și polițistului-răufăcător corupt. A treia, servind drept relief comic subiacent, a fost piatra de temelie a polițistului: polițistul neîndemânatic, detectivul imperfect.

De la apariția fascismului liberal corect politic, ofițerii de poliție nu mai sunt la fel. Sunt mementouri vizibile că ordinea încă există. Sunt icoane model cu uniforme și conducând vehicule care ies în evidență față de restul. Sunt respectați, dacă nu pentru alt motiv, pentru că pot purta legal arme de foc. Nimeni nu vrea să fie împușcat. Mașinile lor pot trece pe roșu și pot parca oriunde. Pot mânca cantități mari de gogoși gratuit și pot vorbi cu orice fată frumoasă pe care o aleg. Toate acestea, datorită condiționării trecute ca figuri de autoritate. Totuși, au mâinile legate. Pot fi dați în judecată. Autoritatea lor se termină pe stradă. Nu se extinde dincolo de ea. Nu sunt nimic mai mult decât cetățeni privilegiați care trebuie să lucreze în tură regulată și să acționeze ca parte a unei echipe. Dacă nu rezolvă o crimă imposibil de rezolvat, vor trebui să consume o mulțime de gogoși dintr-o dată pentru a intra în Guinness World Records. Poate că poartă o stea, dar nu vor fi niciodată una.

Dacă norocul unui polițist nu este unul fericit, nu este cazul avocaților. Pot scăpa nepedepsiți cu aproape orice. Și sunt plătiți pentru asta.

Dar să nu tragem concluzii pripite. Avocatul este prietenul nostru. El poate, și a înlocuit, ofițerul de poliție. Un ofițer de poliție din vremurile de demult ar fi putut ciupi un măr din căruciorul unui vânzător sau obrazul unui bebeluș - sau poate chiar din zona inghinală a unei bone. Dar un ofițer de poliție nu se mai poate deda la astfel de distrageri, pentru că avocatul are putere asupra lui. Acum, că totul este justificat de o cutie computerizată, ofițerul nostru de poliție de modă veche ar muri de o moarte mizerabilă. Dacă ar fi prins furând fructe de la un bărbat, după ce s-a identificat, i s-ar înmâna o mărturie a apelantului care atestă faptul că a contaminat intenționat și cu răutate alte fructe în timp ce participa la selecția a ceea ce a delapidat ulterior. Bebelușul din cărucior ar fi fost abuzat traumatic, suferind vânătăi pe obraz și leziuni permanente ale mușchilor faciali. Cât despre bonă: nu te poți juca cu agresiunea sexuală comisă de un funcționar public de încredere. Instanța ia în considerare punctul de vedere al ofițerilor de poliție care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, încearcă să violeze o femeie - în special a celor care supraveghează siguranța bebelușilor și a copiilor mici.

Din păcate, rezultatul nefericit al incidentelor menționate anterior avea să ducă cu siguranță la demiterea ofițerului din serviciu, descalificându-l astfel de orice beneficii de pensionare doi ani mai târziu. Casa sa plătită integral avea să fie vândută pentru a plăti, cu o satisfacție minimă, despăgubirile acordate de instanță avocaților, vânzătorului de fructe, părinților copilului și bonei cu cicatrici emoționale. Familia polițistului nostru - soție, copii și nepoți - a fost copleșită de rușine, l-a părăsit și l-a renegat și s-a stabilit în alt oraș, schimbându-și numele de familie. Fostul polițist, care lucra sub acoperire ca paznic de noapte într-un depozit de cârnați, are doar cârnați pentru companie și chorizo pentru confort.

Locuri sigure și cuiburi de șobolani

Ați mutat vreodată un obiect important într-un „loc sigur”, doar pentru a nu-l mai putea găsi ulterior? De exemplu: o carte importantă și consultată frecvent este depozitată într-o cutie cu haine aruncate, un EJP și o grămadă de reviste neimportante. Vă dați seama, după ce mutați și înlocuiți cartea de nenumărate ori, că se află într-un loc nepotrivit pentru depozitare. Decideți să puneți cartea unde va fi mai bine protejată și mai ușor de găsit. După câteva luni, ai nevoie de carte. Nu-ți amintești unde ai pus-o. Poți merge direct la cutia de carton în care cartea a fost depozitată cu grijă de când ai cumpărat-o, dar oricât ai încerca, ai uitat complet unde se află noul ei „refugiu sigur”.

Un scenariu familiar, dar de înțeles.

Oricât de mult ne-am dori să credem în triumful ordinii asupra haosului, se pare că dezordinea ne pierde întotdeauna. Nu chiar, însă. Există de fapt mai multă ordine, dar de un alt fel, atunci când obiectul pierdut se află în spațiul său de depozitare nesigur și nepotrivit.

Este mai ușor să-ți amintești ceva prin intermediul timpului decât prin distanței. Gândim în termeni de timp cât durează să conduci până într-un anumit loc, decât la câți

kilometri distanță geografic se află. Ne amintim lucrurile familiare cu un anumit interval de timp. Einstein și-a dat seama de relevanța timpului și a spațiului. Simplu spus, inițial ți-ai pus cartea unde ai putea găsi-o întotdeauna - într-un loc relevant pentru momentul în care ai cumpărat-o. Astfel de sisteme de clasificare cronologică pot arăta ca un cuib de șobolani, dar vor oferi inevitabil ceea ce cauți. După câteva mutări și înlocuiri, locația oricărui obiect devine amintită pentru totdeauna. Cel mai rău lucru pe care îl poți face este să îndepărtezi și să muți un astfel de obiect într-un „loc mai potrivit". Este o modalitate sigură de a-l pierde - de a-l face să zboare de pe șine - până când găsești accidental peste el, invariabil la o dată din viitorul îndepărtat, când nu există o nevoie imediată de el.

Obiceiul este greu de scăpat și este menținut de principiul confortabil al predictibilității. Acesta este un alt motiv pentru care nimic nu ar trebui mutat într-un „loc sigur". Orice încercare de a găsi un obiect care a fost mutat după mult timp în același loc constituie o schimbare semnificativă a obiceiului. După ce te-ai obișnuit să poți găsi un anumit obiect „cu ochii închiși", trebuie nu numai să deschizi ambii ochi, ci și să-ți supraîncarci creierul încercând să-ți dai seama unde se află noul său „loc sigur".

La o scară mai mare, atunci când cineva se mută într-o locație nouă și „îmbunătățită" și lucrurile încep prost, se aplică același principiu vechi. Oricât de rea ar fi fost vechea locație, conform primei mele premise, aceasta a fost binecuvântată cu suficiente evenimente cronologice binevoitoare sau plăcute pentru a menține o aparență confortabilă de ordine. Când sentimentul nevoii de a „trăi mai bine" începe să te domine, mutarea într-un loc „sigur" pare a fi răspunsul logic. Apoi, odată ce lucrurile sunt făcute „corect", încep adevăratele probleme.

Cum poți să învingi șansele? Nu poți. Poți trăi prin sinteză aditivă, achiziționând obiecte nou înregistrate, dar cele vechi nu trebuie mutate. Aruncate? Da. Depozitate? Da. Dar niciodată plasate într-un loc mai potrivit pentru acces facil. Cele mai bine depozitate bunuri sunt cele păstrate în cutii de carton, pungi, grămezi și alte locuri dubioase. Dacă dorești un sistem de recuperare organizat și ordonat, selectează un „loc sigur" ideal imediat după achiziție. Șobolanii pot trăi în cuiburi de șobolani, dar pot găsi întotdeauna ceea ce caută, fiind mai deștepți decât oamenii.

Bula nazală

Trăim într-un climat de pretenție, spre deosebire de orice și-a imaginat istoria trecută. Dacă pretenția este un păcat satanic care trebuie evitat, trebuie să ne întrebăm dacă până și non-sataniștii o recunosc atunci când o întâlnesc. La fel ca păcatul prostiei - cum știi dacă sună sau pare stupid pentru alții care sunt de fapt proști? - ceea ce încerc să transmit este că anumite păcate satanice sunt păcate doar atunci când implică alți sataniști. Mândria exagerată nu este de râs sau contraproductiv atunci când ești în compania celor al căror ego este deja umflat până la a fi de nerecunoscut. De fapt, este adesea singurul sens al supraviețuirii.

Nu mai este suficient să fii pur și simplu excepțional. Dacă ești recunoscut pentru că ești special, îți datorezi ție însuți (și altora) să-ți evidențiezi faima. Trebuie să pui un cadru în jurul a tot ceea ce faci. Eleganța a dispărut din limbaj din cauza sărăcirii vocabularului. În loc să te plângi de declinul culturii, profită de asta.

Învață să vorbești cu dublu sens. Sună impresionant. Și nu poți spune absolut nimic. Nu fi stânjenit când spui prostii. Oamenii te vor respecta dacă vocabularul tău este asezonat cu cuvinte pe care nu le pot înțelege, chiar dacă nu sunt chiar cuvinte. Amintește-ți, pretențiozitatea dă roade în preajma proștilor. Un magician a spus odată: „Îmbracă-te întotdeauna cu un pas deasupra publicului tău. Dacă poartă blugi și pantaloni scurți, poartă un costum. Dacă poartă costume, poartă un smoking."

Nu-i spune cuiva că vei citi din cartea ta care va fi publicată în curând. Înțelegi ce vreau să spun? Pune-i un cadru mare în jurul piesei. Dacă nu spui că vei exersa, s-ar putea să-i deranjeze să te asculte. Spune în schimb că selectezi muzică pentru un film pe care îl aranjezi și că ai dori contribuția lor atentă. În acest fel, vei avea un public captiv care trebuie să audă cu adevărat ceea ce interpretezi. Fă ceea ce pare a fi remarci foarte educate despre structură, armonie, stil și așa mai departe. Alege câteva note și întreabă-le ce părere au despre acea nonă bemol augmentată - dacă se potrivește sau nu cu atmosfera piesei.

Dacă conduci 16 kilometri până la un centru comercial, să presupunem că pleci din oraș. Dacă te întorci la școală pentru că s-a terminat vacanța de vară, să presupunem că trebuie să-ți reiei îndatoririle la universitate.

Când toată lumea este importantă, nu poți fi pretențioasă. Oamenii te pot urî, dar te vor respecta.

Dacă nu-ți pasă de respect, dar vrei să fii plăcută, arată-i defectele. Dacă altcineva este urât, lipește-i niște riduri pe față și presară-i niște mătreață falsă în păr. Tuturor le place să se simtă superioare. Auto degradarea mea preferată este o bulă în nas și o grămadă de muci falși. Îmi suflu nasul cu bula ascunsă în șervețel, alunecându-l pe nară. După ce scot șervețelul, bula iese afară. Continui să vorbesc ca și cum nimic rău nu s-ar fi întâmplat.În timp ce publicul meu este profund tulburat, după câteva minute, scot batista ca să-mi suflu din nou nasul. Prefăcându-mă că expir zgomotos, mut bula în cealaltă nară, scot batista și observ rezultatele dramatice. Îmi pun batista înapoi în nas pentru o curățare suplimentară, îndepărtând bula și introducând firul lung de mucus care îmi atârnă de rever când scot batista. În acest moment, toată lumea este profund dezgustată, dar mă plac. Sunt mai buni decât mine. Pot să le spună tuturor despre nasul care curge al lui Anton. Este mai bine decât să citesc Weekly World News, pentru că până și lor li s-a întâmplat asta.

De ce nu pot face bani

Nu am reușit niciodată să fac bani. Este o boală cu care a trebuit să trăiesc. Am avut nenumărate oportunități. Nici măcar nu pot cere bani. Nu am învățat niciodată valoarea banilor, pentru că realizările mele au fost întotdeauna realizabile fără ei. Obiective precum

dragostea, romantismul, bucuria, cunoașterea, abilitatea, prestigiul, faima. Sunt atât de obișnuit să obțin toate aceste lucruri cu puțini sau deloc bani, încât atunci când vine vorba de a câștiga bani, sunt incompetent. Dacă cineva mă acuză că „fac asta doar pentru bani", lipsa lor de perspicacitate mă amuză - și dezvăluie propriul lor eșec personal și incapacitatea de a obține succesul. Ei spun: „Trebuie să plătesc dolari pentru orice ce am în viață. Nu poți fi mai bun decât mine, așa că trebuie să plătești și pentru ceea ce ai în dolari." Și apoi, imediat după aceea, „Vreau doar să fiu apreciat pentru mine."

Am câștigat miliarde de dolari - pentru alții. Simt satisfacție de fiecare dată când văd dovezi de câștig financiar ca urmare a mașinațiunilor mele. În ciuda majorității manifestărilor declarate de câștig financiar atribuite direct mie, mi se pare splendid că practic nu există niciun procent, zeciuială sau emolument oferit ca recunoștință sau recunoaștere față de mine. Această lipsă universală de reciprocitate reafirmă evaluarea mea asupra rasei umane.

Dacă îmi lipsește averea financiară, am următorul lucru bun: un aspect al acesteia. Pentru asta, sunt recunoscător, deoarece îi îndeamnă pe alții cu o scuză gata făcută să-și dea cu părerea. Astfel, ei pot spune: „Nu ai nevoie de nimic din ceea ce am avut eu să-ți ofer - ai deja mai mult decât suficient." Apoi, cu conștiința curată, pot să se ferească de alte părți când vine vorba de a-i da diavolului ce i se cuvine. Mai mult, ființele umane nu prea găsesc demonii trăind cu venituri modeste. Stimulant, Prințul Întunericului este înconjurat de opulență. Când este invocat, fie de Faust, fie de Joe Blow, se consideră de la sine înțeles că prioritățile sale sunt aceleași cu cele pe care le-ar dori solicitantul său. Un Diavol adevărat, pentru a ispiti, trebuie să cunoască bine clișeele simbolurilor de statut ale oamenilor obișnuiți - chiar și ale celor cu mulți bani.

S-ar putea spune că am fost foarte incompetent în afaceri și am fost păcălit de proiecte care nu aduceau remunerație personală, că m-am vândut prea ieftin și am fost exploatat. Adevărul este că nu mă aștept să fac bani. Cât despre asta, nu m-am așteptat niciodată să fac nimic altceva decât poate să mă împotmolesc. Fac lucruri pentru oameni care nu-mi plac. Domnul știe că ar fura orice ar putea de la mine - și așa a fost. Dar nu există scăpare.

S-a spus că banii nu pot cumpăra dragostea, dar pot cumpăra o mașină frumoasă pentru a o căuta. Banii nu pot cumpăra fericirea, dar poate cumpăra o identitate și o stimulare - de care chiar și proștii au nevoie. Banii nu pot cumpăra sănătatea, dar pot oferi suficientă siguranță financiară pentru a te împiedica să-ți faci griji că te vei îmbolnăvi. A avea bani este bine pentru majoritatea oamenilor. Poți cumpăra un televizor, care este însăși viața pentru mulți. Fie că ești bogat sau sărac, este bine să ai bani. Personal, nu-mi plac banii, dar comercianții cu care lucrez insistă asupra lor. Cât despre alte lucruri: Nu am nevoie de atâția bani. Unii oameni fac lucruri pentru mine, iar eu fac lucruri pentru ei.

Nu te îmbăia

Către Jules Goldschmidt

Nu fac niciodată baie. Este împotriva principiilor mele religioase. Baia este inconfortabilă, murdară, deranjantă și nesănătoasă. Baia este ca sinuciderea. Când viața devine mai insuportabilă și mai inconfortabilă decât moartea, sinuciderea este o alternativă valoroasă și satisfăcătoare. Când disconfortul, senzația lipicioasă, căldura de afară și mâncărimea devin insurmontabile, imersiunea în apă rece este o binecuvântare. Dacă nu mă simt inconfortabil când sunt cald și uscat, de ce ar trebui să schimb lucrurile?

Dacă miroase urât în anumite zone ale corpului meu, le spăl. Restul le las în pace. Dacă nu voi fi în contact cu oamenii și pot tolera propriul meu miros mai aspru, îmi văd de treabă suficient de singur. Nu vreau să-i jignesc pe cei la care țin. Majoritatea celorlalți oameni mă jignesc mai mult decât i-aș putea jigni eu vreodată, așa că de ce ar trebui să fiu caritabil? Dacă îi pot jigniți într-un mod care să aproximeze modul în care mă jignesc ei, cu atât mai bine.

Baia este foarte nesănătoasă, deoarece spală enzimele și uleiurile naturale care imunizează semnificativ organismul împotriva tuturor formelor de atac.

Baia este nemiloasă la alte animale, deoarece îi face pe oameni imprevizibili și adesea pe nedrept nedemni de încredere. Creează confuzie cu privire la cine este prieten și dușman. Singurii oameni care trebuie să-și facă griji cu privire la astfel de evaluări precise sunt cei nedemni de încredere și trădători. Prin urmare, cei mai răi oameni au motive întemeiate să se îmbăieze mai des.

Dacă dieta contribuie la un miros neplăcut, fie din cauza etniei, fie a preferințelor, acea persoană ar trebui să trăiască printre alții care împărtășesc aceleași obiceiuri alimentare, mai degrabă decât să polueze un mediu existent. Acesta este cel mai elementar mijloc natural de stratificare. Un trib miroase diferit de altul dintr-un motiv întemeiat. În cadrul tribului, orice abatere de la mirosul normal este un semn sigur că ceva este în neregulă cu cel urât mirositor. Aceștia sunt fie bolnavi, fie vinovați și au motive să se teamă de colegii lor de trib.

Vedeți așadar, îmbăierea și mascarea mirosului sunt necinstite. Oferă un mijloc lăudabil - cu o aparență de curățenie (și bunătate) - de a-și ascunde adevărata natură și motivațiile personale. Oricine are de-a face cu diversitatea dintre oameni, fie că este vorba de a face o vânzare, trebuie să-și mascheze mirosul.

Cea mai gravă problemă a îmbăierii pentru a masca mirosul este următoarea: mirosurile native - spre bine sau spre rău - care sunt îndepărtate prin frecare necesită ca producția de miros a corpului să funcționeze suplimentar pentru a înlocui orice tip de miros tipic individului. Spre deosebire de parfumerie, procesul este inversat. În loc să elimine un miros animal puternic și neplăcut, care îl face atractiv, corpul cuiva îl compensează în mod natural exagerându-l. Rezultatul este că, pe un corp spălat și asuprit, mirosul ofensator este înlocuit și mai brusc ca niciodată!

Îmbăierea este dezastruoasă din punct de vedere genetic și nesănătoasă din punct de vedere eugenic. Prin arta maschării mirosului, o femeie care ar fi total nepotrivită și

indezirabilă de a fi atrasă de un partener dorit, dar lipsit de inteligență, este capabilă să conceapă și să producă urmași de calitate genetică inferioară. În mod curios, acesta este un subiect care nu a fost niciodată explorat, dar care ar putea produce rezultate terifiante. La fel ca telegonia - deși s-a dovedit a fi o șarlatanie absurdă aplicată atât de des animalelor umane - pentru că încalcă idealurile democratice. Când creaturile părăseau marea și mergeau pe uscat, încă aveau nevoie de apă în interiorul lor, fiind compuse din procente uriașe de lichid. Prin urmare, încă trebuie să absoarbă apă intern pentru a exista. Lucrurile rămân la fel. Au respins și au abandonat habitatul apei din afara corpurilor lor pentru a deveni oameni.

Dragostea pentru mare și atracția pentru apă nu au nicio legătură cu o nevoie morală, socială sau psihologică de îmbăiere. Singurul lucru pe care fiecare îl are în comun este apa. Iubesc marea. Sunt întărit de apă, fie ea oxigenată sau grăbită, unduind sau urlând. Îmi place să trăiesc înconjurat de apă. Îmi place senzația revigorantă a apei reci pe încheieturi și mâini. În copilărie, petreceam ore nesfârșite jucându-mă cu bărci în apa rece a unei căzi enorme. Pur și simplu nu fac baie, din unele dintre motivele pe care le-am dat. Pentru mine, există o diferență între senzația de spumă sărată în timp ce stau pe prova unei nave care se scufundă în mare și nevoia de a sări în duș și de a spăla propriile săruri vitale, mirosul meu identificabil și duhoarea mea profană. În ceea ce mă privește, îmbăierea regulată este pentru cei pioși, temători și vinovați, leneși și nesiguri.

Arta invizibilității

Știu foarte puține lucruri scrise despre aplicarea practică a tehnicii de a deveni invizibil. O carte excelentă de Steve Richards, *Invizibilitatea*, discută teoria de bază a modului în care aceasta a fost studiată de diverse discipline, și anume Cabala, Rozicrucianismul etc. Oferă exerciții ezoterice în consecință, dar nu și „trucuri" propriu-zise. În ciuda principiilor mistice, științifice și magice, invizibilitatea, la fel ca magia scenică, se bazează pe trucuri. Înșeală creierul, inducându-l în eroare să vadă ceea ce ar trebui să fie evident. Se bazează pe o premisă simplă, o lege: „ceea ce este prezent, nu ar trebui să fie".

Am avut odată un leu matur care scutura gratiile cuștii sale, la nici doi metri distanță de un om care nu-l putea vedea. Leul era în camera lui, în fața unei bucătării, cu o fereastră între ele. Gratii groase îl împiedicau pe leu să se năpustească prin fereastră în bucătărie; își dorea să ajute la pregătirea mâncării sau să mănânce la masa de lângă fereastră. Într-o seară, după un seminar informal în altă parte a clădirii, toată lumea s-a dus la bucătărie pentru cafea și băuturi răcoritoare. Leul meu, exuberant ca un copil care are parte de mulți oameni noi, a încercat să-și facă simțită prezența lovind gratiile ferestrei. Un anume tip cu aspect academic vorbea evident, ținând o ceașcă de cafea din polistiren într-o mână și un biscuit în cealaltă. Cineva care a observat încercările amuzante ale leului de a atrage atenția le-a spus colegilor indiferenți: „Leul ăla e de fapt altceva, nu-i așa?" Bărbatul doar și-a fluturat biscuitul și a continuat. După încă cinci minute de divagație, s-a uitat în direcția unui zgomot deosebit de puternic și zgomotos. A strigat cât de tare l-au putut duce plămânii: „E UN LEU AFARĂ!"

Cafeaua lui, încă fierbinte, s-a vărsat pe partea din față a costumului său, iar biscuitul a zburat prin aer.

Lucrul interesant a fost că tot timpul cât a vorbit, s-a uitat direct la încercarea leului de a atrage atenția. Alții îl văzuseră și comentaseră despre leu. Pentru el, leul era invizibil. Mintea lui era atât de organizată, intelectul său atât de preprogramat, încât leul nu exista. Nu există lei în bucătării. Nu te aștepți să găsești unul acolo. Dacă bietul om ar fi trăit așteptând și sperând să intre în bucătărie și să vadă un leu, lucrurile ar fi putut sta altfel.

Iată un exemplu al contrariului: este o zi cu vânt la noul parc auto. Fanioanele fluturând sunt practic singurul lucru vizibil în acest moment. Cinci agenți de vânzări și un reprezentant stau în jur, așteptând cu disperare un client - orice parte interesată - să treacă pe acolo. Există 85 de mașini și dube noi care trebuie mutate în următoarele două săptămâni. Vai de mine! Iată o perspectivă! Un bărbat ridat coboară din mașina sa veche de zece ani, ambele foarte obișnuite. Cel mai izbitor lucru la ambele este mesajul de pe tricoul șoferului, dar este ascuns de fermoarul jachetei sale.

Deodată, el este în centrul scenei. Toate privirile sunt ațintite asupra lui. Nu are de gând să execute o triplă tumbă de la trapez; doar se plimbă prin lotus. Are 10 minute până își ia soția de la cumpărături la mall. După o distribuire frenetică a personalului de vânzări, se hotărăște ca cel ales să se apropie de el.

Nu este invizibil. În acel moment, este cel mai important om de pe pământ. Atât de mare este nevoia de a percepe un client încât, dacă un câine ar rătăci pe parcare și ar urina pe o anvelopă, vânzătorii ar vedea un tip într-un costum Brooks Brothers. Spre deosebire de Legea Invizibilității, acesta este un exemplu de vizibilitate ridicată bazată pe așteptare.

La Hollywood, turiștii sunt conștienți de celebrități. Cel mai mic actor va fi văzut mâncându-și chifla umplută la IHOP. Același actor ar trece neobservat în Boise, Idaho - de familia care l-a descoperit în timp ce era în vacanță la Hollywood. Așteptare.

În schimb, Charles Bronson sau Jimmy Carter ar putea mânca la un McDonald's în Fresno, California, și nimeni nu ar bănui nimic. De ce? În primul rând, au îmbătrânit și s-au schimbat suficient la aspect încât odată era considerat nerealist. Mai important, „Ce ar putea face într-un loc ca acesta?", chiar dacă un clopoțel ar trebui oprit. Cu alte cuvinte: nu puteau fi ei, prin urmare, nu au fost. Locația este importantă pentru invizibilitate.

Trucurile pentru invizibilitate sunt puține. Trebuie însă aplicate perfect. Dacă vrei să fii invizibil, începe prin a merge acolo unde ceilalți, vizual, vor avea prioritate. Ține minte: Oamenii trebuie să vrea să te vadă pentru a-și menține acceptarea realității tale. Dacă vrei să te observe, oferă-le bomboane pentru creier. Dacă nu, oferă-le o scuză pentru a te elimina din vedere. Un exemplu perfect este cât de invizibil poți deveni pentru un agent de vânzări chiar înainte de încheierea tranzacției. Dacă ai fost marginalizat de agentul de vânzări în ciuda încercărilor sale de a atrage atenția, este probabil ca, având în vedere aspectul și comportamentul tău, să fie mai bine să fii ignorat. Hoții profesioniști profită de acest tip de invizibilitate și pleacă cu orice vor. Însăși prezența lor este o supărare, indiferent cu ce pleacă. Acest truc a devenit atât de comun încât casierii au devenit aproape universali.

Un copil liniștit nu va fi văzut. Se așteaptă să fie gălăgios. Eliminați toate așteptările și persoana dispare. „Copiii ar trebui văzuți și nu auziți" este o afirmație non sequitur. Un copil care nu este auzit nu va fi văzut și ar putea la fel de bine să fie un acordeon într-o cutie.

Chelnerii și chelneriţele sunt de nerecunoscut dacă întâlnesc un client obișnuit într-o altă locație, purtând „haine de stradă”. Dacă te prezinți contrar a ceea ce se așteaptă ceilalți, te vor uita complet. Ca exercițiu, începe să lucrezi la invizibilitatea ta în preajma persoanelor care și-au stabilit așteptări despre tine. Deoarece invizibilitatea este un fenomen vizual, trebuie să-ți modifici în mod corespunzător aspectul vizual.

Odată ce stăpânești invizibilitatea prin modificarea vizuală, ar trebui să începi să o exersezi prin dislocare. Este pur și simplu o chestiune de a fi acolo unde nu ar trebui să fii. Este surprinzător cât de extravagant poate părea cineva dacă se află într-un mediu lipsit de diversiune și nu sunt emise avertismente prealabile.

Momentul este un instrument valoros în invizibilitate. Nu doar moment nepotrivit, ci moment împotriva ta. Încearcă să mergi într-un loc familiar într-un moment în care nu te-ai aștepta. Apare și privește cum ochii care în mod normal ar înregistra o recunoaștere instantanee trec rapid peste tine.

Iată principalele ingrediente ale invizibilității, folosite individual sau în combinație, dar toate depind de așteptări. Cele trei ingrediente sunt alterarea vizuală, dislocarea și sincronizarea conflictuală. Fără aceste trucuri simple, trucurile magiciene, cum ar fi „Acum vezi, acum nu vezi”, nu ar putea exista. Invizibilitatea personală nu este decât o altă formă de dispariție. Uită de „vizualizare”, „încețoșare”, exerciții OOB etc. În schimb, lucrează la cele menționate anterior. Vei fi uimit de rezultate.

Detaliile fac diferența

Cunoașterea nu este suficientă. Ar putea fi suficientă pentru a te diferenția de restul, dar nu suficientă pentru a conferi expertiză. Un vrăjitor trebuie să fie expert în multe lucruri și să fie conștient de subtilitățile și banalitățile care se află dincolo de conștientizarea superficială.

Un exemplu: Cineva menționează o scenă dintr-un film al fraților Marx în care Harpo pare mai inteligent decât este portretizat. Altcineva din conversație comentează că Harpo era de fapt un tip foarte erudit și era un obișnuit al Masei Rotunde Algonquin. Restul grupului acceptă observația, așa că se presupune că o confirmă, iar conversația continuă.

Acum, să stratificăm procesele mentale a trei persoane prezente. Persoana din vârf - vrăjitorul - cunoaște imediat detalii despre grupul menționat la Hotelul Algonquin. Ascultătorul „răzbunător” este pregătit să accepte afirmația, deoarece și el a auzit că Harpo frecventa cercuri intelectuale și este posibil chiar să fi auzit de grup în anumite contexte. Ascultătorul numărul trei a fost pur și simplu informat că Harpo era un tip inteligent. Mintea lui a avut foarte puțin de salvat.

Vrăjitorul nu numai că știe despre grup, ci și cine face parte din el, ceva despre ceilalți membri, când grupul era la apogeu, unde se afla Hotelul Algonquin, aspectul fizic al clădirii și efectele pe care locuitorii săi le-au avut asupra scenei literare din acea vreme.

Vorbitorul poate ști despre grup, că era un fel de legendă literară, dar nu poate să-i numească membrii. Poate știe că a înflorit „în vremurile de demult” ale New York-ului, dar s-ar

putea să nu cunoască locația exactă sau aspectul locului, chiar dacă înțelege semnificația scenei din filmul menționat, datorită intelectului ridicat al lui Harpo. De aici și comentariul său.

Al treilea membru al trioului, care poate a memorat Cabala și se consideră cel mai magic dintre cei trei, știe cine este Harpo, la fel ca și ceilalți doi Frați Marx. (Nu știe că au mai fost și alții.) Nu știe ce înseamnă erudiția, dar crede că trebuie să fie ceva bun, cum ar fi să ai mulți bani. Hotelul Algonquin nu înseamnă nimic pentru el, darămite „masa rotundă", cu excepția faptului că îl poate asocia cu Sir Arthur, pentru că a văzut Camelot când era copil.

Tocmai am văzut un exemplu tangibil de stratificare automată. Fiecare dintre cele trei minți a operat la o frecvență diferită și a procesat comentariul original în mod diferit.

Dacă te consideri magician, trebuie să fii cel mai informat membru al oricărui grup căruia te alături. Asta înseamnă că trebuie să fii înțeleptul tribului, șamanul. Cu toate acestea, nu trebuie să te amăgești niciodată crezând că cineva îți este superior din punct de vedere mental. Dacă faci asta, s-ar putea să ai parte de o surpriză foarte neplăcută, care ar putea duce la resentimente din partea lor. Resentimentul înseamnă că ești amenințat și orice putere magică pe care ai fi putut-o stăpâni este diluată. Dacă aceasta devine o situație ocazională, cea mai bună modalitate de a o gestiona nu este să ripostezi, ci să fii inteligent. Atunci vei face un pas către un nou nivel de stratificare.

Invenții

Marile invenții sunt suprimate deoarece încalcă stabilitatea economică. Dacă o nouă invenție face ca una consacrată să devină învechită, aceasta va dura atâta timp cât există interese personale în forma veche. Progresul și profitul sunt incompatibile. Profitul a fost mult timp un stimulent foarte puternic pentru dezvoltare. Se câștigă mai mulți bani prin limitarea progresului decât prin încurajarea acestuia. De aceea, invențiile cu valoare revoluționară sunt mai des cumpărate de interese consacrate.

Orice idee sau invenție revoluționară va apărea în cele din urmă „la timpul potrivit", adică atunci când devine atât de evident că inovația este singura cale de urmat. O alternativă viabilă la o dilemă iminentă și prelungită. Ascensiunea satanismului, în ciuda creșterii deziluziei religioase, este un exemplu clar.

Rareori există ceva nou - doar o acceptare reticentă a vechilor invenții și principii care au fost în mod deliberat suprimate. Oamenii sunt o turmă de animale, prin urmare, va exista întotdeauna multă rezistență la heterodoxie.

Mașina Dymaxion a lui Buckminster Fuller și Stout Beetle au o importanță istorică atât de mare încât nu pot fi trecute cu vederea. Nu mai sunt o jenă, deoarece creatorii lor sunt morți, iar invențiile au fost condamnate la respingere suficient de mult timp pentru ca un proces de „reinventare" să fie invocat de producătorii deja respectați. SUV-ul personal de lux a sosit.

Aș dori să adaug o „cameră revoluționară" casei mele, unde să poată locui tot felul de inovații ridicole, dar valide. Obiectele și mobilierul care ar fi putut avea o scurtă explozie de

popularitate ironică ar putea fi expuse. Ce s-a întâmplat cu scaunul pe care te-ai așezat, sprijinit de coate și genunchi?

Singura nevoie a motorului cu ardere internă este că banii se fac din combustibil.

Mașinile cu mișcare perpetuă sunt o chestiune simplă, folosind surse perpetue.

Antigravitația este un termen pentru devierea potențialului incredibil al gravitației existente. Energia gravitațională, la fel ca energia solară, este o formă de energie fără cheltuieli sau chiar utilizarea de combustibil. Ambele sunt cunoscute și aplicate de mult timp. De ce nu se fac progrese?

Toți pereții unei clădiri ar putea fi pereți de depozitare. De ce nu sunt?

O casă atractivă și funcțională ar putea fi construită prin construcție modulară de către proprietar, mai ușor decât se construia odinioară o cabană din bușteni. De ce nu se face acest lucru?

Ar putea fi fabricate și vândute haine măgulitoare și atractive, care nu s-ar demoda niciodată, fiind în același timp mai durabile și confortabile decât orice este disponibil în prezent. De ce nu?

Nu ar trebui să existe nevoie de „obiecte de colecție" supraevaluate. Orice poate fi duplicat din motive personale sau estetice. Toate cărțile și publicațiile din trecut pot fi micro catalogate și reproduse. De ce nu?

Motivul: automulțumirea, lipsa imaginației și, mai presus de toate, obișnuința.

Oamenii nu vor face nimic decât dacă sunt forțați.

Cineva trebuie să-i forțeze. În primul rând, trebuie să le fie frică.

Singurul moment în care o idee inventivă va prinde rădăcini este atunci când este forțată.

Oamenii nu sunt foarte puternici la capitolul descoperiri.

Inventatorul, la fel ca poetul, este un visător. Inventează pentru că trebuie. Preferă să creadă că invențiile sale îi vor aduce mulți bani. În acest fel, el diferă de poet. Este victima hoților dacă invenția sa este ceva bun. La un moment dat, în această țară, potențialii inventatori aveau aceleași speranțe pe care le au acum scriitorii computerizați. Majoritatea muzicienilor sunt acum compozitori. Inventează. La fel ca Thomas Edison. Ei și Edison. Genul acesta de oameni. Simt că mă apucă o bătaie de cap foarte creativă.

Cum erau odată lucrurile

Fiecare femeie avea inghinală udă. Era anatomic natural, ca o gură umedă sau nări umede. Așa erau făcute femeile. Diferite de bărbați. Aveau o gaură în plus. Bărbații aveau un membru în plus. Era atât de simplu. Performanța sexuală a unui bărbat depindea de eficiența penisului său. O femeie, în funcție de starea vaginului ei. Două sexe. Două organe distincte.

O femeie care încearcă să-și usuce zona vaginală nu este diferită de un bărbat care și-ar lega sau strangula penisul.

Dacă o femeie avea un miros distinct emanând din vaginul ei, acesta era menit să atragă, nu să respingă, sexul opus. Acea bijuterie a înțelepciunii făcea parte din programa școlară cunoscută sub numele de „păsările și albinele”.

Unele femei aveau zona inghinală mai umedă decât altele, în funcție de diferențele de structură corporală, de răspunsurile emoționale și așa mai departe. Și unii bărbați aveau penisuri mai lungi decât alții. Aceasta era una dintre inegalitățile naturii, în ciuda premisei că toți bărbații au fost creați egali. O femeie cu o zonă inghinală mai umedă - sau mai urât mirositoare - decât mulți alții nu era mai stigmatizată decât un bărbat înstărit. Țineți minte asta. Este o lecție valoroasă.

Femeile nu se șterg cu o cârpă după ce urinează, la fel cum un client care termină o masă nu își șterge gura și bărbia, apoi își întinde mâna și începe să-și curețe interiorul buzelor și gingiilor. Din câte îmi amintesc, după ce termina de urinare, o femeie își trăgea de obicei chiloții la spate; un bărbat își băga penisul înapoi în pantaloni. Exista o poezie comună în graffiti-urile fiecărei băi care spunea: „Indiferent cât de mult te zbați sau dansezi, ultimele picături îți cad în pantaloni”. Hârtia igienică era o comoditate menită să-ți ștergi fundul, nu vagina. Desigur, asta se întâmpla înainte ca femeile să fie învățate să-și disprețuiască propriul corp. Vă puteți imagina o gospodină de la țară rupând o pagină din catalogul Sears sau folosind un știulete de porumb de fiecare dată când urina?

Femeile, fiind făcute așa cum erau și având voie să aibă mai puțină autodisciplină și rigiditate decât bărbații, erau scutite dacă sufereau un episod de incontinență. Erau considerate capricioase dacă un astfel de episod se producea în condiții când și unde ar fi trebuit evitat. Acest set de reguli, fiind în cel mai bun caz deschis interpretării, este unul dintre lucrurile care au contribuit la faptul că o femeie era „obraznică”, spre deosebire de mistica masculină de nezdruncinat. Bărbații puteau fi „îndrăzneți” și chiar „grospel”, dar o femeie putea fi doar „năzdrăvană”. Femeilor li se permitea, de asemenea, să fie „capricioase”, „temperamentale” și „emotive”. De aceea puteau țipa și plânge fără a fi stigmatizate.

Lenjeria intimă a femeilor era întotdeauna îngălbenită în zona inghinală, cu excepția cazului în care era proaspăt spălată. Acest lucru a contribuit la „Legea Interzisului”, deoarece acea responsabilitate particulară generată de structura anatomică și obiceiurile de igienă ale femeilor putea fi percepută pe ascuns. Majoritatea femeilor erau, conform standardelor de astăzi, îngrozitor de neîngrijite. Un articol vestimentar preferat (în cercurile sărace, adesea singurul) era purtat zi de zi. Foto jurnalismul și reclamele din revistele populare dădeau impresia că femeile „își spălau rufele delicate” zilnic, când, în realitate, era o glumă că chiloții erau spălați atunci când se lipeau de perete de la aruncarea prin cameră.

Un comentariu grăitor cu privire la cele de mai sus a fost că prima replică de critică a fiecărei femei la adresa unei vechi prietene era starea îngrozitoare a lenjeriei intime a celeilalte: „Dumnezeule! Lenjeria ei intimă se ridică singură când se dezbracă!” Invariabil, din propriile mele observații, informatoarea nu era lipsită de păcate. Nu era neobișnuit ca o femeie să poarte două perechi de chiloți - una din bumbac gros pentru a absorbi umezeala din exterior sau una mai moale. Aranjamentul nu era nimic mai mult decât un înlocuitor sofisticat - deși nu întotdeauna eficient - pentru scutece. Prima dată când am întâlnit fenomenul, am fost nedumerită, în ciuda nedumeririi partenerului meu cu privire la o excrescență ciudată pe pieptul meu. Se pare că mă recuperam după o răceală care se instalase pe piept și, avertizată,

pusesem un prosop mic sub cămașă ca să-mi țin pieptul cald. Întâlnirea mea (mi-a spus mai târziu) credea că ascund un fel de gemene absorbite sau tentacule sub cămașă. Se pare însă că propriul ei mecanism de lenjerie intimă dublă era o practică obișnuită în rândul femeilor, cu sau fără sâni reci.

Note despre insomnie

Natura detestă vidul. Poate că am descoperit o modalitate de a-mi elibera mintea de gândurile distructive înapoi spre interior. De obicei, am un cântec care se aude în cap. Este un obicei pe care îl iau de la sine înțeles. Poate că m-a salvat de la a-mi tulbura mintea cu un cântec, mai degrabă decât cu o intrare abrazivă. Având în vedere natura mea, fac tot posibilul să evit influențele externe. Dacă cânt un cântec imaginar, acesta servește drept barieră. Creierul meu nu suportă să nu gândească, la bine și la rău. Nu poate rămâne gol. Majoritatea oamenilor inteligenți probabil împărtășesc acest lucru. Cei care depind de influențe externe devin ușor cu mintea goală. Mințile lor nu evocă o mulțime de lucruri fără o hartă de parcurs. De aceea rareori au insomnie. Când nu există stimuli externi, mintea lor se golește, iar dacă sunt suficient de obosiți, adorm ușor.

Pentru o persoană insomniacă, gândirea poate fi un blestem. Creierul este mereu activ, prin urmare, somnul vine cu dificultate. Numărarea oilor nu funcționează pentru că NU te interesează CU ADEVĂRAT câte oi sunt. Nu este ceva la care ar trebui să te gândești singur. Prin urmare, creierul tău nu o va accepta ca pe o DISTRACȚIE. Când cânți o melodie în minte, TU o alegi ca pe o distragere a atenției. De aceea devine omniprezentă.

Auzind o melodie în minte nu este suficient să te adormi, pentru că este deja ACOLO. Nicio cantitate de gând conștient (amintește-ți, creierul tău trebuie să continue să funcționeze, indiferent de situație) nu poate depăși nenorocitul de gol. Nici „planificarea” la care te-ai putea gândi în timp ce încerci să dormi. Trebuie să fie reală. Orice ar fi, trebuie să fie o distragere autentică care să-ți facă mintea să închidă orice altceva.

Ascultarea unor programe banale de televiziune sau radio funcționează pentru mulți, dar are un impact distructiv. Gândurile tale nu sunt cu adevărat ale tale, ci cele implantate subliminal de televizor sau radio în timp ce acesta se aude. Poate ești suficient de distras încât să adormi, dar tot înveți ceea ce te învață altcineva. Te supui unei influențe exterioare directe; una care îți ocupă creierul suficient cât să umple golul teribil, dar în interesul (și profitul) altcuiva.

Iată cum fac eu: iau o claviatură simplă și o pun lângă pat. Experimentez cu diferite sunete (nu trebuie să fii inginer de sunet) până găsesc una care îmi poate oferi o prezență vizibilă, dar acceptabilă. Explorez claviatura și găsesc un ton care sporește efectul. Rulez o bucată de hârtie sau împăturesc o cutie de chibrituri și o înfig între clape, apoi nota dorită este apăsată și ținută apăsată pe termen nelimitat.

Setez volumul astfel încât nota să fie clar audibilă, dar nu enervantă sau abrazivă. Suficient de tare pentru a fi auzită clar, dar nu atât de tare încât să abia aștepți să se oprească. Acest lucru este foarte important.

Întinde-te, relaxează-te și ascultă nota. Asociază tot ce poți cu acea notă: vibrația unui motor, a unui generator, vântul, valurile, foșnetul frunzelor etc. Efectele generatoarelor de sunet disponibile în comerț funcționează, însă acestea sunt limitate în gama lor de frecvență, înclinând puternic spre un repertoriu de „zgomot alb".

Pentru a vă testa înălțimea și volumul: cât timp sunteți acolo, volumul aparent ar trebui să scadă semnificativ până când devine un moment confortabil de calm. Prin încercări și erori, ar trebui să ajungeți la o înălțime și un volum care practic vă anesteziază de gândurile ciudate (și anxiogene) care în mod normal vă țin treaz.

VOI v-ați creat propria frecvență optimă pentru a vă capta atenția și, odată ce vă bucurați de distragerea oferită, ați scăpat de orice gol mental dăunător. Mintea voastră a devenit condiționată favorabil de sunetul cu care ați „păcălit-o" să fie atentă și pe care nu va dori să-l părăsească.

Acest principiu este același cu „muzica pentru urechi", așa cum se aplică sunetelor din camera motoarelor, zgomotelor din trafic etc. - prin care un ascultător până acum condiționat confortabil, aruncat violent într-un aer liniștit de sat, va găsi derutant.

Nu pot exagera importanța căutării și găsirii propriei frecvențe personale. Cu cât persoana este mai exigentă, cu atât mai delicat trebuie să fie acordată o distragere compatibilă și eficientă. „Zgomotul alb" nu este suficient, chiar dacă poate anestezia în sine. În aplicarea sa terapeutică, îi lipsește volumul și substanța pe care le oferă orice hrană asociativă pentru gândire. Dacă are un volum conștient care distrage atenția - cum ar fi o gură de aerisire sau un jet de abur - acesta doar paralizează în timp ce sperie, în loc să adoarmă persoana. Echilibrul ideal este ca sunetul să fie (a) realizat personal, (b) plăcut tulburător și (c) suficient de ambiguu pentru a evoca imagini care necesită gândirea creierului. Un „gânditor" obișnuit nu se poate bucura niciodată de o minte goală. În liniștea nopții, cele mai mari temeri ale gânditorului sunt amplificate, cu excepția cazului în care liniștea este spartă și minții i se permite să construiască gânduri compatibile.

Medii totale: Câteva sugestii suplimentare

Midway City. O comunitate totală de mediu

Anul este 1950. Toate stilurile de viață, estetica și alegerile epocii sunt permise. Perioada acoperită cuprinde prima jumătate a secolului XX, nu mai târziu. În 1950, era încă posibil să obții și să porți orice stil de îmbrăcăminte de la mijlocul secolului XX, să conduci o mașină de epocă, să asculți și să cânți muzică, să locuiești într-o casă, să înveți și să discuți despre evenimentele curente, să achiziționezi bunuri de consum, să faci afaceri sau să te distrezi într-un mod tipic unei perioade de 50 de ani.

Castle Town. O comunitate totală de mediu

Accentul se pune pe stilul arhitectural. Fiecare casă face parte dintr-un complex format exclusiv din castele, construite la o scară propice unui trai practic. Nu există restricții sau coduri vestimentare; cu toate acestea, se presupune că fiecare rezident este un pasionat de antichități prin predispoziție. Clădirile au diferite forme de castel; unele gotice, altele normande, plus variante „grüstarkiene", de basm, scoțiene, arabe și alte variante. Terenul este neuniform, permițând o varietate de niveluri ale clădirilor. Unele sunt situate pe râpe și albii dens împădurite, altele pe dealuri. Toate sunt depărtate, cu excepția apartamentelor și condominiilor construite special. Siguranța personală, adecvată arhitecturii, este promovată de abundența de ziduri, șanțuri cu apă și ferestre mici. Evident, acesta nu este un loc care încurajează activitatea de grup.

Frontier Town. O comunitate totală de mediu

Accentul se pune pe Vestul Sălbatic și toate capcanele sale. Prevalează un cod vestimentar strict. Vehiculele motorizate sunt interzise, cu excepția celor folosite pentru situații de urgență și altfel ținute departe de vedere. Knot's Berry Farm și Disneyland au funcționat în zone similare, dar ca atracții turistice timp de mulți ani.

Alte teme

Rusia Veche, Montmartre din Paris, Heidelbergul Vechi, Napoli Noua, Hispaniola Noua etc., toate cu cerințe stricte privind limba și îmbrăcămintea. Anglia victoriană și edwardiană, cu dialecte și coduri vestimentare stricte. Sudul Profund american anti-război, cu dialecte și coduri vestimentare. Iglooville eschimos. Orașul Neptun (arhitectură nautică pe uscat, cu canale). Poseidonville (la fel, cu excepția navelor container reale remodelate). Țara Safari ca habitat permanent. Spațiul cosmic (mediu permanent Flash Gordon/Star Trek/Star Wars cu coduri vestimentare impuse rigid). Noul Harlem, cu coduri vestimentare impuse strict. Țara Renașterii. Preistorie, Jesusburg, cu îmbrăcăminte impusă și preocupări biblice. Mosesburg (la fel, doar Vechiul Testament). Orașul Crimei, unde toată lumea profită unii de alții și armele sunt vândute în mod deschis. Orașul Băieților - o comunitate gay/veselă cu reclame măsurate pe trotuar. Orașul Fetelor (puternic în saloane de tatuaje, cod vestimentar strict cu un dialect baritonal taxat și bere servită în pahare murdare). Xenofobii, cu adăposturi subterane individuale și zone de izolare. Orașul Satanei, cu accent pe arhitectură și peisagistică grotescă și bizare, cu cerințe vestimentare adecvate.

A fi ocupat, a nu fi ocupat

Mulți oameni au dezvoltat practica indolenței într-o artă frumoasă. Este cât se poate de aproape de perfecționarea unei abilități. Pe măsură ce societatea încurajează și recompensează din ce în ce mai mult oamenii care nu performează la capacitatea lor, incompetența devine pragmatică. Utilizările ineptului sunt multe și cu siguranță vor face viața mai simplă și cu mai puțin efort decât o demonstrație de aptitudini.

O demonstrație remarcabilă de competență poate fi compromisă, însă, în timp ce propria inaptitudine persistă. Minunile tehnologiei au oferit mijloace uimitoare prin care un idiot poate părea înzestrat. Prin intermediul acestor dispozitive, puterea intelectuală și talentul au devenit bunuri cumpărabile, mult mai ușor de dobândit decât orice altceva.

Ironia supremă a tuturor acestor lucruri este că este mai ușor pentru un prost incompetent din fire să cumpere dispozitive în care poate demonstra o mare îndemânare decât este pentru o persoană înzestrată sau realizată din fire să dobândească pricepere în inutilitate. Poate necesita un efort mai mare pentru a fi cu adevărat competent, dar pentru a prezenta o aparență convingătoare de umor, înțelepciune sau pricepere, tot ce este necesar este prețul gadgetului potrivit.

Dacă ești un muncitor din fire, te vei simți vinovat că nu „faci ceva valoros”. Probabil că, dacă ești așa, ai realizat deja mai multe în viață decât îți dai seama. Poate că este timpul să te odihnești pe lauri. În lumea noastră neproductivă, mai puțin înseamnă mai mult. Dacă ți-ai dedicat timpul, nu ar trebui să te simți vinovat pentru îndeplinirea unor sarcini inutile. Alții le fac tot timpul și nu le-au fost de folos nici măcar pentru o scurtă perioadă din viața lor. Gândește-te la tine și recuperează timpul pierdut.

Un obicei bun pentru angajament este conștientizarea faptului că în viață nu există dezamăgiri - doar ușurare. A te preface necesită capacitatea de a „ieși din necaz”. Prin urmare, acceptă orice respingere sau refuz ca mijloc de a evita o responsabilitate mai mare. În loc să fii descurajat și să te simți nesigur, bucură-te că ai reușit să eviți responsabilitatea. Gândește-te la fiecare act ca la o potențială chemare în judecată. Învață să te bucuri de respingere.

Când ocazia dictează apariția unei activități din partea ta, fă mișcările. Nu mă refer la „fă mișcările”. Nici măcar nu este necesar să respecți anumite mișcări așteptate. Orice mișcare va fi bună. Orice acompaniament kinetic va fi bun. Vei fi considerat un muncitor excelent dacă continui să te miști. Mișcarea denotă efort. Fără mișcare, lucrurile par fără efort. Dacă nu te poți mișca prea mult, fă lucrurile să se miște pentru tine. Ca un maestru de circ, ai o mulțime de numere care se petrec în jurul tău: un copil vorbăreț, un animal care sare în jur etc. Gesticulează ocazional.

Construiește un cadru mare în jurul a tot ceea ce nu faci. Primul tău impuls este să subliniezi ceea ce faci de fapt. E mai ușor. Pune accent pe ceea ce nu faci. Folosește timpul pe care altfel l-ai petrece fără să faci nimic, în timp ce plănuiești activități elaborate și secrete pe care să le dezvălui altora. Sau, și mai bine, pur și simplu fă aluzie la distrageri esențiale. Inventează o scuză atunci când laboratorul tău te sună, pentru că există o muncă mult mai importantă de făcut acolo.

Nu-ți cere niciodată scuze că neglijezi altceva. Proiectează întotdeauna imaginea unui șef de departament de altădată. „Daaaaaa... Ce pot face să te ajut?... NU MAI RESPIRA PE GAROAFA MEA!" Fă-i pe ceilalți să se simtă ca niște bătăi de cap care probabil sunt. Cel mai bun mod de a deveni cineva este să faci mai puțin.

Crescând

Acum mă maturizez. Singura alternativă la maturizare este îmbătrânirea. Cum pot îmbătrâni cu grație? Nu trecerea cronologică a timpului mă afectează negativ, nici cerințele de atenție suplimentară. Nu mă îngrijorează să arăt ca un bătrân slăbit. Probabil pentru că nu mi-am făcut niciodată griji să arăt tânăr. Tinerețea și exuberanța ei nu au avut niciodată nicio atracție, cu atât mai puțin nu au exercitat nicio influență. Cum pot îmbătrâni când nu am fost niciodată tânăr?

Maturizarea are avantajele ei. În loc să te plângi că ți-ai irosit cei mai frumoși ani din viață făcând judecăți pripite și corectând greșeli, bucură-te că ai învățat în sfârșit. „Prea devreme îmbătrânești, prea târziu înțelepți" nu trebuie aplicat. A rămâne puțin naiv garantează că nu vei îmbătrâni. Am ales modalități de a rămâne naiv, astfel încât să nu-mi fac griji că sunt PREA inteligent. Prin urmare, pot fi inteligent în unele domenii - cele care contează - și pot rămâne ignorant în altele.

De exemplu, devin mai înțelept în fiecare zi când vine vorba de ființele umane și motivațiile lor. Am o viață întreagă de perspectivă retrospectivă din care să-mi trag comparațiile și evaluările. Dacă încep să reevaluez oamenii și evenimentele din trecutul meu, văd lucruri la care nu m-am gândit niciodată înainte. Nu aș mai face aceleași greșeli. Lucrul minunat este să văd istoria repetând-o, dar de data aceasta fiind suficient de inteligent pentru a spune „Nu".

Când mă gândesc la timpul pe care l-am irosit ulterior cu oameni fără valoare și cauze neimportante, mă abțin de la participarea la majoritatea situațiilor paralele. După destui ani de „învățare", cineva poate vedea aproape fiecare situație nouă ca o paralelă cu una veche. De aceea voi spune: „Nu - nu voi face asta pentru că a fost lecția numărul cincizeci și opt".

După cum a observat Thoreau, nimic nu se schimbă cu adevărat. Doar numele, datele și locurile. Situațiile rămân aceleași. Când poți înțelege și aplica acest principiu, ai crescut. Refuzi să-ți pierzi timpul scurtat cu jocuri care și-au pierdut orice atracție ar fi putut avea odinioară. Evenimentele prezente sunt privite ca evenimente trecute cu puține sau deloc consecințe durabile. De fapt, însăși predictibilitatea evenimentelor prezente te eliberează de grijile legate de ele, lăsându-te mai bine pregătit pentru adevăratele surprize ale vieții. Cu siguranță, singurul lucru de care poți fi cu adevărat sigur este neprevăzutul.

Toate acestea nu înseamnă că regret ceva. Consider fiecare incident din viața mea, oricât de dureros ar fi, parte a unei experiențe de învățare - parte a maturizării.

Mă simt mai în vârstă când fac comparații. Mai ales comparații economice. Presupun că sunt indignat pentru că un cornet de înghețată nu este mai rezistent decât o monedă și nu-ți

poți cumpăra propria casă cu zece mii de dolari. Dacă nu îmbătrânești mult, există însă compromisuri. Cine are nevoie de un cornet de înghețată la orice preț când realitatea virtuală poate oferi aceeași aromă? Înghețată în gură. Cine are nevoie de o casă adevărată când poți să-ți proiectezi una după gustul tău personal și să te plimbi prin ea - totul cu un program arhitectural convingător? Apoi, există îngrijorarea cu privire la viteza și capacitatea computerului tău actual.

Se spune că unul dintre atributele „Celor Nouă Necunoscuți" este capacitatea, cunoscând puterea pe care o conferă cunoștințele lor, de a rămâne departe de treburile umane. Am văzut direct cum manipulează mass-media masele și cât de puțin adevăr iese la iveală. Mass-media servește la atenuarea plictiselii umane, nu la informare. Revenind la Thoreau: „Majoritatea oamenilor duc vieți de disperare tăcută."

Sau cel puțin așa făceau înainte. Într-o vreme când iluzia importanței de sine nu era factorul de susținere pe care îl este astăzi, cincisprezece minute de faimă nu erau esențiale. În căutarea noastră actuală a nemuririi, trebuie realizat puțin pentru a duce o viață de disperare tăcută. Înlocuitorul este o viață de complacere frenetică. Nivelurile ridicate de zgomot și ritmul hiperactiv cu care ne atacă mass-media asigură că acestea sunt contagioase pentru privitor sau ascultător. Ritmul rezultat al vieții reale este rapid. Cu cât oamenii își desfășoară mai repede activitățile (sau, mai degrabă, par să își desfășoare activitățile), cu atât mai repede vor avea produse de consum învechite. Ei continuă să facă ceea ce spun - chiar mai mult, doar că au iluzia independenței. Trebuie doar să tacă și să nu spună nimic. Pot intra pe internet și să anunțe lumea. Fiecare bărbat și femeie are o voce. Nu contează prea mult că informațiile pe care le extrag sunt limitate exact la ceea ce ar trebui să știe.

Schlock-ul viitorului

Tânjesc după viitor, să-mi văd fiul crescut și să-mi amintesc. Nimic mai mult. Viitorul, în ceea ce privește evenimentele umane, nu mă atrage. Doar mai mult din prezent. Aceasta nu este lumea mea și, pe măsură ce timpul trece, lumea este și mai departe de a fi a mea. Nu voi da exemple. Sunt evidente pentru oricine mă cunoaște.

Bucuria prezentului este că restul este trecut; și odată cu el, capacitatea de a privi înapoi. Fiecare zi în care sunt încă în viață este o altă zi în care să trăiesc în trecut; să savurez și să retrăiesc investițiile pozitive din viața mea sau să meditez și să învăț din dezamăgirile și greșelile mele. Oricine încearcă să mă priveze de amintirile pe care am muncit din greu să le adun și să le păstrez este dușmanul meu. Îmi iau cea mai mare bogăție. Când văd calitatea și cantitatea amintirilor altor oameni, pot înțelege de ce le invidiază pe ale mele.

Și viitorul? La ce să ne așteptăm? La ce să ne putem aștepta care să merite să tânjim? Bani? Să-i folosim pentru ce? O mașină pe care nu o pot conduce și pe care nu am unde să parchez? Mese luxoase de care nu mă pot bucura? O piesă de mobilier sau o orgă de teatru sau un pian alb cu coadă pentru care nu am loc? Cărți de citit, când am deja mii - multe dintre ele nici măcar nu le-am citit încă? Oameni care se înghesuie să mă întâlnească când abia am

suficient timp pentru propriile mele interese egoiste? Călătorind în locuri pe care nu am nicio dorință sau energie să le vizitez, ca oaspete al cuiva care are puțin sau deloc interes față de mine? Aplauze și lingușiri în detrimentul propriului meu ritm și program? Experimentând evenimente care necesită interacțiunea cu ființe umane nestimulante și neatractive din punct de vedere estetic? Succes suplimentar în zone care au fost deja suficient exploatate? Niciuna dintre cele de mai sus.

Viitorul are timp. Fiecare zi îmi oferă o nouă oportunitate de a retrăi grătarul. Rezist experiențelor noi, superficiale și cunoștințelor inutile. Îmi diminuează amintirile. Nu mă țin la curent. Atunci ar trebui să procesez gunoiul vostru contemporan și să abandonez (sau, mai rău, să diluez) grătarul meu semnificativ.

Viitorul are tehnologie - miracolele inovației și producției care pot îmbunătăți recrearea trecutului meu. Cercetarea, dezvoltarea și producția sunt plătite fără gândire și compulsiv de drone și sclavi. Produsele secundare care devin disponibile îmi permit să-mi continui ilicit și în secret reconstrucțiile. Consumatorii servili îmi fac posibil din punct de vedere economic să dobândesc instrumente noi și utile.

Nu oblig oamenii să intre pe piață. Îi cruț pe cetățenii ei și goana lor fără sens după moarte. Există o stimulare mai pură în utilizarea acestui dispozitiv despre care scriu decât în toate pașapoartele și biletele către țări străine. În contemplarea minunilor unui cip de computer, acesta rivalizează cu construcția piramidelor face loc pentru majoritatea divertismentului luxos de astăzi.

Obțin mai multă stimulare și energie din spectacolele sordide și ieftine ale trecutului decât din comoditatea patetică și falsă a prezentului. „Construim pentru viitor” este o expresie fără sens. Este un răspuns bun la întrebarea „Ce faci cu toți banii pe care ți i-am promis?”

Banii cheltuiți pentru recrearea și reînvierea trecutului sunt bani cheltuiți bine. Cu cât este mai mare învechirea, cu atât este mai puțin valoros prezentul și cu atât este mai măreț trecutul. „Obiectele de colecție” abundă atunci când totul devine învechit. Învechirea de astăzi este colecționarea de mâine. Colecționez oameni învechiți și îi conserv, apoi îi readuc lumii ca obiecte de colecție. Apoi, când alții spun: „Ce interesant!”, eu răspund: „Și tu ai putea fi interesant la un moment dat în viitor, dacă ți-ai permite să te demodezi.” De aceea nu vei ajunge niciodată la nimic cât timp trăiești, iar când vei muri, nu vei fi decât un cadavru la modă. Până când ai fi putut deveni o piesă de colecție, hainele tale la modă se vor fi putrezit. Cel puțin cât erai în viață, te-ai fi putut pregăti pentru o mică scânteie de nemurire studiind și savurând trecutul.

Ca în toate lucrurile magice, se aplică „Precum sus, așa și jos”. Dacă viitorul trebuie să realizeze ceva, va fi să servească păstrătorilor trecutului. Dacă eu nu cunosc și nu-mi amintesc trecutul, tehnologia prezentului nu va oferi nimic mai mult decât jocuri video și navigarea pe internet. Nu te gândi la viitor. Apoi, dacă ești norocos, s-ar putea să-l experimentezi. Cu puțină muncă preliminară, s-ar putea chiar să beneficiezi oarecum de el.

Obține-ți o viață

În ceea ce mă privește, aș dori ca organizația mea, Biserica Satanei, să existe ca o cabală pentru dăruirea reciprocă a celor care o ocupă cu interese și activități separate de cele administrative. Am afirmat adesea că îmi place să mă gândesc la Biserica Satanei ca la o organizație pentru ne membri. Apartenența nu trebuie să nege independența. Apartenența ar trebui să se bazeze pe respect, mai degrabă decât pe disperare. Respect pentru un set de principii și pentru alți bărbați și femei care împărtășesc aceste principii, dar care nu depind de o organizație pentru a da substanță vieții lor. Întrebarea evidentă care se pune este: „De ce ar avea nevoie atunci astfel de oameni de o Biserică a Satanei?" Răspunsul este: „Nu, decât dacă le poate face ceva bun". Apartenența ar trebui să îmbunătățească viața cuiva, mai degrabă decât să fie un substitut pentru aceasta.

Oricine se opune afilierii cu Biserica Satanei, dar o folosește totuși din orice motiv, personal sau financiar, nu este independent, ci doar un parazit. Prin urmare, orice scutire prezumtivă de la afilierea organizațională, bazată pe libertatea personală și independență, cade pe urechi surde. Aceasta este cea mai joasă formă de colectare a gunoiului. Este rolul parazitar al groupie-ului, al parazitului, al păduchelui tuturor, al bârfitorului, al cerșetorului, al copilului bogat, al vagabondului care se plimbă în afara restaurantului și îi agață pe clienți în timp ce pleacă. Nu este nimic admirabil în a proclama „independența" în timp ce se supune sângele vital unui bloc de membri ai Bisericii Satanei, uniți în mod benefic, dar productivi individual. Traducere: Ei vor toate beneficiile afilierii, fără nicio responsabilitate.

Se va argumenta că, din punct de vedere satanic, dacă cineva își poate asuma și menține o astfel de poziție de a-și avea tortul și de a-l mânca și pe el - mai multă putere pentru ei. Răspunsul meu la asta este: „Bine, dar nu cu mine sau cu echipa mea; ei nu o fac." Și dacă cineva din echipa mea tolerează o astfel de minciună, unul câte unul, trebuie să părăsească Biserica Satanei și să-și înceapă propria afacere. Dar nu vă așteptați să renunțați la același parazit evaziv. Nu va fi mai bine dacă faceți asta. Dacă libertatea voastră se oprește la capătul nasului meu, profitul vostru se oprește mult mai departe de atât.

Membrii Bisericii Satanei s-ar putea să nu își îndeplinească destinele spre deplina lor satisfacție, dar au destine. Cei mai buni dintre ei au făcut deja pași pentru a le îndeplini. Biserica Satanei ar trebui să servească drept generator de energii existente.

Satan vorbește!

Cel mai monoton lucru din lume este o glumă oportună pe care toată lumea a auzit-o.

§

Cei lipsiți de umor nu ar trebui luați în serios. Se iau atât de în serios, încât nu lasă loc și altora să facă la fel.

§

Nu am întâlnit niciodată o persoană care să-și prezinte profesia de „comediant” și care să fie spirituală.

§

Umorul, la fel ca stilul, nu este o marfă dobândită. Ori îl ai, ori nu îl ai.

§

Doar un prost confundă râsul cu umorul și moda cu stilul.

§

Sfatul meu, cui îi spune cineva: „Trebuie să o încerci pe A MEA [specialitate culinară]”: N-o face.

§

Cei care se prefac să pară sărăciți se simt vinovați pentru bogăția lor. Ajutați-i să-și liniștească conștiința profitând de ei.

§

Cei care scriu „magie” cu „k” nu sunt.

§

De ce sunt satanist și nu „wiccan” sau „păgân”? Am găsit așa-numita „comunitate ocultă” atât de limitată în ceea ce privește orice interes, încât am puține sau deloc numitori comuni. Respingerea și disprețul meu față de ocultiști nu se bazează atât pe motive ideologice sau filozofice, cât pe plictiseală personală. Pur și simplu nu mă pot entuziasma în legătură cu subiectele lor preferate. Aș prefera să-l aud pe Al Bowlley cântând „Love is the Sweetest Thing” sau pe Al Jolson cântând „Where Did Robinson Crusoe go with Friday on a Saturday Night?” decât să discut despre nuanțele istorice ale cultului Zeiței. Aș prefera să citesc o carte despre aeronave neobișnuite sau patologie criminalistică în loc de un tratat despre observarea cristalelor. Te rog să mă scutești de dezvăluirile tale că majoritatea wiccanilor bine adaptați sunt oameni reali care urmăresc interese similare cu ale mele - nu sunt. Nu am întâlnit încă niciunul.

Cu toate acestea, am întâlnit sataniști care împărtășesc interesele mele. Și chiar pot discuta despre ele. Pur și simplu, am descoperit că sataniștii sunt pur și simplu mai eclectici, mai lumești și, în general, mai inteligenți. Întrucât Primul Mare Păcat Cardinal al satanismului este prostia, nu vreau să pierd timpul cu cei pe care îi consider inferiori mie. Cred că wiccanii și neo-păgânii sunt o gașcă destul de prostuță. Altfel de ce și-ar menține atitudinea predominantă față de sataniști, oferind explicațiile raționale și rezonabile ale satanismului contemporan disponibile în ultimul sfert de secol? Pot citi? Pot gândi dincolo de cele mai „sexy" altare de nud?

§

Prevăd un progres major în cercetarea cancerului, unde zahărul alb este atât preventiv, cât și leac. Speculația mea se bazează pe campaniile virulente împotriva zahărului, care sunt menținute de masochiști și negatori ai vieții care pledează pentru broccoli, varză de Bruxelles, varză crudă, usturoi, ceapă și alte substanțe. Susținătorii alimentelor sănătoase sunt masochiști. Majoritatea vor în secret să moară. Cancerul îi ucide pe cei îngrijorați, pe masochiști sau în alte moduri. Uită-te la ce mănâncă masochiștii și mănâncă opusul. Întotdeauna există mai mulți masochiști decât este nevoie în lume, deoarece marea majoritate a populației se încadrează în această categorie. Prin urmare, ei dau ritmul restului umanității. Ei sunt consumatorii care alimentează vistieria lăcomiei. În teorie, sunt necesari. Tot ei sunt proștii, simplii. Nu le lua sfatul în privința a nimic, deoarece totul în viața lor este calculat atât pentru a-i influența, cât și pentru a-i limita. Cercetătorii în domeniul cancerului ar fi putut găsi un leac cu ani în urmă, dar economia ar fi avut mult de suferit. Masochiștii s-ar fi opus leacului pentru că nu se pot satisface niciodată pe deplin decât prin negare.

§

Apoi a fost tipul care s-a mutat în alt oraș pentru că a auzit că majoritatea accidentelor de mașină se întâmplă la câteva străzi de locul unde locuiește.

§

Este inexact să spui că cineva tremură tot timpul. Tremurul este cauzat de mișcări nedorite, care îi afectează seninătatea într-un ritm constant, dar rapid. La fel ca descoperirea unei jumătăți de vierme în timp ce mănânci un măr, cineva poate pur și simplu să tremure jumătate din timp. În cealaltă jumătate este perfect calm.

§

Motivul pentru care auzi atâtea povești despre cum avocații își păcălesc propriii clienți este pentru că, pentru a fi ocupat, trebuie să ai ceva valoros. Pârâtul nu ar angaja un avocat care să-l apere decât dacă interesele sale ar merita apărate. În timp ce toți avocații dintr-un proces civil își urmăresc propriile interese, pârâtul devine principala sa sursă de profit.

Reclamantul urmărește să obțină ceea ce pârâtul are deja, iar apărarea este plătită cu generozitate pentru ceea ce pârâtul are deja. Prin urmare, este de datoria fiecărui avocat să amplifice dilema clientului său. În fiecare proces civil, pârâtul nu poate decât să piardă. Odată ce o înțelegere a fost acordată unui litigant, chiar și fără coluziune, prima acțiune a avocatului apărării este să-și convingă clientul că nu totul este pierdut. El poate (contra cost) să recupereze ceva dacă al său este pierdut.

§

O minciună confortabilă va învinge întotdeauna un adevăr inconfortabil.

§

Singura persoană din istoria înregistrată care a codificat satanismul într-o religie aplicabilă este Anton Szandor LaVey.

§

Dacă cineva m-ar întreba ce consider a fi factorul care contribuie cel mai mult la personalitatea mea, aș trebui să răspund: „Evitarea influenței altor persoane". 64 Pact scris în detrimentul unei terțe părți. Aceasta nu implică independență totală, deoarece cu siguranță depind de ceilalți pentru multe lucruri. Dacă sunt izolat, este pentru că nu vreau să mă supun influențelor externe - la bine și la rău. Vreau să mă inspir cât mai mult din influențele mele deja stabilite, fie ele experiențiale sau contemplative. Orice contact sau interacțiune cu ceilalți poate colora aceste influențe sau, mai rău, îi poate pune în conflict. Fiind în esență agreabil, recunosc pericolele interacțiunii sociale, ca să nu mai vorbim de expunerea la mass-media. Este mai ușor să stai departe de ele cât mai mult posibil.

§

Nu poți fi agreabil fără a-ți asuma riscul subiectivității. A fi dezagreabil înseamnă a fi mizerabil, dar adesea mai obiectiv. Ideea mea despre o viață competitivă este să nu fii nici un prost agreabil, ci sensibil, nici un morocănos mizerabil. Când mă raportez la ceilalți, acestea sunt extremele rezultate și se pare că trăiesc după extreme, fie că îmi place, fie că nu. Mi se va sugera: „De ce să nu echilibrez lucrurile? De ce trebuie să fie una sau alta? Încearcă să fii mai adaptabil." Răspunsul meu este o întrebare: „De ce să te deranjezi?" Iubirile vieții mele par atât de detașate de stimulii vitali ai celorlalți, încât nu vreau să fac parte dintr-o lume din afara propriei mele alegeri.

§

Când spun „Sunt un om foarte fericit într-o lume compulsiv nefericită", este pentru că, în cazul celorlalți, îi văd clar impunându-mi nevoile lor masochiste. Devine o respingere a

încercării de a mă converti la un sistem din care nu vreau să fac parte. Așa că le trântesc ușa în nas, ca Martorii lui Iehova.

§

Nu văd ce este atât de teribil la închisoare. Pare un mod bun de a trăi. Singura mea obiecție ar fi să interacționez cu alți deținuți. Nu este nevoie să înfrunți lumea exterioară. Mult timp pentru a scrie și a gândi. Fără dureri de cap legate de transport - întotdeauna la doar câțiva pași de casă. Asigurări medicale și stomatologice. Mese regulate de o calitate mai bună decât majoritatea celor din afară. Fără cheltuieli de îmbrăcăminte. Consultanță juridică gratuită. Privilegii de corespondență și transport gratuit.

§

A da ceasul înainte cu o oră este o relicvă inutilă a unui dispozitiv politic din epoca Marii Depresiuni, precum „găina în fiecare oală" și WPA (World Appropriation Act). Aceasta modifică timpul într-un mod calculat pentru a oferi sclavilor salariați o oră suplimentară de lumină solară benefică după ce își terminau munca zilnică monotonă.

Acum este o pacoste, chiar dacă numai din motive de inconvenient. În trecut, majoritatea oamenilor aveau un ceas de mână și unul sau două ceasuri de perete. Cadranele ceasurilor afișau ora folosind două ace: minut și oră. Resetarea de două ori pe an nu era un proiect. Acum, totul, de la playere video la cuptoare cu microunde, are un ceas încorporat cu diverse metode de setare a orei, care apare pe ecranul unei camere digitale. Asta înseamnă că nu poți reseta pur și simplu acele unui ceas; trebuie să sincronizezi mai multe citiri pentru a afișa aceeași oră. Acest lucru necesită mai mult timp ca niciodată, timp pe care tehnologia avansată ar trebui să îl economisească. În schimb, pierzi mult timp resetând multe ceasuri de mână și ceasuri de perete.

Și mai rău este deteriorarea ceasului tău intern, care nu poate decât să se adauge la restul problemelor pe care ți le-au provocat stăpânii grijilor. Mai multe ceasuri înseamnă mai multe memento-uri despre cât este ora. Memento-uri care stabilesc și mențin un anumit bioritm în viața ta. Acest ritm previzibil este încălcat de două ori pe an, scăpându-te complet de timp. Darea ceasului înainte cu o oră complică, derutează și înrobește.

§

Jazz-ul modern nu este nimic mai mult decât Hainele Noi ale Împăratului. Este un grup de dependenți fără urechi, incompetenți, care se joacă pretențios de-a fi muzicieni. Rezultatul sună ca și cum ar cânta melodii diferite simultan, fiecare dezacordată.

§

Este o greșeală pentru o persoană superficială să încerce să afișeze o altă latură, mai serioasă, a naturii sale. Acest lucru iese invariabil atât de stereotip și trivial încât este ridicol.

§

Mulți oameni care recurg la expresii precum „mai mult decât pot spune cuvintele”, „când cuvintele nu sunt suficiente” sau „dincolo de descriere” au pur și simplu un vocabular limitat.

§

Până când computerele personale au devenit populare, o caracteristică a tipăririi profesionale era aceea că ambele marje erau justificate. O mare parte din pregătire, îndemânare și „mobilier”, precum și cheltuieli, erau investite într-un produs tipărit. Acum, când marjele justificate sunt disponibile pentru toată lumea, scriitorii fac tot posibilul să lase o marjă zdrențuită. Presupun că, în pas cu vremurile, arată mai cazual și mai neglijent. Pentru mine, arată pretențios de sărac și mult mai dezordonat.

§

Unul dintre motivele pentru care urăsc atât de mult oamenii este pentru că sunt, în esență, foarte nesiguri, trădători și necinstiți. Bârfele și telenovelele nu sunt altceva decât o reflectare a vieții lor de zi cu zi: pline de struguri acri, critici gratuite, calomnii și tot felul de invidie. Nu e de mirare că aceste trăsături josnice au dus la o lăcomie incurabilă. Fie că este vorba despre un lucru mărunt de a primi ceva pe nimic, despre câștigarea la loterie sau despre sfera corporatistă și politică, există o lipsă totală de respect pentru viețile altor ființe umane mai valoroase.

§

Când sunt prea mulți soldați, nu poate exista pace.
Când sunt prea mulți medici, nu poate exista sănătate.
Când sunt prea mulți avocați, nu poate exista lege.

§

Cei mai legendari bărbați și femei au un trecut secret. În copilărie, erau introvertiți, nesiguri și timizi. În ciuda sprijinului părinților, nu s-au simțit niciodată acceptați în activitățile colegilor lor. Aceștia sunt cu adevărat bărbații și femeile care s-au făcut singuri în lume. Într-un fel, erau ciudați în copilărie, primind încurajări acasă, dar găsind doar alienare în afara ei. Dacă terminau școala, o făceau în condiții precare, chiar dacă erau mult mai inteligenți și mai talentați decât colegii lor de clasă. Erau ridiculizați ca „tocilari” și erau adesea mai mici decât media sau mai mari decât media. „Cântaci”, „înfiorători” și alți termeni erau folosiți pentru a-i descrie - dar, la fel ca rățușca cea urâtă, odată ce identitatea lor era stabilită, îi eclipsau pe contemporanii lor. Erau forțați să-și creeze propria identitate pentru că nimeni altcineva nu ar fi făcut-o pentru ei - decât dacă era încă un obiect de ridicol.

Motivul pentru care vechile cunoștințe vorbesc despre cum „l-au cunoscut cândva” se datorează schimbării flagrant dramatice care a avut loc. Odată ce chinuitorii devin nesiguri, se vor grăbi să readucă o legendă în trecutul lor lipsit de evenimente, cu fiecare ocazie. Dacă odinioară „obișnuitul” se putea simți superior monstruosului, propria lor „mediocritate” îi bântuie. Nu există nimeni la fel de critic ca cineva care a cunoscut doar mediocritatea. O ironie este că aceiași oameni care „l-au cunoscut cândva” sunt în mod regulat fani ai unui alt tip de grupare „fenomen” - una căreia nu i s-a arătat niciodată vreo imagine pre-identitară. James Dean și Marilyn Monroe din lume sunt idolatrizați de fanii care i-au cunoscut doar prin identitățile lor auto-create. Acesta este motivul pentru care legendele trebuie să renunțe la legăturile cu trecutul dacă vor să aibă succes. „Prietenii vechi” nu sunt. Sunt nefericiți pentru că prietenul lor subestimat a crescut în timp ce ei au stagnat. Membrii familiei care au dus vieți lipsite de evenimente sunt adesea cei mai mari vinovați. Trebuie să se mulțumească cu publicarea buletinelor informative de Crăciun pentru familie care detaliază noua slujbă importantă a lui Steve (fratele „mijlociu” în analiza de marketing), în timp ce „ciudatul” familiei este de obicei mai important decât oricine altcineva pe care l-au cunoscut vreodată. Tribalism? Un paradox interesant constă în faptul că același sprijin oferit odinioară de cei cu resentimentul părintelui se poate transforma în amărăciune dacă un urmaș supus își ia zborul și atinge faima independentă.

§

Viața constituie existența. Există multe pedepse mai grele decât moartea. Moartea este negarea sentimentului, până la cel mai mic detaliu. Moartea este încetarea conștientizării. Pentru cineva care a fost lipsit de sentimente în viață, moartea nu este o lovitură mare.

Un blestem aruncat asupra unui dușman este de câteva ori mai eficient dacă moartea nu are loc. Pentru cei deja morți, moartea este o pedeapsă minoră. Îmi blestem dușmanii cu rușine. Identitățile lor sunt singura imagine a vieții pe care o cunosc și o pot simți; a fi mai buni decât altcineva este singurul lor scop. Îi fac să se simtă mai rău decât alții. Le dau dezamăgire și eșec în cele mai comune eforturi ale lor. Așa îi pedepsesc: dezamăgire, eșec și rușine. Pot cunoaște respingerea doar atunci când îi termin. Pentru un animal de turmă, acesta este cel mai deprimant și terifiant lucru: să li se refuze siguranța haitei.

Întrucât majoritatea victimelor mele sunt într-adevăr nesigure, este destul de ușor să smulg câteva stâlpi subțiri de sub ele și să le transform în râsul lor. În felul acesta, îmi distrug dușmanii, într-un mod care le amintește constant de soarta lor. Nu este binecuvântarea unui somn permanent și a eliberării de o existență dureroasă; doar un chin și mai mare. Dacă nutresc mari speranțe, le dau dezamăgire. Dacă se angajează într-o mică întreprindere, le dau eșec total. Dacă reputația lor a rămas nepătată, le dau discredit. Dacă se străduiesc să fie recunoscuți, le dau ignominie. Când cineva spune: „E mort, știi”, răspunsul va fi: „A... te referi la prostul ăla?” Cel mai rău dintre toate blestemele posibile și-a făcut efectul. Amintirea lui va trebui să treacă prin veșnicie, fiind lovită de o palmă sau de un ziar rulat.

§

Când standardele de excelență sunt la cel mai scăzut nivel, nu încerca să oferi ce ai mai bun. Ar putea fi prea bun și va fi neapreciat, darămite recunoscut. În schimb, oferă ceva puțin mai bun decât ceea ce este complet inferior și vei fi aclamat ca o mare îmbunătățire.

§

Arbitrii calității, atunci când se confruntă cu o decizie, nu sunt atât de înclinați să întrebe: „Cum pot face un produs mai bun?", cât să reexamineze: „Este prea bine pentru ei?"

§

Un sfat pentru colecționari, conservatori, acumulatori de obiecte și cei care acumulează: Dacă trebuie să depozitați anumite obiecte, NU le lăsați altor persoane. Nu vă veți mai vedea niciodată lucrurile. Păstrați-le întotdeauna într-un loc la care aveți acces.

§

Există patru lucruri pe care nu ar trebui să le împrumutați niciodată dacă vă așteptați să vi le returnați intacte - dacă le primiți vreodată. Acestea sunt soția, mașina, arma și cărțile.

§

Dacă împrumutați bani unui prieten, uitați de asta. Veți pierde atât banii, cât și „prietenul".

§

Ce contează cine câștigă în parada vieții când standurile sunt pline de cadavre?

§

Când toată lumea citește Nietzsche, eu îl voi urmări pe Don Ameche.

§

Majoritatea oamenilor sunt niște proști nesimțiți care reacționează doar la frică și durere. Dacă vrei ca ceva să fie făcut bine, oferă-le posibile consecințe pentru că a făcut-o - nu recompense pentru că a făcut-o. Marketingul are succes doar atunci când oferă soluții acceptabile la dilemele pe care le creează („Final îngrijorător__"). Oamenii se tem de consecințe mai mult decât nutresc speranță. Dacă fac tot posibilul să invoce consecințe (numită „împrumuturi de griji"), sunt masochiști.

Publicul trebuie ținut în frică. Dacă nu există suficiente temeri existente, trebuie inventate altele. Premisa este că toată lumea se teme de ceva. Descoperă acea frică, joacă-te cu ea și înrobește-i.

Într-o lume a identităților dubioase, pierderea identității echivalează cu frica de respingere. Printre animalele de turmă, a fi expulzat din turmă este dezastruos. Omul este prin natura sa un animal de turmă. Prețul non conformității a fost întotdeauna mare.

Este de înțeles că cei care susțin „libertatea de frică" sunt în mare parte cei care oferă un dușman convenabil - unul care trebuie învins și denigrat pentru a-i lua libertatea. Nu poate exista „libertate" decât dacă este prevăzută o tiranie pentru apărare. De aceea, ticăloșii sunt în permanență căutați.

§

Lumea NU este o scenă în care suntem cu toții actori care joacă un rol. În această lume, există actorii și publicul. Ei nu sunt niciodată interschimbabili. Membrii publicului sunt adepții. Actorii sunt liderii. Dacă o persoană este unul dintre ei, nu există nicio posibilitate ca aceasta să devină cealaltă.

§

Când o întreagă societate este un grup mic, se numește cult. Când un cult crește suficient de mare, se numește societate. Ambele sunt rigid conformiste. Prima cerință a oricărui cult sau societate este ascultarea de regulile sale, conformitatea cu principiile sale.

§

Nu credeți în mod eronat că reproducerea selectivă este un lucru al viitorului. Este printre noi de cel puțin două generații. Ceea ce nu v-ați dat seama este că statul face selecția în locul vostru. Singurul motiv pentru încurajarea amestecului rasial nu este egalitatea sau idealismul. În cele din urmă, este vorba despre crearea unui sat global de oameni cu aceleași gânduri, unde toată lumea răspunde la aceleași stimulente. Vechea glumă despre vânzarea de lăzi de gheață ca locuitorii insularilor din Fiji. Diferențele culturale ar trebui să existe doar în studiile despre conștiința de sine, nu și în realitate. Astăzi, accentul trebuie pus pe omogenizarea culturală, iar orice reproducere selectivă contribuie la aceasta. Este inofensiv pentru stat să studieze diversitatea etnică, atâta timp cât nu o practicați.

Diversitatea este dușmanul mentalității de turmă. Folosind un strat de integrare și fraternitate, statul se asigură că toți oamenii sunt motivați de aceleași priorități. Ceea ce își dorește o persoană asiatică este ceea ce își dorește o persoană latino, este ceea ce își dorește o persoană anglo-saxonă, este ceea ce își dorește o persoană nativă americană și una afro-americană... toată lumea își dorește. După cum se vede la televizor. Cu alte cuvinte, vorbește despre rădăcinile tale, pasă de moștenirea ta, studiază-ți strămoșii, dar trăiește ca toți ceilalți. Ceea ce, la rândul său, se traduce prin: cumpărarea acelorași produse, aruncarea lor la momentul stabilit și apoi cumpărarea de altele noi.

Una peste alta, o afacere plăcută intermediată de stat: încurajarea de a-ți etala etnia, în timp ce răspunzi în același timp la dictatele universale ale consumatorilor.

Există un singur scop în forma actuală de reproducere selectivă. Mai mulți oameni noi înseamnă mai mulți clienți noi. De aceea se plătește un bonus pentru a avea mai mulți copii. De ce să te mulțumești cu o piață limitată? Un sat global este egal cu o piață globală.

§

Animalele consideră că este amuzant să privească oamenii făcând sex, pentru că, oricât de mult ar încerca, oamenii par să nu poată găsi o poziție confortabilă.

§

„Dumnezeu are grijă de beți̦vi și nebuni" este inexact. De fapt, nici măcar nu îi observă. De aceea nu li se întâmplă nimic rău. Continui cu presupunerea că Dumnezeu este un prost și îi observă doar pe cei care nu merită „atenția" lui dubioasă: cei sensibili, drepți, capabili, talentați, înzestrați. Ei sunt fluturii din care Dumnezeu le smulge aripile. Trebuie să fii ceva special ca să fii blestemat de Dumnezeu. De aceea îi exprim respectul meu lui Satan.

Viața este pentru cei vii. Și moartea este pentru cei vii. Dacă ești fascinat sau distrat de moarte, profită la maximum de ea cât ești în viață. Când vei fi cu adevărat mort, nu vei avea niciun interes.

§

Să nu se spună niciodată că mi-am dat viața pentru o cauză, ci mai degrabă că am profitat de moartea mea iminentă.

§

Aș prefera să-mi văd dușmanii trăind ca să-și regrete cuvintele și acțiunile împotriva mea, decât să aibă parte de o moarte oribilă. Dacă nu ar fi fost nesiguri, nu ar fi putut fi atât de indiscreți încât să mă atace. Este evident că fie sunt proști, fie nutresc o dorință masochistă de moarte. Dacă sunt proști, se vor induce în eroare cu dileme insolente, care le vor exacerba sentimentele de lipsă de valoare. Dacă caută forma extremă de întărire negativă, nu vreau să-i binecuvântez pentru atacurile lor asupra mea. Mai degrabă, ar trebui să treacă prin viață îndurând o durere și mai mare decât cea pe care mi-au provocat-o. Sunt cu adevărat în pragul unei dileme intensificate. Prin însăși natura lor, nu-mi pot face lucruri direct odată ce se pocăiesc de indiscreția lor. Nici nu pot obține satisfacția morții din mâinile mele. I-am condamnat: Nu pe viață, ci pe viață. Acolo, temnicerii sunt scuzele lor și sunt cruzi.